

DANSKE: FOLKEVISER MED: CAMILE MELODIER

MUSIK:
EN: LACT
TIL: RET
TE: VED
THOMAS
LAUB

TEKST:
EN: VED
AXEL
OLRIK:
FOLKE
UDGAVE

CYDENDALSKE: BOGHANDELS

FORLAG: F. HEGEL & SØN

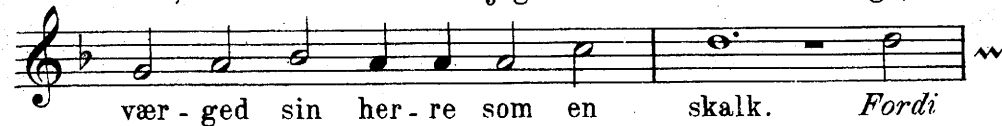
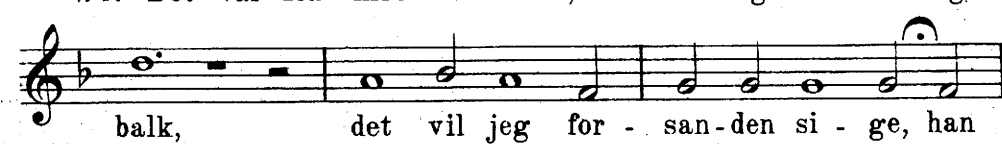
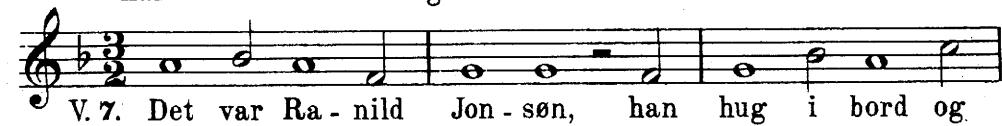
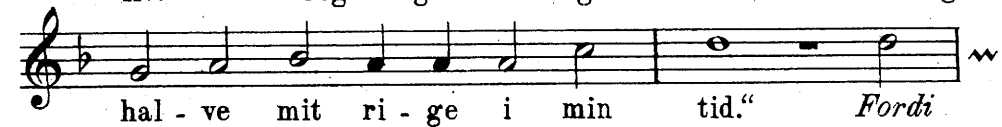
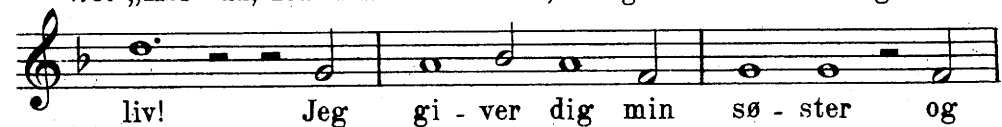
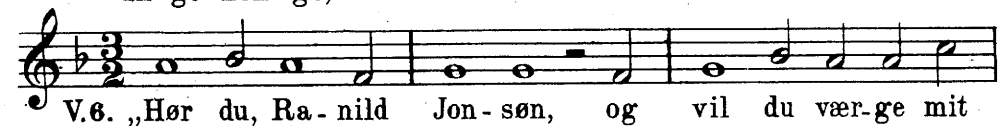
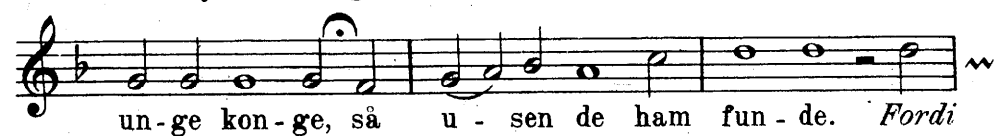
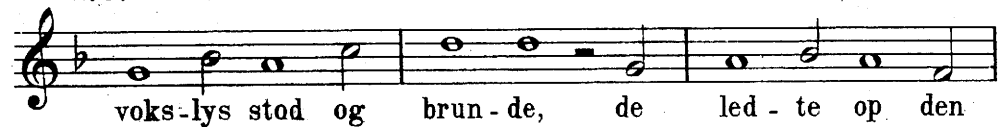
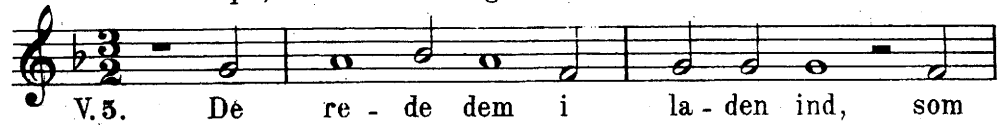
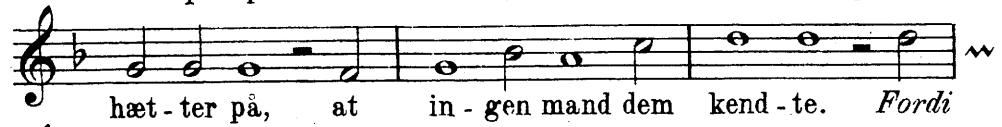
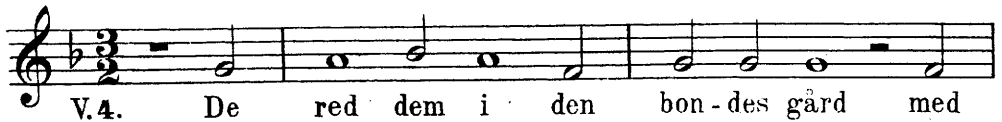
1899

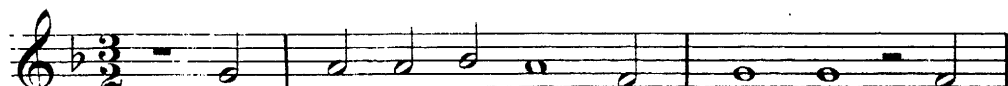
1. Kongemordet i Finderup.

V. 1. Der er så man-ge i Dan-mark, som
 al-le vil her-rer væ-re, de re-de dem til
 Ri-be og lo-de dem klæ-der
 skæ-re. *For-di stan-der lan-det i vå-de.*

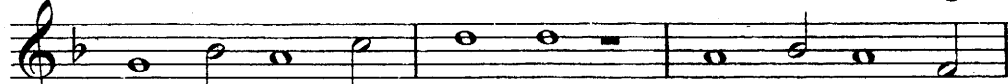
V. 2. Så lod de dem klæ-der skæ-re og
 al-le i grå-mun-ke li-ge, så re-de de dem
 op ad land, de-res ret-te her-re at svi-ge. *Fordi*

V. 3. De vog-te ham tidt, de vog-te ham of-te, de
 vog-te ham al-le ti-de, de
 vog-te ham og den li-den stund, han
 skul-de til Fin-de-rup ri-de. *Fordi*

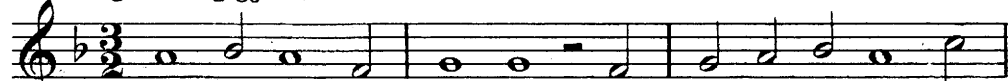
V. 8. De stak han-nem ind ad hær - de og

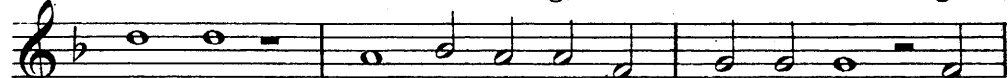
ud ad ven - stre si - de: „Nu har vi den

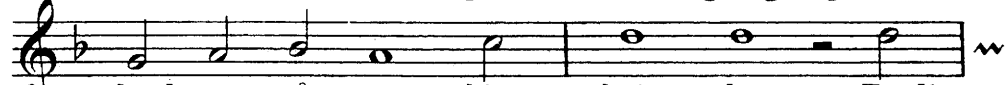
gær-ning gjort, al Danmark bær for kvi - de.“ *Fordi*

V. 9. Det var li - den små-dreng, han lod ik - ke læn - ge

li - de, han strøg sa - del af gan-ger grå, han

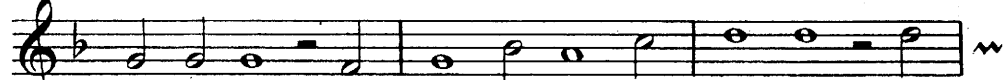
lagd' en på ørs hint hvi - de. *Fordi*

V. 10. Han strøg sa - del af gan-ger grå, han

lagd'en på ørs hint hvi - de, end red han til

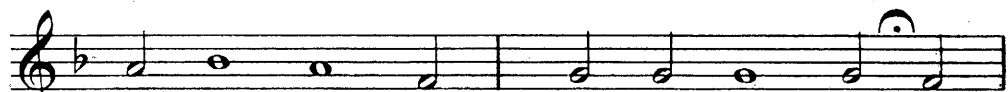
Skander-borg, før so - len gik til hvi - le. *Fordi*

V. 11. Dron-nin-gen sid - der i høj - e - loft, og

ser hun ud så vi - de:

„Nu ser jeg den li - den små - dreng, så

ha - ste - lig mon han ri - de. *Fordi*

V. 12. Han ri - der nu sin her - res hest, jeg
 ræd-des for sorg og kvi - de; rå - de Gud - fa - der i
 him-me-rig, hvor min kæ - re her-re mon li - de.“ *Fordi*

V. 13. „E - ders her - re han er sla - gen i - hjæl, og
 Gud hans sjæl vel nå - del! Kon-gen lig-ger i Fin-de-rup
 vej - en, og alt lan - det stan-der i vå - de. *Fordi*

V. 14. Vog - ter I vel e - ders ri - ge, og
 vog - ter I vel e - ders bo,
 vog - ter I vel e - ders un - ge søn, al
 Dan-mark skal sty - re og rå - de.“ *Fordi*

V. 15. „Det skal du ha - ve for ti - den - de, end -
 dog de er ik - ke go - de, fø - de og klæ - der i
 kongens gård, i - me - den vi le - ve bå - de.“ *Fordi*

2. Ulver og Vænelil.

V.1. Ul - ver han gil - te stolt Væ - ne - lil:
 Men lin-den gror „Vil I bli - ve al - ler - kær'sten min?
 Se fo - len fø - rer li - get o - ver he - de.

V.2. Jeg skal fø - re e - der til den ø, Men lin - den gror
 som I skal le - ve og al - drig dø. Se fo - len fø - rer

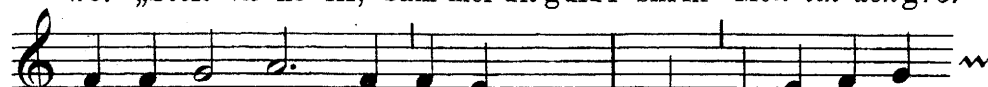
V.3. Der gror ik - ke an - det græs end læg, Men lin - den gror
 der syn - ger ik - ke an - dre småfugl'end gøg. Se fo - len

V.4. Der er væl - de - kil - der, der springer af vin, Men lin - den gror
 tror på min ta - le, al - ler - kær'ste min!“ Se fo - len

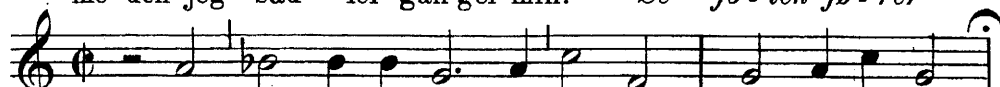
V.5. „Hvor kom - mer jeg af går - de med dig Men lin den gror
 for al - le de vog - te - re, der hol - der på mig?“ Se

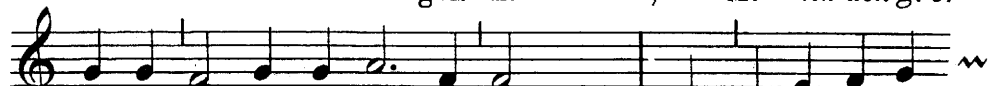
V.6. „Stolt Væ-ne-lil, sam-mel dit guld i skrin *Men lin-den gror*

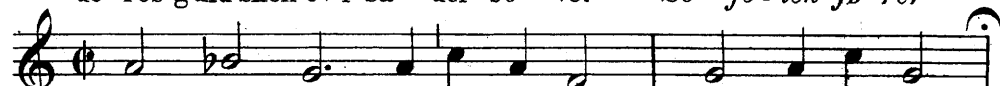
me-den jeg sad - ler gan-ger min.“ *Se fo-len fø-rer*

V.7. De red dem i - gen - nem sko - ve, *Men lin-den gror*

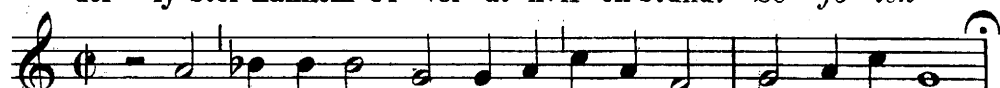
de-res guld sken ov'r sa - del - bo - ve. *Se fo-len fø-rer*

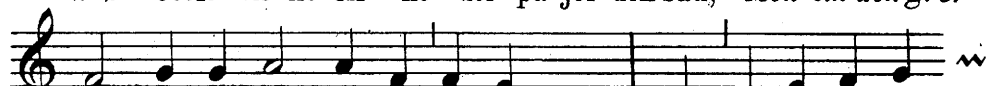
V.8. Der de kom i grøn-nen lund, *Men lin-den gror*

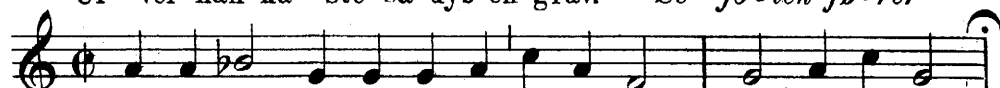
der ly-ster hannem Ul-ver at hvil' en stund. *Se fo-len*

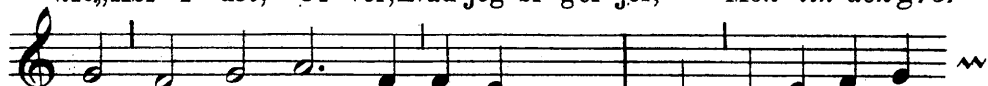
V.9. Stolt Væ-ne-lil ne - der på jor-den sad, *Men lin-den gror*

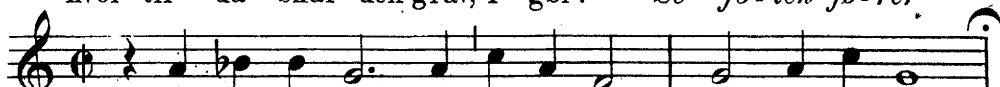
Ul - ver han ka - ste så dyb en grav. *Se fo-len fø-rer*

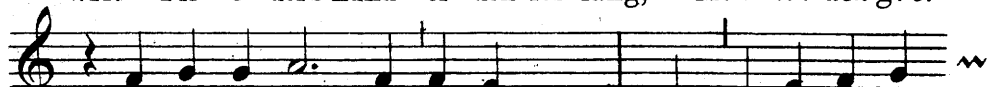
V.10. „Hør I det, Ul-ver, hvad jeg si-ger jer, *Men lin-den gror*

hvor-til da skal den grav, I gør? *Se fo-len fø-rer*

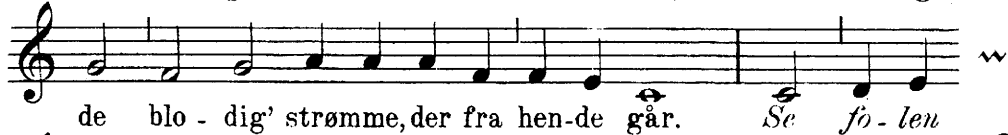
V.11. Til e - ders hund er den for lang, *Men lin-den gror*

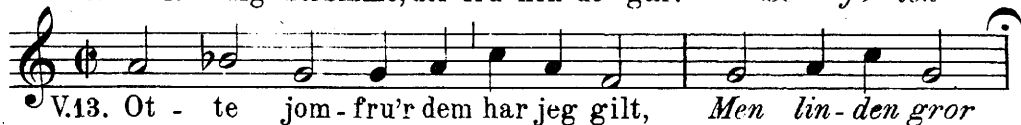
til e - ders hest er den for trang.“ *Se fo-len fø-rer*

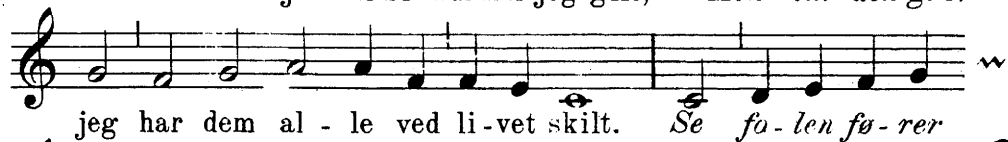
V.12., Se dig his-set, hvor den stad hun står, *Men lin-den gror*

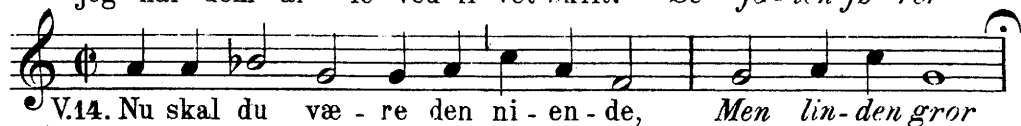
de blo-dig' strømme, der fra hen-de går. *Se fo-len*

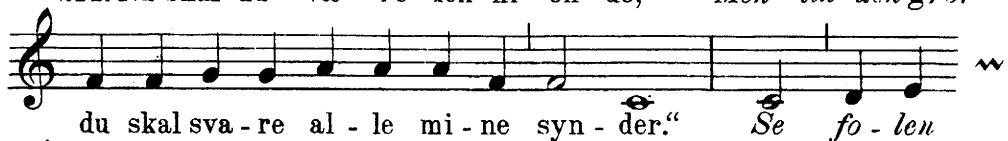
V.13. Ot-te jom-fru'r dem har jeg gilt, *Men lin-den gror*

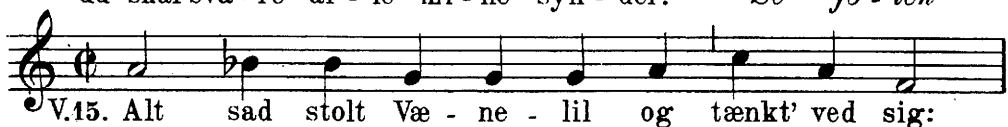
jeg har dem al-le ved li-vet skilt. *Se fo-len fø-rer*

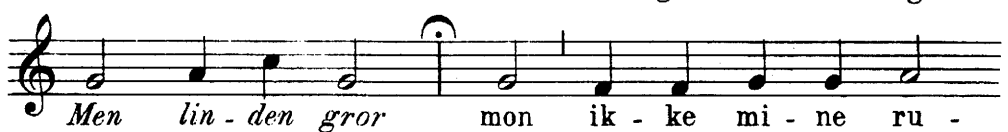
V.14. Nu skal du væ-re den ni-en-de, *Men lin-den gror*

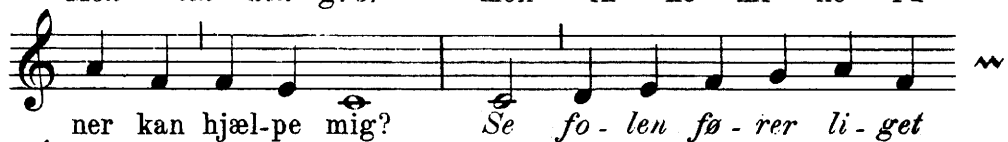
du skal sva-re al-le mi-ne syn-der." *Se fo-len*

V.15. Alt sad stolt Væ-ne-lil og tænkt' ved sig:

Men lin-den gror mon ik-ke mi-ne ru-

ner kan hjæl-pe mig? *Se fo-len fø-rer li-get*

V.16., Nu har I gilt mig i ot-te år,

Men lin-den gror al-drig bad I mig, lø-

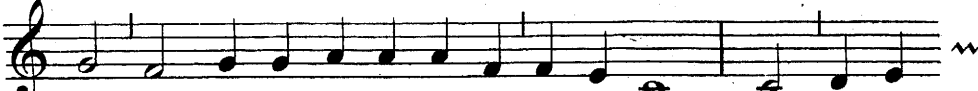

ske jert fav-re hår." *Se fo-len fø-rer li-get*

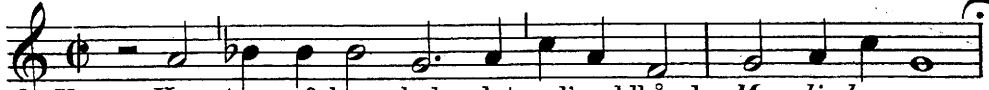

V. 17. Han lag-de hans ho-ved u-di hen-des skød, *Men linden gror*

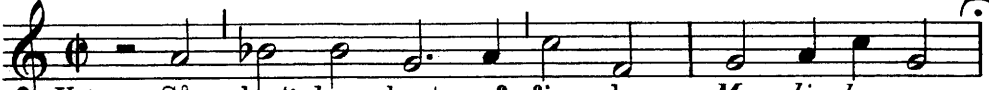
han sov-ved en søvn, den var ham ik-ke sød. *Se fo-len*

V. 18. Hun tog af hans hals det rød'guldbånd, *Men linden gror.*

dermed bandt hun Ul-vers hvi-de hånd. *Se fo-len fø-rer*

V. 19. Så løst' hun hest af fje-der, *Men lin-den gror*

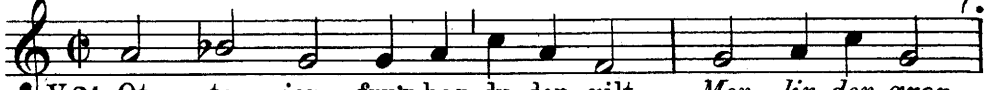
hun spændt' den om Ul-vers fød-der. *Se fo-len fø-rer*

V. 20. „Du våg nu op, Ul-ver, og tal med mig, *Men linden gror*

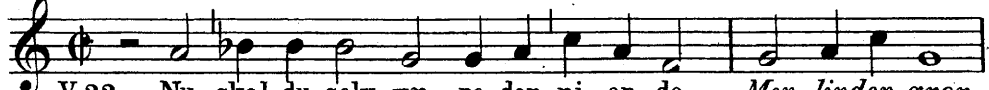
i søv-ne vil jeg ik-ke svi-ge dig. *Se fo-len*

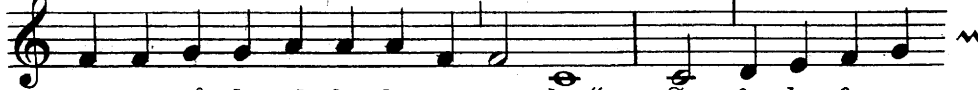
V. 21. Ot-te jom-fru'r har du der gilt, *Men lin-den gror*

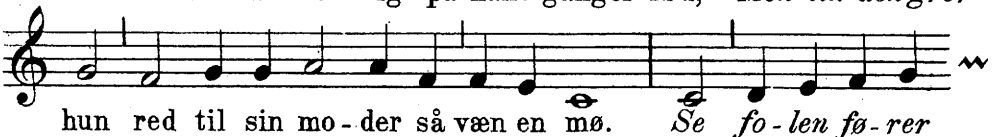
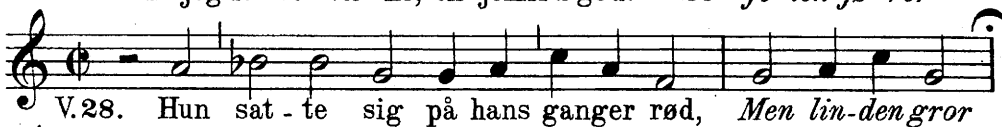
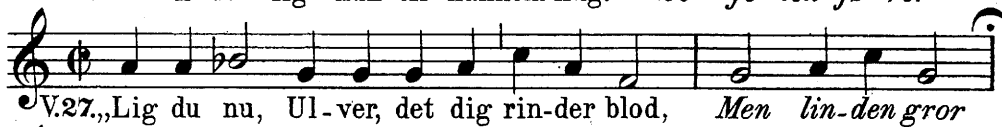
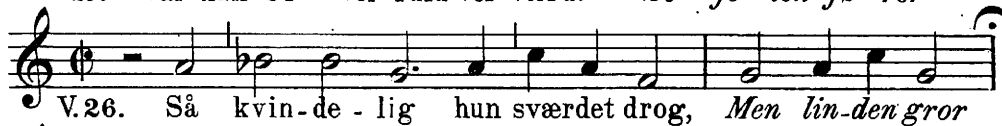
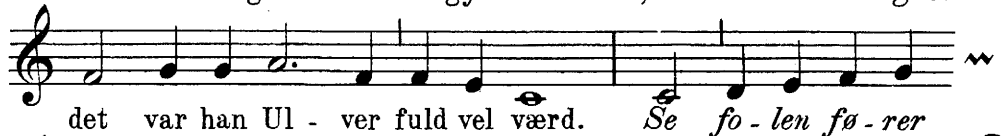
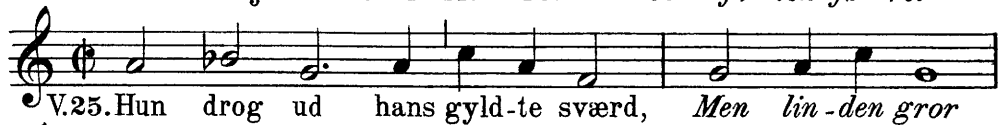
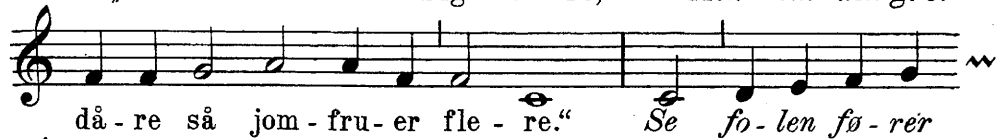
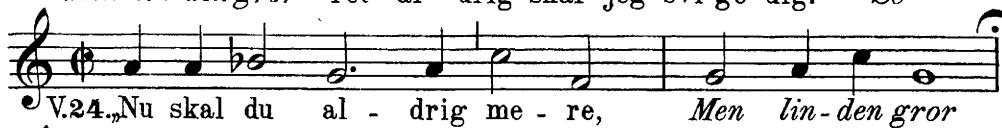
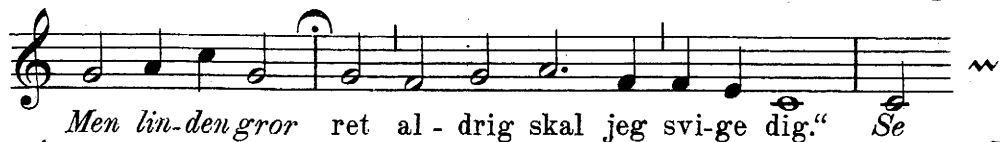
du har dem al-le ved li-vet skilt. *Se fo-len fø-rer*

V. 22. Nu skal du selv væ-re den ni-en-de, *Men linden gror*

sva-re må du al-le de-res syn-der.“ *Se fo-len fø-rer*

3. Jomfruen i hindeham.

V.1. Mo - der lær - te hun søn - nen sin: *I*
 sko - ve „Du sky - de ej den li - den
 hind, som gul - det bær un - der bo - ve.

V.2. Du sky - de hjort og du sky - de rå, *I*
 sko - ve den li - den hind den la - de du ga, som

V.3. Hr. Pe - der gan - ger i ro - sens-lund, *I*
 sko - ve der spil - ler en hind alt for hans hund. *Som*

V.4. Den li - den hind den spil - ler for hans fod, *I*
 sko - ve han glem - te, at han den gan - ger lod. *Som*

V.5. Han spænd - te bu - en alt for sit knæ, *I*
 sko - ve så skød han den hind alt til et træ. *Som*

V.6. Hr. Pe-der drog af si - ne hand - sker små, *I*
sko - ve sel - ver vil - de han hin - den flå. *Som*

V.7. Han flå - ed i hen - des nak - ke, *I*
sko - ve han fandt sin sø - sters lok - ker. *Som*

V.8. Han flå - ed i hen - des brin - ge, *I*
sko - ve han fandt sin sø - sters guld - rin - ge. *Som*

V.9. Han flå - ed i hen - des si - de, *I*
sko - ve han fandt hen - des hæn - der hvi - de. *Som*

V.10. Hr. Pe - der ka - ste sin kniv mod jord: *I*
sko - ve „Nu har jeg san - det min mo - ders ord.“ *Hun*

V.11. Der fal - der rim alt ud med å, *I*
sko - ve sæl er den svend, god lyk - ke han få. *Hun*

V.12. Tra - nen fly - ver så højt i sky, *I* *sko - ve*
 sæl er den svend, u - lyk - ke kan fly. *Hun* gul - det

4. Jomfruen i ormeham.

V.1. Der stod så hø-visk en jom-fru for
 her-re Jen-nus seng, hun bød hannem guld og
 ga-ve og der-til sølv-fa-de
 fem. Den ro-se vil-de han lo-ve.

V.2. „Jeg gi-ver e-der de sølv-fa-de fem, de
 lig-ger u-di min gem-me, den tid min bro-der
 skif-te med mig, han vid-ste slet in-tet af den-nem. Den

V.3. Jeg gi-ver - e der de fo-ler tolv, de
 lø-ber for nor-den den skov, var jeg en svend, som
 I nu er, en jom-fru vil-de jeg tro-lov? Den

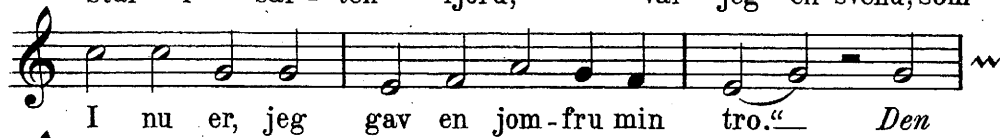
The image shows a musical score for a song. It consists of three systems of music, each with a vocal line and a piano accompaniment line. The first system is for the first verse (V.1), the second for the second verse (V.2), and the third for the third verse (V.3). The music is written in a simple, folk-like style with a clear melody and accompaniment. The lyrics are in Danish and describe a young woman who has been seduced by a man who has promised her gold and silver, but she has been deceived.

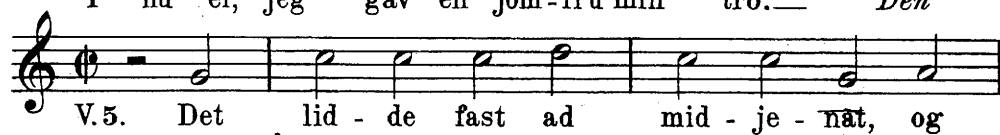
V. 4. Jeg gi - ver e - der de snæk - ker tolv, de

står i sal - ten fjord, var jeg en svend, som

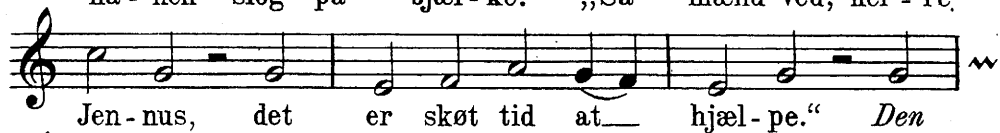
I nu er, jeg gav en jom - fru min tro.“ *Den*

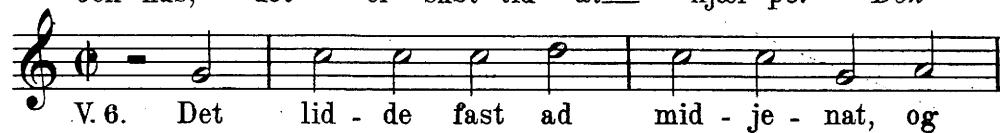
V. 5. Det lid - de fast ad mid - je - nat, og

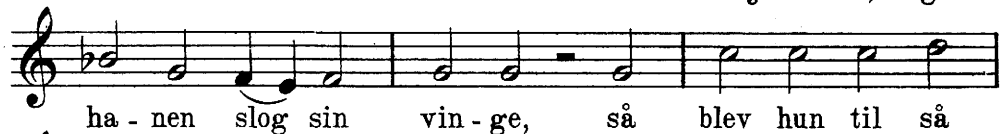
ha - nen slog på bjæl - ke: „Så mænd ved, her - re,

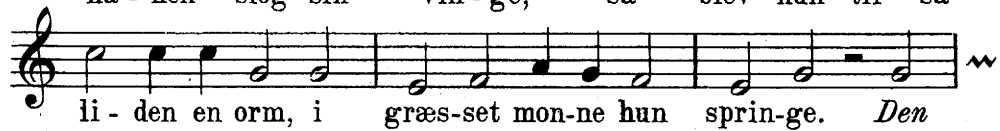
Jen - nus, det er skøt tid at — hjæl - pe.“ *Den*

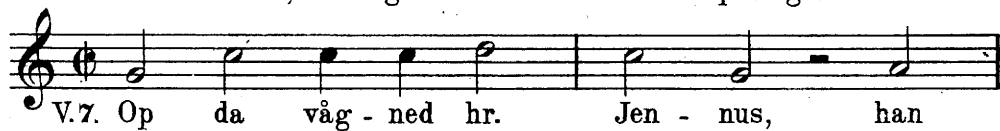
V. 6. Det lid - de fast ad mid - je - nat, og

ha - nen slog sin vin - ge, så blev hun til så

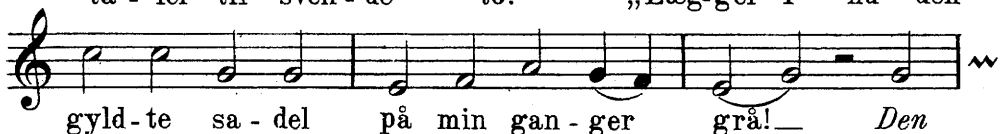
li - den en orm, i græs - set mon - ne hun sprin - ge. *Den*

V. 7. Op da våg - ned hr. Jen - nus, han

ta - ler til sven - de to: „Læg - ger I nu den

gyld - te sa - del på min gan - ger grå! — *Den*

V.8. Læg-ger I nu den gyld - te sa - del
 på grå - gan - ger min!
 Jeg vil ri - de u - di ro - sens - lund så
 år - le en mor - gen - stund." *Den*

V.9. Det var her - re Jen - nus, han
 ri - der ad grøn - nen led,
 der så han den li - de - le orm, i
 græs - set som hun - skred. *Den*

V.10. Det var her - re Jen - nus, han
 ri - der ad vej - en fram,
 der så han den li - de - le orm, i
 græs - set som hun - sprang. *Den*

V.11. Det var her - re Jen - nus, han
 buk - ker o - ver sa - del - bu - e, så
 min - ded han den li - de - le orm, hun
 blev så hø - visk en jom - fru - e. *Den*

V.12. „I ha - ver tak, hr. Jen - nus,
 alt for e - ders mæg - le æ - re; i -
 hvad for bøn I be - der mig, den
 vi - der jeg e - der så gær - ne.“ *Den*

V.13. „Jeg tak - ker e - der stal - ten jom - fru, for
 e - ders bud så go - de: da
 vil jeg e - der til min kæ - re - ste ha - ve, om
 I vil en rid - der tro - lo - ve.“ *Den*

5. Stalt Vesselil.

V.1. Ri - se - li går i bu - re,
 O - ver de val - ske mi - le, hun
 væk - ker op jom - fru'r pru - de. Der de
 Ven - der træ - de til de bor - ge.

V.2. Hun væk - ker op jom - fru'r med
 æ - re og pris, O - ver de val - ske mi - le, stalt
 Ves - se - lil vækker hun med skar - pen ris. Der de

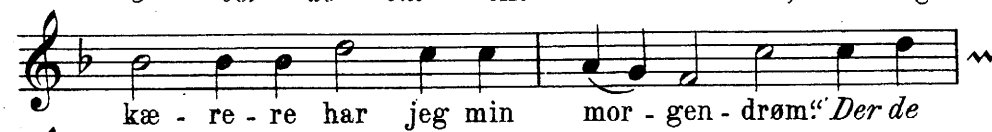
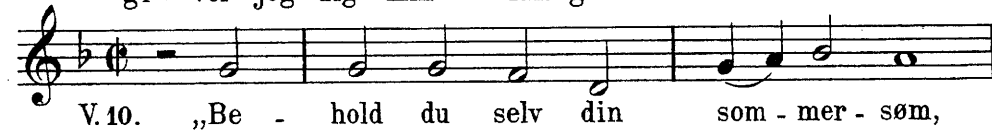
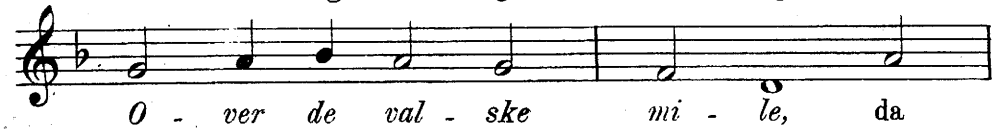
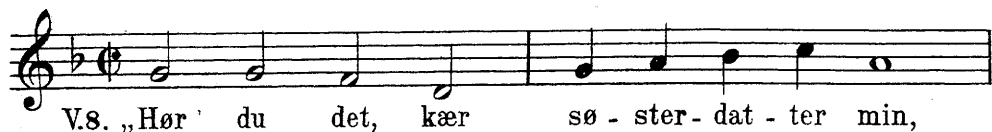
V.3. „Vil du så læn - ge om mor - ge - nen sov',
 O - ver de val - ske mi - le, så
 vil dig slet in - gen ung rid - der tro - lov.“ Der de

V.4. „Ja, jeg har så godt af min
mor - gen - drøm, O - ver de val - ske mi - le, som
an - dre jom - fru'r af der' sil - ke - søm. Der de

V.5. Mig tyk - te, jeg var så li - del en and,
O - ver de val - ske mi - le,
jeg flød ind for Ven - del - kongens land. Der de

V.6. Mig tyk - te, mi - ne vin - ger var
bre - de, O - ver de val - ske mi - le, de
skjul - te bå - de mark og he - de. Der de

V.7. Jeg sat - te mig på lin - de - rod,
O - ver de val - ske mi - le,
gre - ne - ne bug - ned mig ne - der for fod.“ Der de

V.12. Ven - del - kon - gen kom ri - den - de i gård,

O - ver de val - ske mi - le,

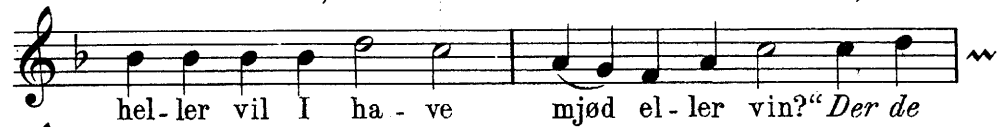
Ri - se - li går ham ud i - mod. Der de

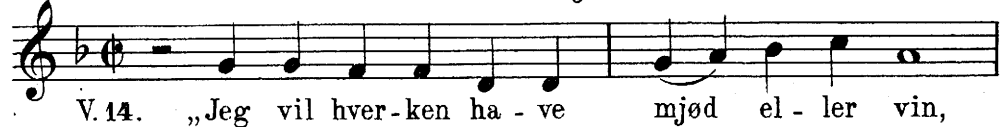
V.13. „Vel - kom - men, Ven - del - kon - ge,

her - re min, O - ver de val - ske mi - le, hvad

hel - ler vil I ha - ve mjød el - ler vin?“ Der de

V.14. „Jeg vil hver - ken ha - ve mjød el - ler vin,

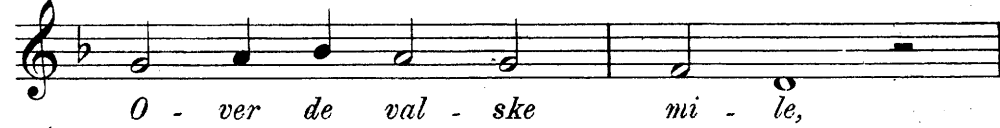
O - ver de val - ske mi - le, men

jeg vil se Ves - se - lil, sø - ster - dat - ter din.“ Der de

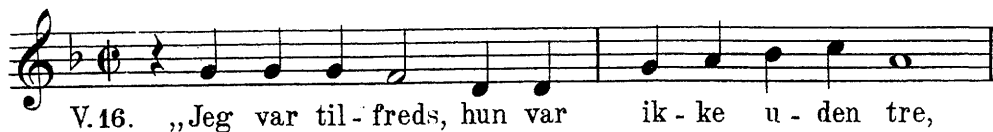
V.15. „Ves - se - lil er ik - ke år u - den fem,

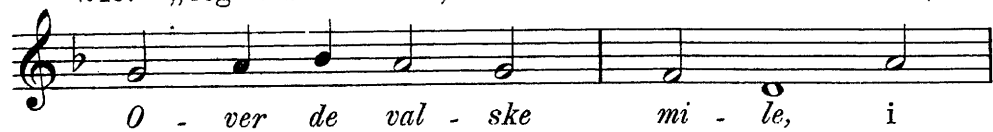
O - ver de val - ske mi - le,

hun kom ik - ke fra sin fo - ster - mo'r i dem.“ Der de

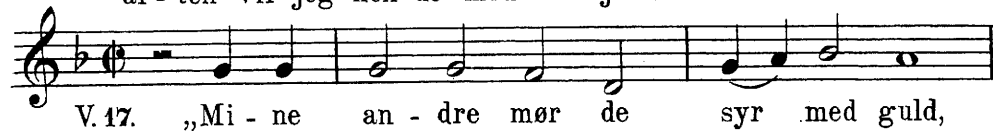
V.16. „Jeg var til-freds, hun var ik-ke u-den tre,

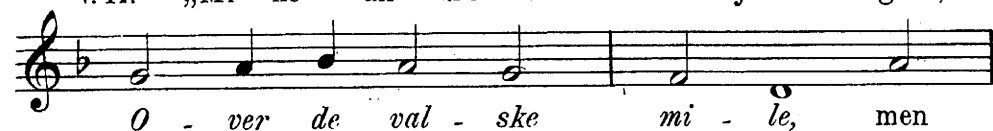
O - ver de val - ske mi - le, i

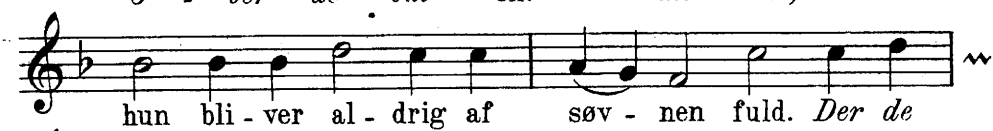
af-ten vil jeg hen-de med øj - ne se.“ Der de

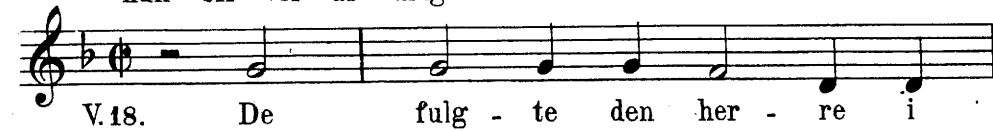
V.17. „Mi - ne an - dre mør de syr med guld,

O - ver de val - ske mi - le, men

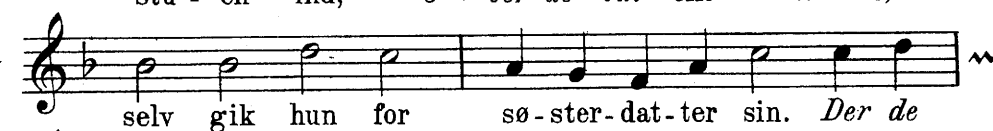
hun bli-ver al - drig af søv - nen fuld. Der de

V.18. De fulg - te den her - re i

stu - en ind, O - ver de val - ske mi - le,

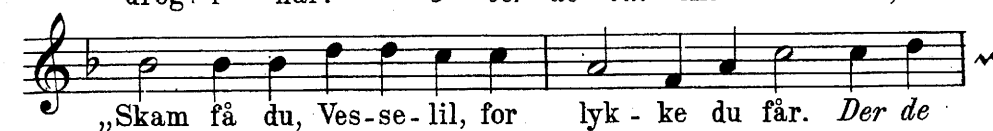
selv gik hun for sø - ster - dat - ter sin. Der de

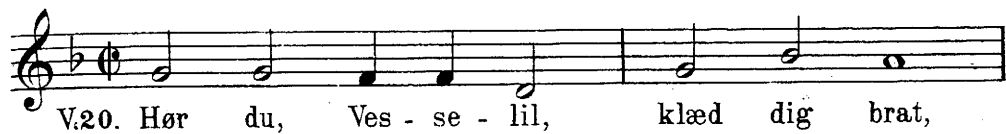
V.19. Hun slog hen - de ved ø - re, hun

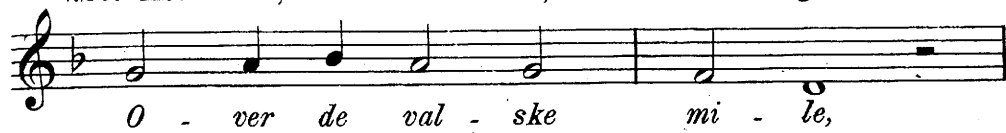
drog i hår: O - ver de val - ske mi - le,

„Skam få du, Ves-se-lil, for lyk - ke du får. Der de

V.20. Hør du, Ves - se - lil, klæd dig brat,

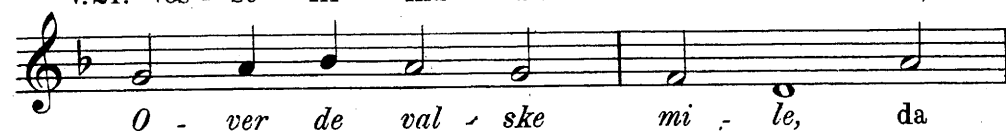
O - ver de val - ske mi - le,

du skal ind for kon - gen i - nat." Der de

V.21. Ves - se - lil ind - ad dø - ren tren,

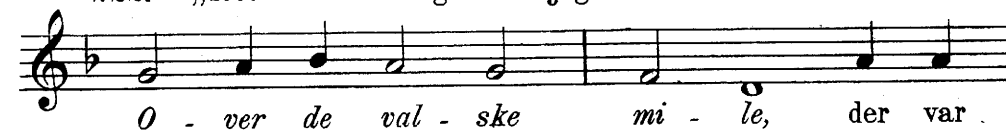
O - ver de val - ske mi - le, da

var det ret, som so - len sken. Der de

V.22. „Ret al - drig så jeg så vok - sen en mår,

O - ver de val - ske mi - le, der var

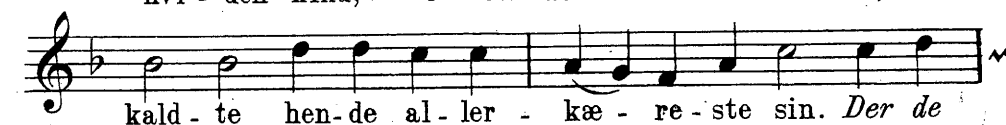
ik - ke u - den i sit fem - te år." Der de

V.23. Han klap - ped hen - de ved

hvi - den kind, O - ver de val - ske mi - le, han

kald - te hen - de al - ler - kæ - re - ste sin. Der de

V. 24., „Nu vil jeg ste - de mit min - de der - til,
 O - ver de val - ske mi - le, du
 so - ver så læn - ge, alt - som du vil.“ *Der de*
Ven - der træ - de til de bor - ge.

V. 25. De slog o - ver Ves - se - lil
 sil - ke små, O - ver de val - ske mi - le, så
 løf - ted de hen - de på gan - ger grå. *Der de*
Ven - der træ - de til de bor - ge.

V. 26. De sat - te guld - kro - ne o - ver
 ud - sla - get hår, O - ver de val - ske mi - le, så
 red hun med den/ her - re af gård. *Der de*
Ven - der træ - de til de bor - ge.

6. Åge og Else.

V.1. Der sid - der tre mør i bu - re,
de to slyn - ger guld; den tred - je hun græ -
der sin fæ - ste - mand un - der sor - ten muld.
For hun har tro - lo - vet den rid - der.

V.2. Det var rid - der hr. Å - ge, han red un -
der ø, fæ - ste han jom - fru El - se - lil,
så væn en mø. *For h.*

V.3. Fæ - ste han jom - fru El - se - lil
med me - get guld, må - neds - dag der - ef - ter
lå han i muld. *F. h.*

V. 4. Så så - re græd jom - fru El - se - lil,
si - ne hæn - der slog, det hør - te
rid - der hr. Å - ge un - der sor - ten jord. *F. h.*

V. 5. Op stod rid - der hr. Å - ge, ta - ger ki - sten
paa bag, så lak - ked han til sin fæ - ste - møs bur
med me - gen u - mag. *F. h.*

V. 6. Han klap - ped på dø - ren med ki - ste,
han hav - de ej skind: „Du stat op, stal - ten El - se - lil,
luk din fæ - ste - mand ind.“ *F. h.*

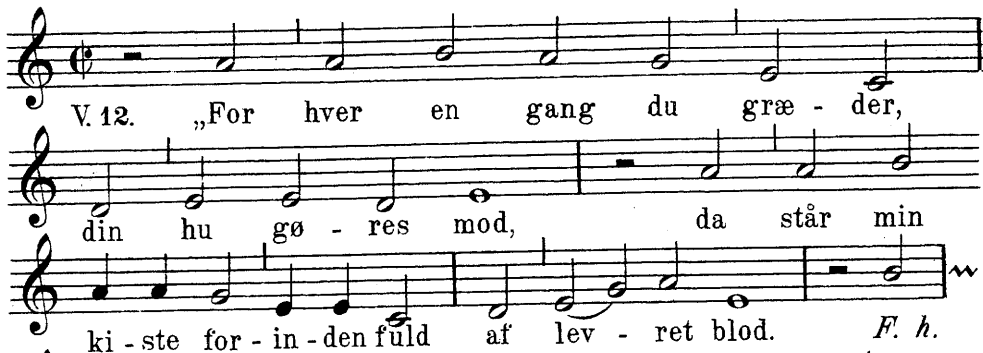
V. 7. Det mæl - te li - den El - se - lil
med tå - re på kind: „Kan I Je - su
navn næv - ne, da kom - mer I ind.“ *F. h.*

V. 8. „Du stat op, li - den El - se - lil,
luk op din dør, jeg kan Je - su
navn næv - ne, som jeg kun - de før.“ *F. h.*

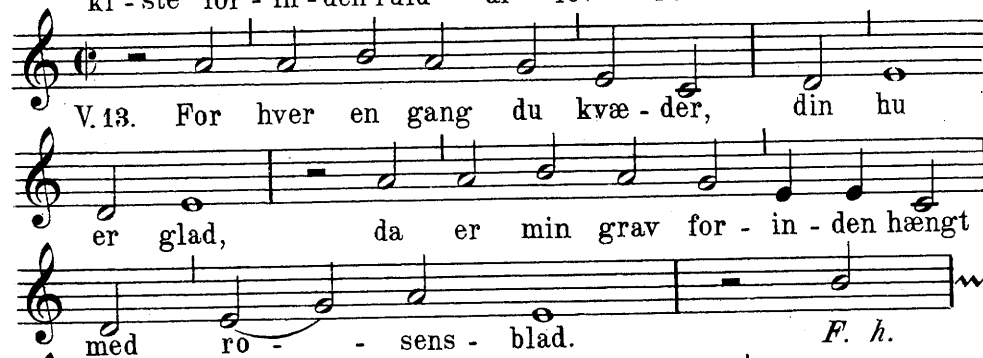
V. 9. Op stod stal - ten El - se - lil
med tå - re på kind, så luk - ker
hun den dø - de mand i bu - ret ind. *F. h.*

V. 10. Så tog hun en guld - kam, hun kæm - te
hans hår, for hver - en lok, hun red - te,
da fæl - der hun tår. *F. h.*

V. 11. „Hør I, rid - der hr. Å - ge al - ler - kæ -
rest min: hvor - dan er der un - der sor - ten jord
i gra - ven din?“ *F. h.*

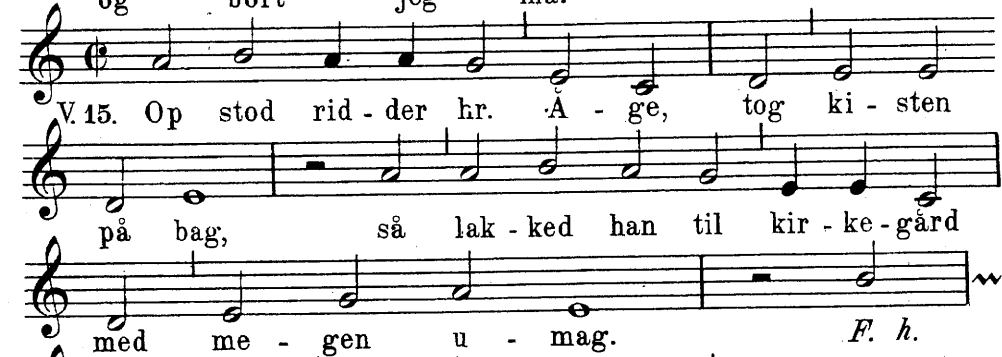
V. 12. „For hver en gang du græ - der,
 din hu gø - res mod, da står min
 ki - ste for - in - den fuld af lev - ret blod. *F. h.*

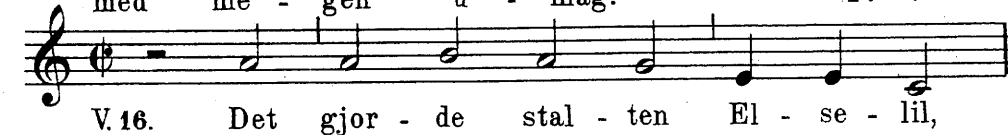
V. 13. For hver en gang du kvæ - der, din hu
 er glad, da er min grav for - in - den hængt
 med rø - - sens - blad. *F. h.*

V. 14. Nu ga - ler ha - nen sor - te i mør - ken vrå,
 nu luk - kes op al - le de por - te,
 og bort jeg må.“ *F. h.*

V. 15. Op stod rid - der hr. Å - ge, tog ki - sten
 på bag, så lak - ked han til kir - ke - gård
 med me - gen u - mag. *F. h.*

V. 16. Det gjor - de stal - ten El - se - lil,

hen - des hu var mod: så fulg - te
 hun sin fæ - ste - mand gen - nem mør - ken skov. *F. h.*

V. 17. Da hun kom i - gen - nem skø - ven
 på kir - ke - gård, da fal - med
 rid - der hr. Å - ge sit favr - gu - le hår. *F. h.*

V. 18. „Du se dig op til him - me - len
 til stjer - ner små, så ser du
 dig så gla - de - lig, hvor nat - ten går.“ *F. h.*

V. 19. Så hun op til him - me - len til stjer - ner små,
 i jor - den slap den dø - de mand,
 hun ej ham så. *F. h.*

V. 20. Hjem gik jom - fru El - se - lil så sor - rig - fuld,
 må - neds - dag der - ef - ter lå hun i muld. *F. h.*

7. Havfruens spådom.

V. 1. Kon - gen han la - der en hav - fru gri - be, Den
hav - fru dan - ser på til - je, og
den la - der han i tår - net kni - be. For
hun ha - ver frem - met hen - des vil - je.

V. 2. Dron - ning kal - der på sven - de to: Den
hav - fru dan - ser på til - je, „I
be - der den hav - fru ind for mig gå.“ *F. h.*

V. 3. Ind kom den hav - fru, stæ - des for bord: Den
hav - fru dan - ser på til - je, „Hvad vil I mig,
dron - ning, hvi sendt' I mig ord?“ *F. h.*

V. 4. Dron - ning hun klap - per på hyn - de
blå: Den hav - fru dan - ser på til - je,

„Vil du, hav - fru, her hvi - le på?“ *F. h.*

V. 5. „Hvi vil du så for - rå - de mit liv? *Den*

hav - fru dan - ser på til - je,

der lig - ger un - der de hvas - se kniv!“ *F. h.*

V. 6. „Vedst du det, så vedst du mer! *Den*

hav - fru dan - ser på til - je, du

si - ge mig af skæb - ne fler!“ *F. h.*

V. 7. „Du est med de søn - ner tre, *Den*

hav - fru dan - ser på til - je, dit

un - ge liv la - der du for de.“ *F. h.*

V. 8. *Den* e - ne skal kon - ning i Dan - mark

væ - re, *Den* hav - fru dan - ser på til - je, den

an - den skal kro - nen af rø - de guld bæ - re. *F. h.*

V. 9. Den tred - je skal bli - ve så vis en
 mand, Den hav - fru dan - ser på til - je, dit
 un - ge liv la - der du for ham.“ *F. h.*

V. 10. Hun klæd - te den hav - fru i skar - la - gen
 rød, Den hav - fru dan - ser på til - je, hun
 fulgt' hend' til strand med al - le hen - des mør. *F. h.*

V. 11. Den hav - fru sat' sig på bøl - ge
 blå, Den hav - fru dan - ser på til - je,
 dron - ning hun fæld - te så mo - dig tår. *F. h.*

V. 12. „Du tørst ik - ke græ - de for mig: Den
 hav - fru dan - ser på til - je,
 him - me - rigs dør står å - ben for dig.“ *For*
 hun ha - ver frem - met hen - des vil - je.

8. Elverskud.

V. 1. Hr. O - luf ri - der om ot - te, men
 ly - sen dag ham tot - te. *I - men dan - sen den*
 går så let gen - nem lun - den.

V. 2. Hr. O - luf ri - der ad bjær - ge, der
 gik en dans med dvær - ge. *I - men d.*

V. 3. Der tråd en jom - fru af den dans, hun
 lag - de sin arm om hr. O - lufs hals. *I - men d.*

V. 4. „Hør I, hr. O - luf hin bli - de, hvort
 ly - ster jer nu at ri - de?“ *I - men d.*

V. 5. „Jeg vil ri - de mig un - der ø, og
 ta - le med min fæ - ste - mø.“ *I - men d.*

V. 6. Den jom-fru ræk-ker hånd fra sig: „Først
skal I, hr. O-luf, dan-se hos mig. *I-men d.*

V. 7. Hr. O-luf, vil I lo-ve mig, så
ri-ge ga-ve gi-ver jeg dig. *I-men d.*

V. 8. Jeg vil gi-ve jer en gan-ger grå, han
går en ti-me til Rom og frå. *I-men d.*

V. 9. Jeg gi-ver jer en bryn-je ny,
I tør al-drig fra no-gen mand fly. *I-men d.*

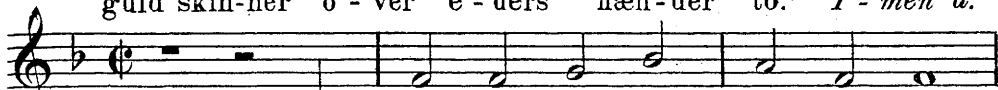
V. 10. Jeg gi-ver jer så godt et sværd, der kom
al-drig sligt i her-re-færd. *I-men d.*

V. 11. Og slig er al-le mi-ne bæn-ke, som
guld var lagt i læn-ke. *I-men d.*

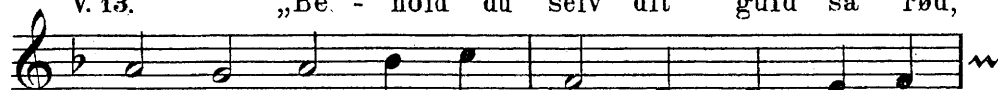
V. 12. Slig er al-le mi-ne vin-de-bro, som

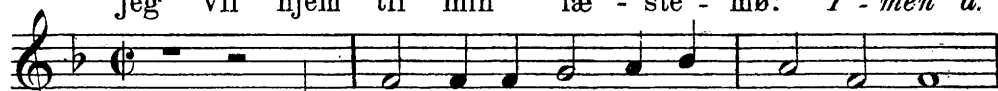
guld skin-ner o - ver e - ders hæn - der to." *I - men d.*

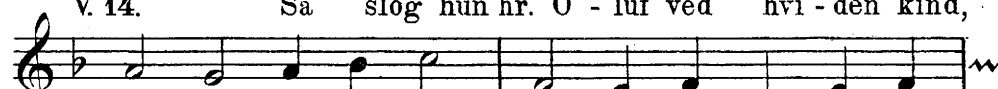
V. 13. „Be - hold du selv dit guld så rød,

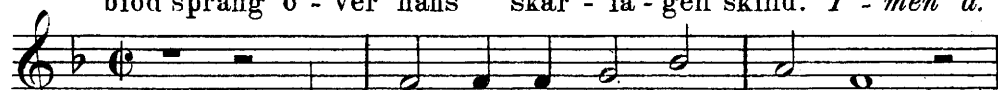
jeg vil hjem til min fæ - ste - mø." *I - men d.*

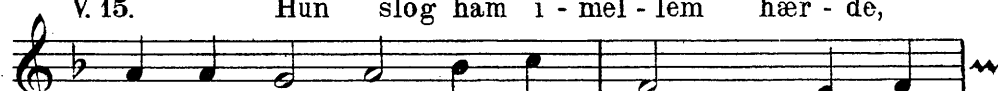
V. 14. Så slog hun hr. O - luf ved hvi - den kind,

blod sprang o - ver hans skar - la - gen skind. *I - men d.*

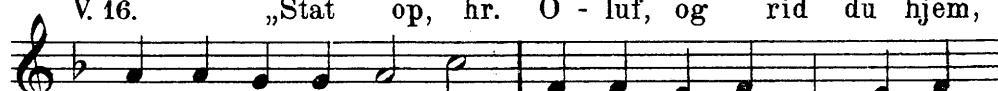
V. 15. Hun slog ham i - mel - lem hær - de,

det han faldt ne - der til jor - de. *I - men d.*

V. 16. „Stat op, hr. O - luf, og rid du hjem,

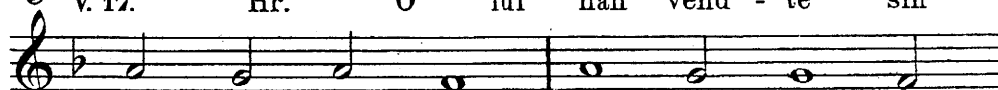
du skal ik - ke le - ve dag for u - den en." *I - men*

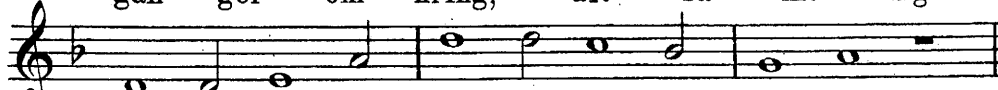
dan - sen den går så let gen - nem lun - den.

V. 17. Hr. O luf han vend - te sin

gan - ger om - kring, alt så mo - dig

red han hjem. *Hvad hjæl - per det, vi kvi - der?*

V. 18. Der han kom til bor - ge - led, hans
 kæ - re mo - der stod der ved. *H. h.*

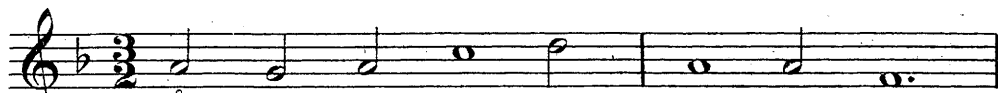
V. 19. „Hør du, hr. O - luf, kær søn - ne min, og
 hvi bær du så bleg en kind?“ *H. h.*

V. 20. „Jeg må vel væ - re om kin - den bleg, for
 jeg har væ - ret i el - le - ko - ne - leg. *H. h.*

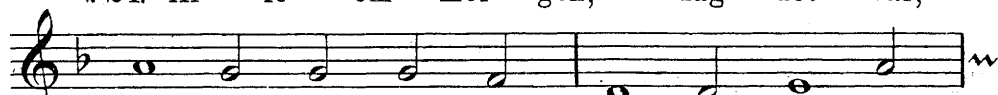
V. 21. Min kæ - re mo - der, I ta - ger min
 hest, min kæ - re bro - der, du hen - te mig præst.“ *H. h.*

V. 22. „Og hvad skal jeg din un - ge brud sva - re,
 når hun kom - mer i bru - de - ska - re?“ *H. h.*

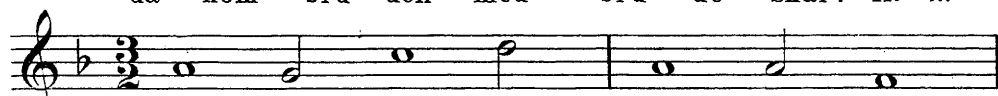
V. 23. „I skal si - ge, jeg er ud i lun - de at
 prø - ve min hest og så mi - ne hun - de.“ *H. h.*

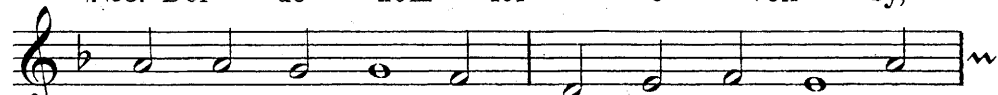
V. 24. År - le om mor - gen, dag det var,

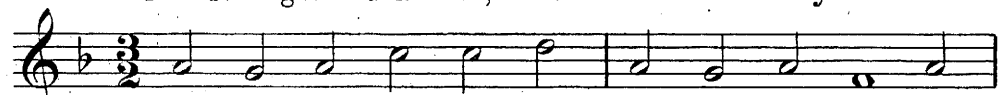
da kom bru - den med bru - de - skar? *H. h.*

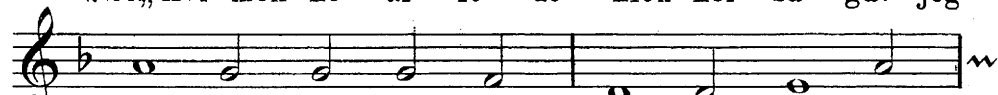
V. 25. Der de kom for o - ven by,

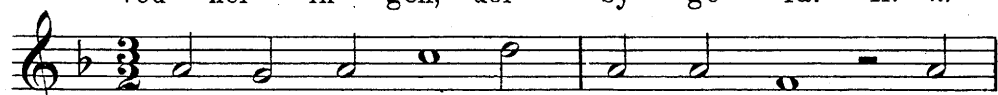
al - le gik klok - ker, som de var ny. *H. h.*

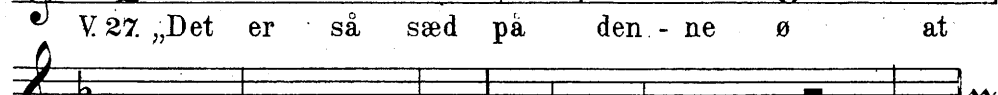
V. 26. „Hvi mon - ne al - le de klok - ker så gå? jeg

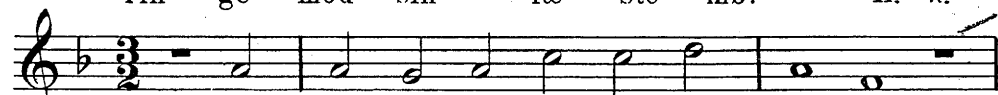
ved her in - gen, der sy - ge lå.“ *H. h.*

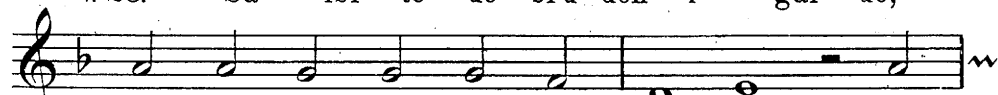
V. 27. „Det er så sæd på den - ne ø at

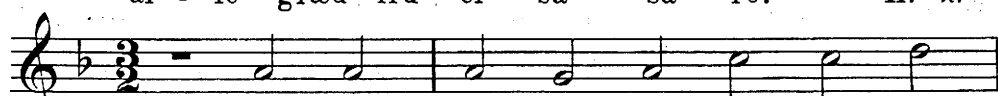
rin - ge mod sin fæ - ste - mø.“ *H. h.*

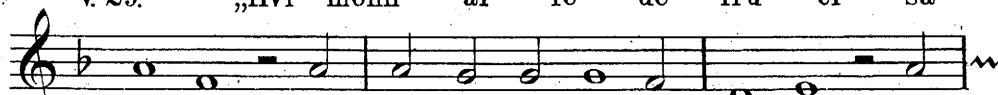
V. 28. Så før - te de bru - den i går - de,

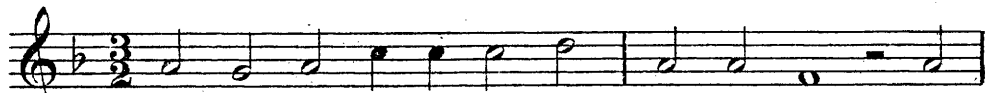
al - le græd fru - er så så - re. *H. h.*

V. 29. „Hvi monn' al - le de fru - er så

græ - de, der mig skul - de vel ind - le - de?“ *H. h.*

V. 30. „Slet ik - ke græ - der de for kom - me din, de

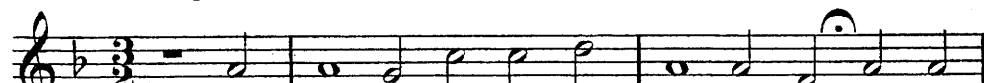
græ - der for en kvin - de, er død i vor by.“ *H. h.*

V. 31. De sat - te bru - den på bru - de - bænk,

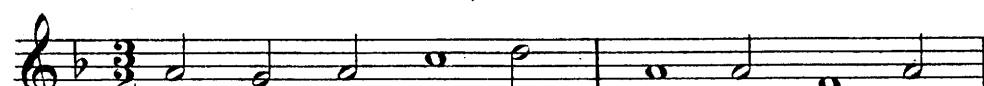
for gik rid - der', de bar hen - de skænk. *H. h.*

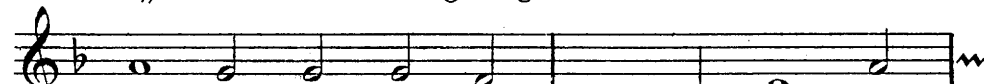
V. 32. „Jeg ser her rid - der' gå ud og ind, jeg ser

ik - ke hr. O - luf, kær her - re min.“ *H. h.*

V. 33. „Bå - de med høg og så med hund da

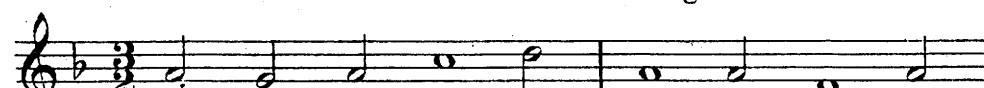
er hr. O - luf i ro - sens - lund.“ *H. h.*

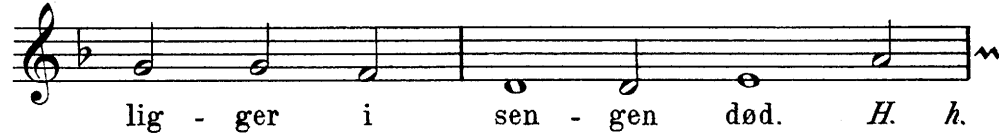
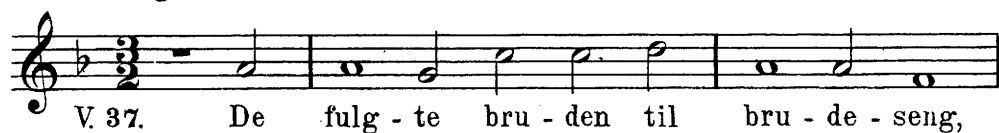
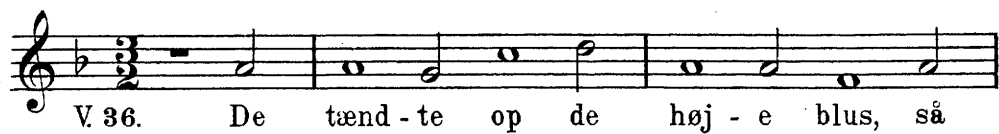
V. 34. „Har han nu kæ - rer' sin høg og sin hund,

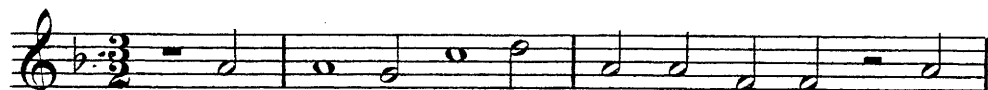

end han har sin un - ge brud?“ *H. h.*

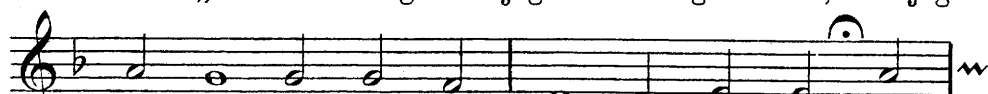

V. 35. Sil - dig om af - ten, røg faldt på, da

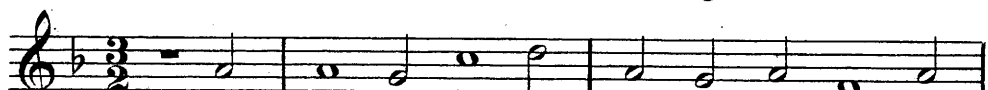

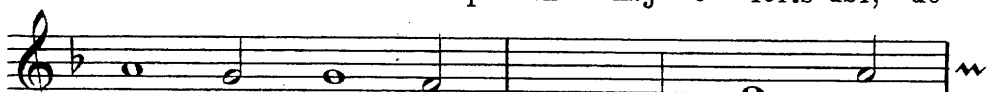
V. 40. „Ret al - drig skal jeg den dag le - ve, jeg

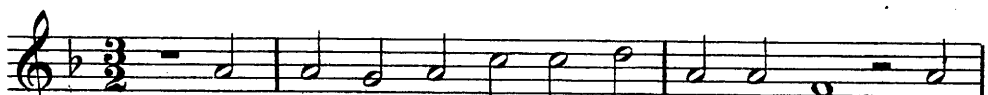
skal to brø - dre min tro bort - gi - ve.“ *H. h.*

V. 41. Hun stød - te op den høj - e - lofts - dør, de

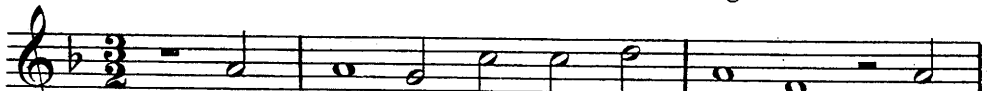
høj - e rå de stød der for. *H. h.*

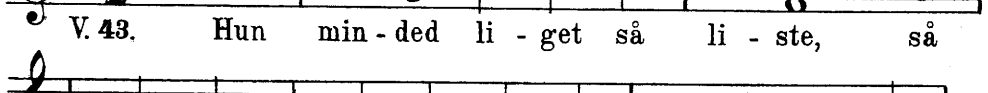
V. 42. Stalt In - ge - lil løb til de høj - e rå, de

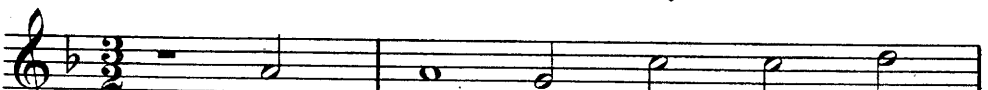
hvi - de lin hun der - af slog. *H. h.*

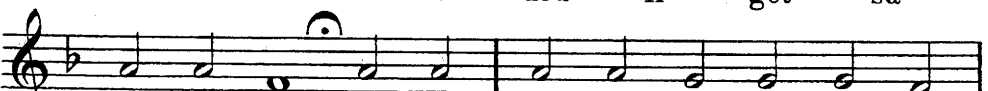
V. 43. Hun min - ded li - get så li - ste, så

så - re hen - des hjær - te det ry - ste. *H. h.*

V. 44. Hun min - ded li - get så

o - ver - brat, hen - des hjær - te det søn - der i

styk - ker brast. *Hvad hjæl - per det, vi kvi - der?*

9. Kong Oluf og hans broder.

V. 1. Kong O - luf og hans bro - der, de
 træt - te dem om Nor - ge. Der
 er sa fævt i Thron - hjem at hvi - le.

V. 2. Hans bro - der, de træt - te dem om
 Nor - ge. „Hvil - ken af os bedst
 sej - le kan, han skal væ - re
 kon - ge i Nor - ge - land.“ Der er.

V. 3. Bedst sej - le kan, han skal væ - re
 kon - ge i Nor - ge - land. „Hvor skal jeg kom - me
 før - re! du har Or - men den sna - re.“ D. e.

V. 4. Før - re, du har Or - men den
sna - re. „Tag du Or - men den sna - re,
jeg ta ger Ok - sen den la - de.“ *D. e.*

V. 5. Den sna - re, jeg ta - ger Ok - sen den
la - de. Kong O - luf går om kir - ke - gård, som
gul - det skin - ner hans fav - re hår. *D. e.*

V. 6. Om kir - ke - gård, som gul - det
skin - ner hans fav - re hår. Brat kom der bud for kong
O - luf ind: „Nu sej - ler Ha - rald, bro - der din.“ *D. e.*

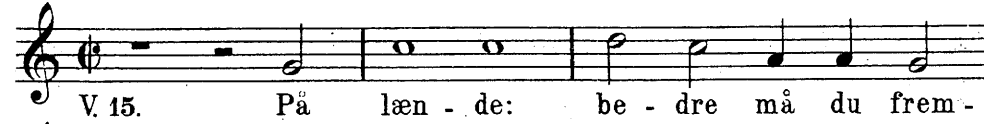
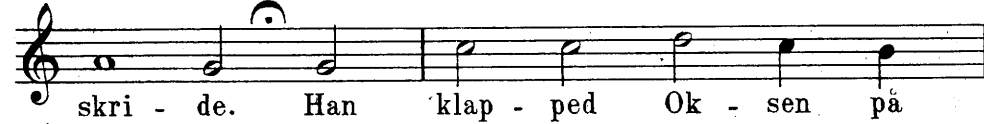
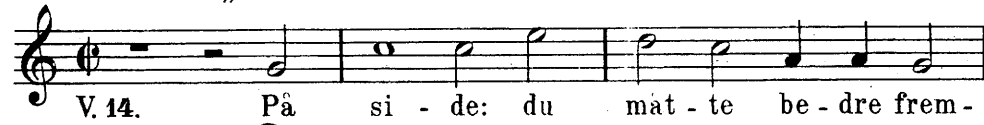
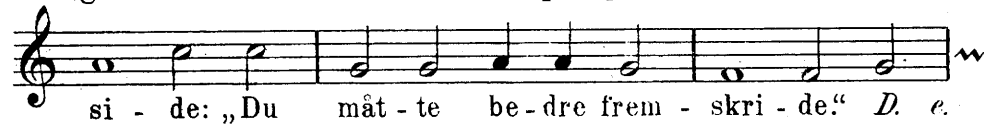
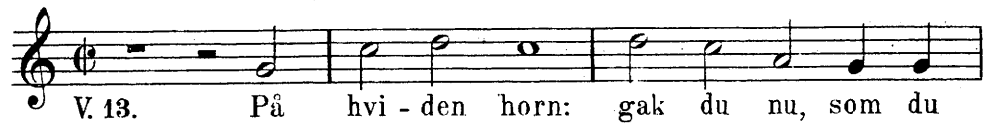
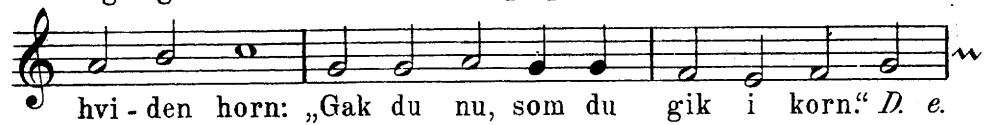
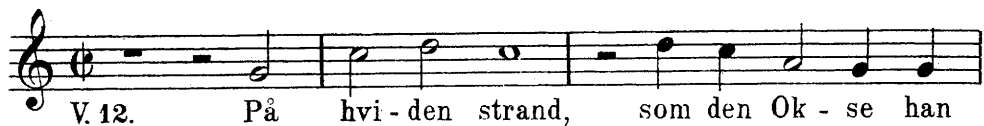
V. 7. For kong O - luf ind: nu sej - ler Ha - rald,
bro - der din. „Lad dem sej - le, der sej - le vil,
mes - sen vil vi ly - de til. *D. e.*

V. 8. Der sej - le vil, mes - sen vil vi
 ly - de til. Mes - sen den er Vor - her - res ord;
 sven - de, ta - ger vand, vi går til bord. *D. e.*

V. 9. Vor - her - res ord, sven - de, ta - ger vand, vi
 går til bord. Vi går til bord og fan - ger os mad,
 si - den vil vi til stran - den ad.“ *D. e.*

V. 10. Fan - ger os mad, si - den vil vi til
 stran - den ad. De til stran - den ud - bå - re de - res
 an - ker og de - res å - re. *D. e.*

V. 11. Ud - bå - re de - res an - ker og de - res
 å - re. Kong O - luf han går på hvi - den strand,
 som den Ok - se han lig - ger for land. *D. e.*

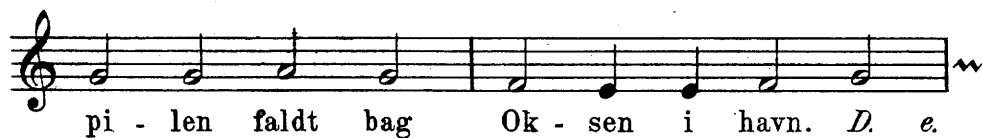
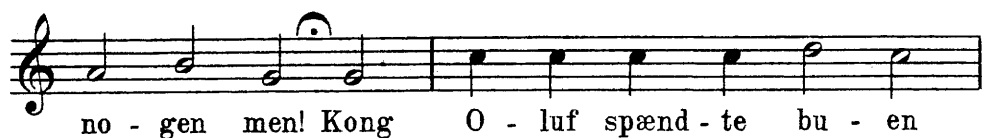
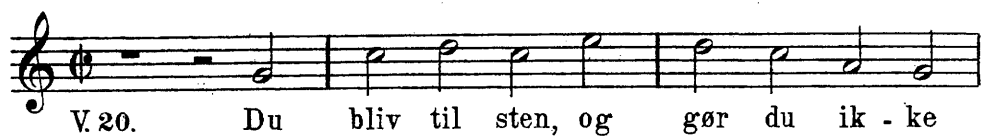

V. 16. Den sty - res - mand: hvor da skal vi
 sej - le fram? „Sejl du o - ver bjærg og
 klip - pe, i - hvor som du kan hit - te.“ *D. e.*

V. 17. Og klip - pe, i - hvor som du kan
 hit - te. Han sej - led o - ver de
 bjær - ge blå, ud da løb de trol - de små. *D. e.*

V. 18. De bjær - ge blå, ud da løb de
 trol - de små. „Kong O - luf med dit rø - de skæg, hvi
 sej - ler du gen - nem vor stu - e - væg?“ *D. e.*

V. 19. Dit rø - de skæg, hvi sej - ler du
 gen - nem vor stu - e væg? „Stat, du trolde, du
 bliv til sten, og gør du ik - ke no - gen men!“ *D. e.*

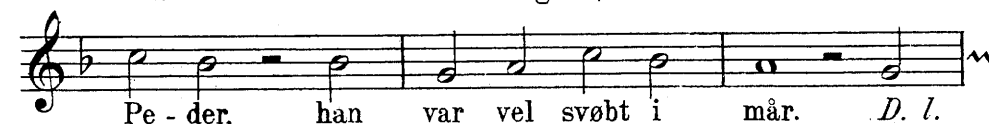
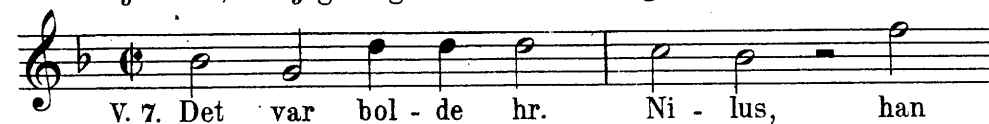
10. Nilus og Hillelil.

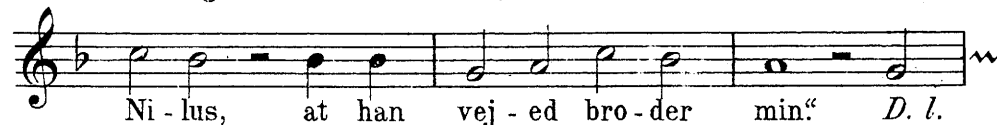
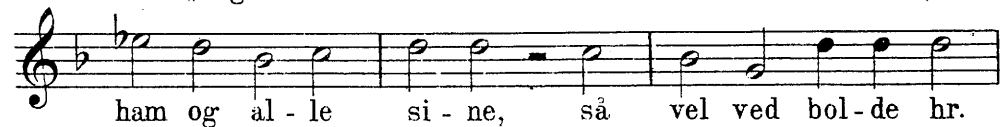
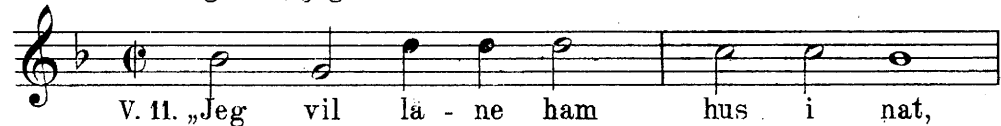
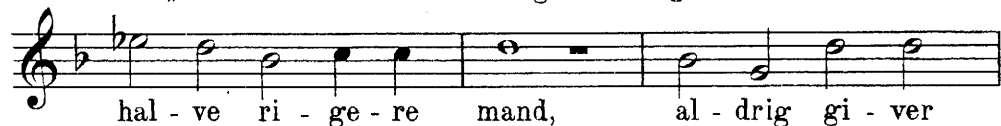
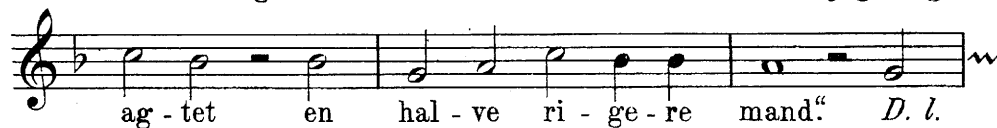
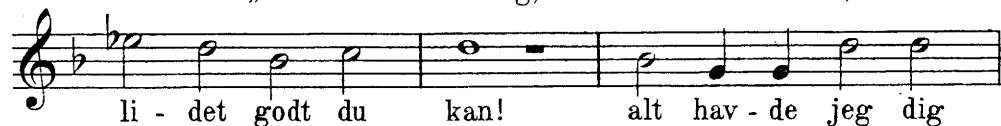
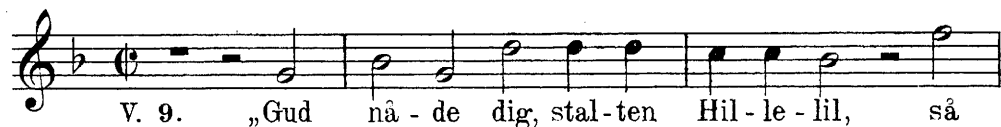
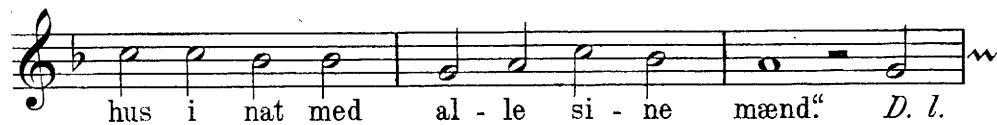
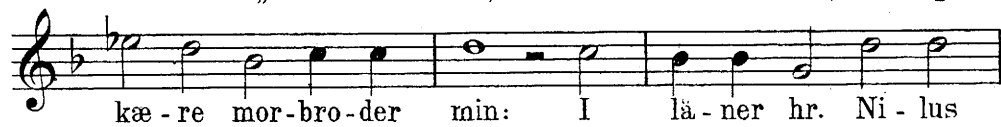
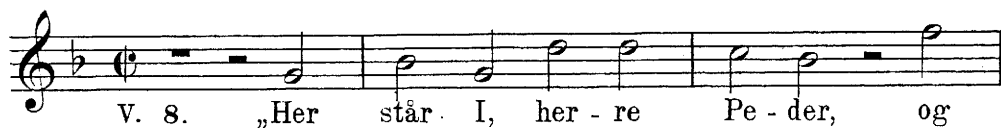
The musical score is written in a single system with ten staves. It begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is primarily composed of quarter and eighth notes, with some rests. The lyrics are printed below the notes, with some words in italics. The score is divided into three sections: V. 1., V. 2., and V. 3.

V. 1. Det var bol - de hr. Ni - lus, han
 red sig un - der ø, fæ - ste han stalt
 Hil - le - lil, hun var så væn en mø. *De*
leg - te en leg, og le - gen var alt ud - af vre - de.

V. 2. Druk - ke de de - res bryl - lup vel
 u - di da - ge fem, den sjet - te dag ad
 kvæl - de da fulg - te de bru - den hjem. *De*
leg - te en leg, og le - gen var alt ud - af vre - de.

V. 3. De lod sad - le he - ste og
 re - de hen - des karm; der de kom på
 he - den, der blæ - ser så stærk en storm. *D. l.*

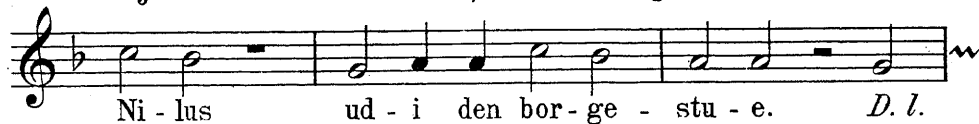

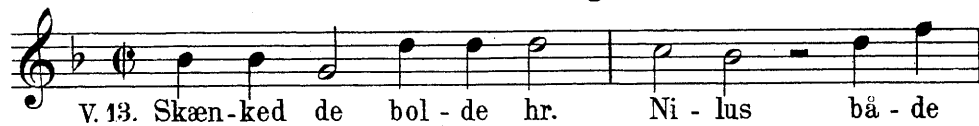
V. 12. Så fulg-te de stal-ten Hil-le-lil i

høj-e-loft at so-ve; så fulg-te de bol-de hr.

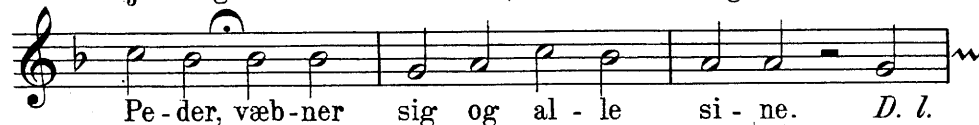
Ni-lus ud-i den bor-ge-stu-e. *D. l.*

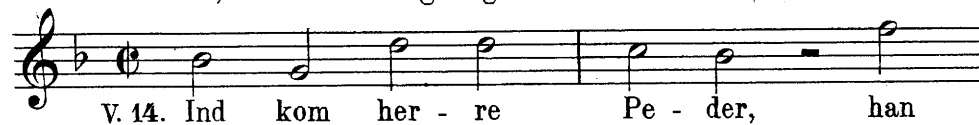
V. 13. Skæn-ked de bol-de hr. Ni-lus bå-de

mjød og kla-ren vin, ud går her-re

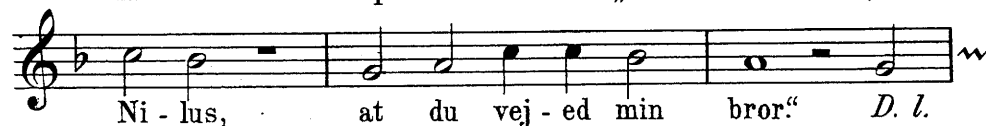
Pe-der, væb-ner sig og al-le si-ne. *D. l.*

V. 14. Ind kom her-re Pe-der, han

ka-ste sit sværd på bord: „Min-des du det, hr.

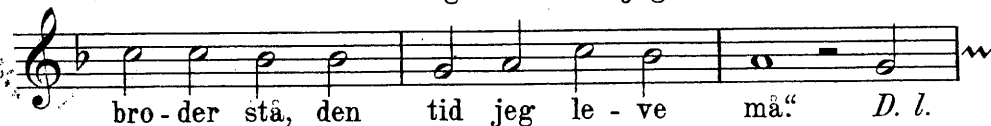
Ni-lus, at du vej-ed min bror.“ *D. l.*

V. 15. „Det ved jeg så gør-lig, som

det var sket i-går jeg vil e-der for

bro-der stå, den tid jeg le-ve må.“ *D. l.*

V. 16. „Du skal dig i fre - den fa - re med
al - le di - ne mænd for u - den di - ne
søster - søn - ner to, de skal her bli - ve i - gen.“ *D. l.*

V. 17. Op da stod de hel - te to, de
gjor - ded dem med de - res sværd:“ Min her - re, I gi - ver os
or - lov, selv vil vi rå - de vor færd!“ *D. l.*

V. 18. Alt da stod hr. Ni - lus, og
så han der - på, til hans sø - ster -
søn - ner to de dø - de på jor - den lå. *D. l.*

V. 19. „Det lo - ved jeg på den hel - li - ge grav, som Vor -
her - re tål - te død: jeg skuld' al - drig mit sværd om
søn - dag dra - ge, for u - den mig trængte stor nød.“ *D. l.*

V. 20. Op stod her - re Ni - lus, og
han sit sværd ud - drog, det vil jeg for
san - den si - ge, så man - de - lig han hug. *D. l.*

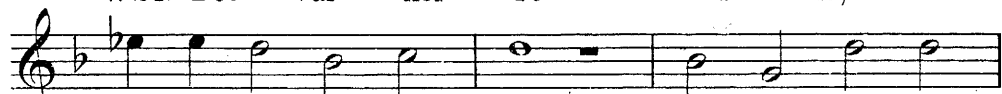
V. 21. Det var her - re Ni - lus, og
han hug alt så fast, så læn - ge til hans
go - de sværd det søn - der i hjal - tet brast. *D. l.*

V. 22. Han vær - ged sig med de hyn - der og
med de bol - stre blå, u - den for den
stu - e - dør der fik han sit ba - ne - sår. *D. l.*

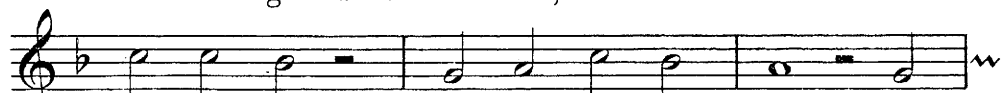
V. 23. Det mæl - te her - re Ni - lus
bå de med sor - rig og kvi - de: „I kom - mer nu, stal - ten
Hil - le - lil, det er nu tid at ri - de.“ *D. l.*

V. 24. Det var her - re Ni - lus,

sat - te sig til sin hest, så red han til

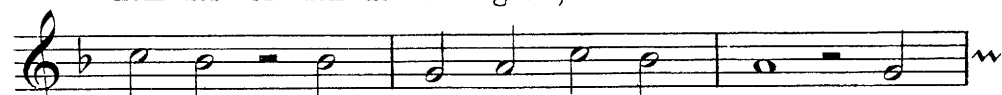
He-dings-holm, som han kun - de bedst. *D. l.*

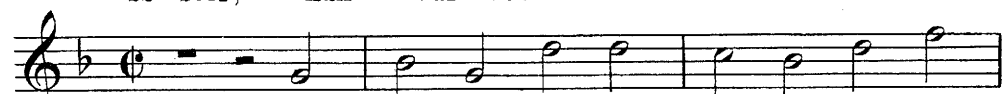
V. 25. Det var her - re Ni - lus, han

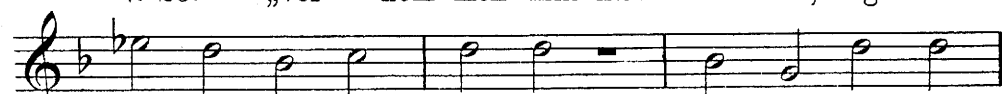
kom der ri - den - de i gård, u - de stod hans kær

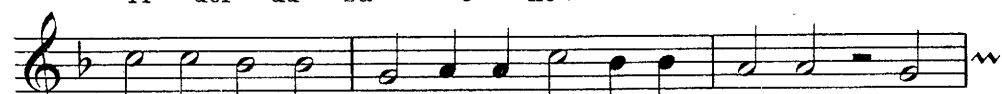
sø - ster, hun var vel svøbt i mår. *D. l.*

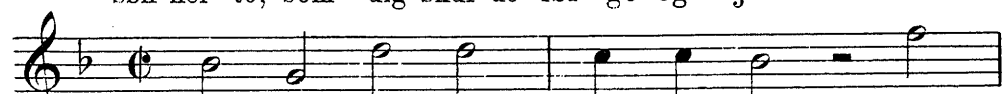
V. 26. „Vel - kom - men min kær bro - der, og hvi

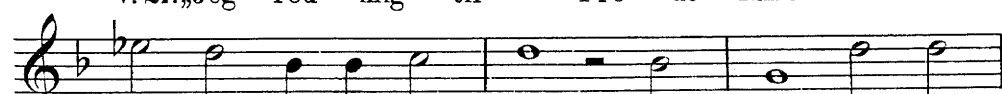
ri - der du så e - ne? hvor er mi - ne

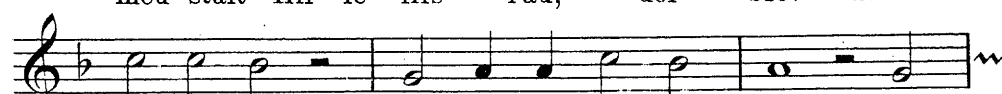
søn - ner to, som dig skul - de føl - ge og tjæ - ne?“ *D. l.*

V. 27. „Jeg red mig til Fre - de - lund alt

med stalt Hil - le - lils råd, der blev di - ne

søn - ner to, selv fik jeg ba - ne - sår. *D. l.*

V. 28. Hør du, min kær sø - ster, og
 lad du re - de min seng, og vær stalt Hil - le - lil i
 mo - ders sted, hun er en fru - e så væn.“ *D. l.*

V. 29. „Hvor da skul - de jeg bli - ve stal - ten
 Hil - le - lil - le god! for hen - de mi - ste jeg min'
 søn - ner to, og min bro - der i sit e - get blod.“ *D. l.*

V. 30. Det var ynk i høj - e - loft og
 hal - ve me - re harm: det var bol - de hr.
 Ni - lus, han dø - de i sin sø - sters arm. *D. l.*

V. 31. Død blev her - re Ni - lus, det
 var stor angst og kvi - de, stalt Hil - le - lil lag - de sig
 i hans arm, hun dø - de alt hos hans si - de. *De*
 leg - te en leg og le - gen var alt ud - af vre - de.

11. Jomfruen på tinge.

V. 1. Li - den var stalt In - ge I
 grøn - nen skov, så e - ne ri - der hun til
 tin - ge. Til jom - fru - ens bur at ri - de,

V. 2. Kon - gen ta - ler til rid - de - re si - ne: I
 grøn - nen skov, „Jeg ser en jom - fru til
 tin - get ri - de. Til jom - fru - ens bur at ri - de.

V. 3. Det da sva - red den li - den små - dreng: I
 grøn - nen skov, „Hun er u - de ri - den - de at
 sku - e e - ders - mænd. Til jom - fru - ens bur at ri - de.

V. 4. Men en - ten er hen - des kjo - r - tel for sid, I
 grøn - nen skov, hel - ler hendes kå - be den er for vid.“ *T. j.*

V. 5. Alt da holdt den jom-fru så mod, *I*
grøn-nen skov, hun lyd-de på den små-drengs ord. *T. j.*

V. 6. „Hav-de jeg ik-ke haft på kæ-re, *I*
grøn-nen skov, da måt-te jeg hel-ler hjem-me væ-ret. *T. j.*

V. 7. Og hav-de jeg ik-ke mit æ-ren-de vidst, *I*
grøn-nen skov, da skul-de jeg vel ha-ve hjem me sidt. *T. j.*

V. 8. Hør I, dan-ner-kon-gen, vil I mig hø-re: *I*
grøn-nen skov, jeg har en sag for e-der at fø-re. *T. j.*

V. 9. Jeg var mig et barn så små, *I*
grøn-nen skov, så tid-lig faldt mig mo-der frå. *T. j.*

V. 10. Min fa-der sat-te mig
li-den på sit knæ, *I* grøn-nen skov, han
skif-te med mig bå-de guld og fæ. *T. j.*

V. 11. Han le - ved ik - ke med mig
 år u - den to, I grøn - nen skov, så
 råd - te jeg e - ne for al den bo. *T. j.*

V. 12. I - gen så le - ver mi - ne mor - brø - dre tre, I
 grøn - nen skov, alt mit gods for - ø - der de. *T. j.*

V. 13. De skær min a - ger, de slår min eng, I
 grøn - nen skov, de lok - ker fra mig bå - de pi - ger og dreng. *T. j.*

V. 14. De ta - ger fra mig bå - de ok - se og ko, I
 grøn - nen skov, de lok - ker mi - ne sven - de fra mit bord. *T. j.*

V. 15. Men før - end det skul - de så
 læn - ger bli - ve, I grøn - nen skov, da
 vil jeg e - der mit fæ - der - ne gi - ve. *T. j.*

V. 16. „I ha - ver tak, skøn jom - fru, for
 e - ders ga - ve! I grøn - nen skov,
 hvil - ken af min' rid - de - re da vil I ha - ve?“ *T. j.*

V. 17. „Hav - de jeg kår, og måt - te jeg ta - ge, I
 grøn - nen skov, hr. O - ve Sti - søn så vil - de jeg ha - ve.“ *T. j.*

V. 18. „Stat op, hr. O - ve, og svar for dig! I
 grøn - nen skov, her er en Jom fru, vil ha - ve dig.“ *T. j.*

V. 19. Op stod hr. O - ve og sva - red for sig: I
 grøn - nen skov, „Skøn jom - fru, I får in - tet af mig. *T. j.*

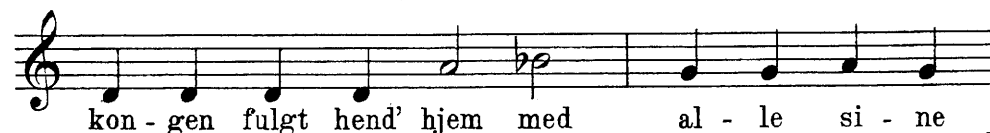
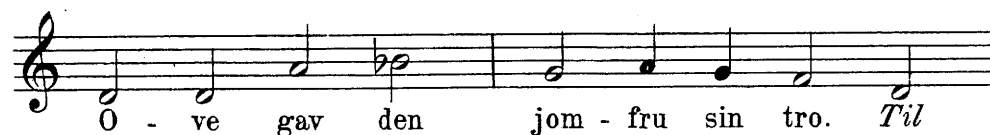
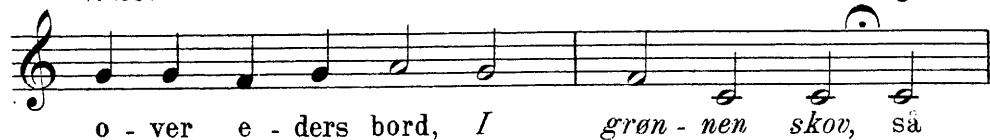
V. 20. Langt be - dre kan jeg mi - ne
 ær - mer snø - re, I grøn - nen skov,
 end jeg kan den bo - mand væ - re. *T. j.*

V. 21. Langt be - dre kan jeg med
 høg og hund, I grøn - nen skov,
 end jeg kan dri - ve den plov i grøn - ne lund. T. j.

V. 22. „Da sid - der i karm og
 a - ger med mig, I grøn - nen skov, så
 god en bon - de - sæd da læ - rer jeg dig. T. j.

V. 23. Ta - ger plov i hånd, la - der
 plø - je vel dybt! I grøn - nen skov, ta - ger
 korn i hånd, sår må - de - lig tykt! T. j.

V. 24. Og la - der så har - ven
 ef - ter gå, I grøn - nen skov, så
 må I vel jom - fru - ens fæ - der - ne nå. T. j.

12. Ebbe Skammelsøn.

V. 1. Skam-mel han bor sig nær i Ty, han
 er bå-de rig og kåd, så væ-ne ha-ver han
 søn-ner fem, de to bar sig il-de ad. *For-*
 di træ-der Eb-be Skammel-søn sa man-gen sti vild.

V. 2. Eb-be han tjæ-ner i kon-gens gård
 bå-de for guld og æ-re, hjem-me sid-der Pe-der hans
 bro-der, han lok-ker hans hjær-tens - kæ-re. *For-di*

V. 3. „Hil sid-der I, jom-fru Lu-se-lil-le, og
 syr hr. Eb-be klæ-der! Eb-be han tjæ-ner i
 kon-gens gård, han spot-ter e-der og hæ-der.“ *For-di*

V. 4. „Så grant da ken-der jeg Eb - be, og
 Eb - be ken-der grant sig: han spot-ter in - gen stalt
 jom - fru, hal - ve min - dre spot-ter han mig.“ *F. t.*

V. 5. „Hør I, jom - fru Lu - se - lil - le, vil I
 væ - re min fæ - ste - mø? det vil jeg for
 san - den si - ge: Eb - be min bro - der er død.“ *F. t.*

V. 6. Druk - ke de det fæ - stens - øl
 end den sam - me nat, bryl - lup - pet end før
 må - neds - dag, de rad - te det i - så brat. *F. t.*

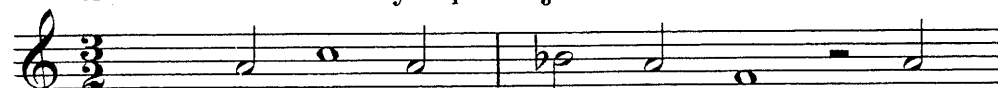
V. 7. Det var Eb - be Skam - mel - søn, han
 våg - ned om mid - je - nat, tal - te han for sin
 næ - ste svend af sin drøm så brat. *F. t.*

V. 8 „Mig tyk - tes, at min sten - stu - e, stod
al i ly - sen lu - e, der brændte in - de
Pe - der min bro - der og så min skøn - ne jom - fru - e.“ *F. t.*

V. 9 „Det I tyk - te, jer sten - stu - e stod
al i bræn - den - de glød, det er: Pe - der jer
bro - der hol - der bryl - lup med jer fæ - ste - mø.“ *F. t.*

V. 10. Det var Eb - be Skam - mel - søn, han
bandt sig sværd ved si - de; så bad han sig
or - lov hjem til sin fa - der at ri - de. *F. t.*

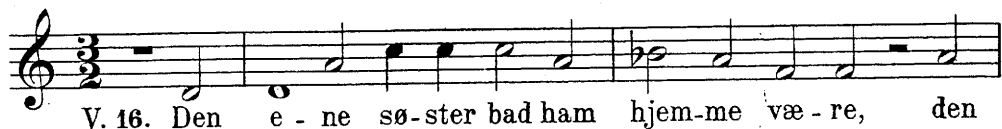
V. 11. Det var Eb - be Skam - mel - søn, han
kom så vel i lag, han kom til sin
fa - ders gård den før - ste bryl - lups - dag. *F. t.*

V. 12. Ud kom Eb - bes sø - stre to med
 guld-kar på hvi-den hånd: „Vel - kom-men Eb-be vor
 bro-der, hjem til vort e - get land.“ *F. t.*

V. 13. „Hør I det mi - ne sø - stre to,
 hvad jeg spør e - der ad: hve-den er det - te
 mæg-le folk, her er sam-let i - dag?“ *F. t.*

V. 14. Sva - red hans yng - ste sø - ster
 ud - af så me - gen nød: „Det er Pe - der, din
 bro-der, hol-der bryl-lup med din fæ - ste - mø.“ *F. t.*

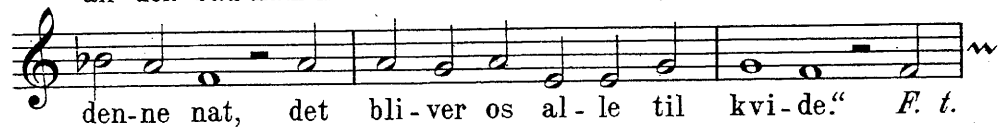
V. 15. Sin e - ne sø - ster gav han
 guld-bras på bryst, den an - den guld - ring på
 hånd: „Dem hav-de jeg ag - tet min fæ - ste - mø,
 før - te dem af frem - med land.“ *F. t.*

V. 16. Den e - ne sø - ster bad ham hjem-me væ - re, den

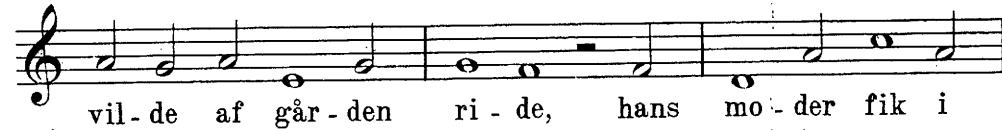
an - den bad ham he - den ri - de: „Tø - ver du her i

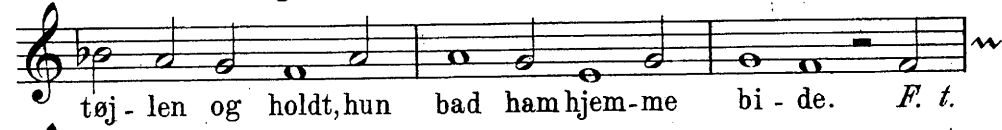
den-ne nat, det bli-ver os al - le til kvi - de.“ *F. t.*

V. 17. Eb - be han vend - te sin gan - ger om - kring, han

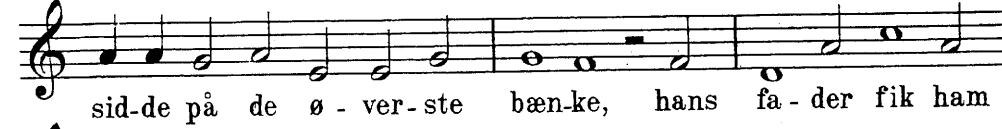
vil - de af går - den ri - de, hans mo - der fik i

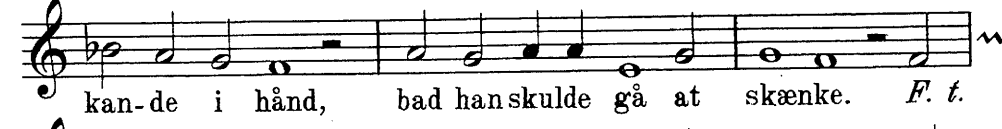
tøj - len og holdt, hun bad ham hjem-me bi - de. *F. t.*

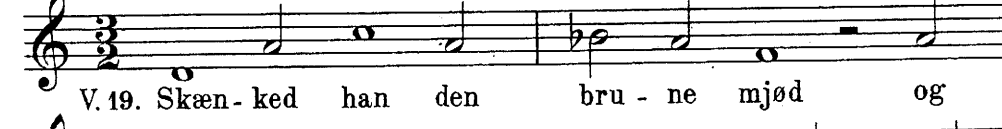
V. 18. Hans mo - der fik ham hyn - de og stol, at

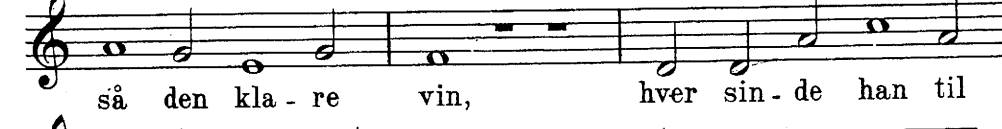
sid - de på de ø - ver - ste bæn - ke, hans fa - der fik ham

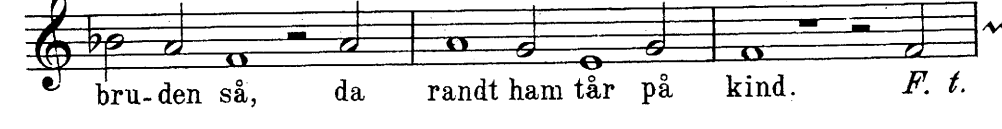
kan - de i hånd, bad hans kulde gå at skænke. *F. t.*

V. 19. Skæn - ked han den bru - ne mjød og

så den kla - re vin, hver sin - de han til

bru - den så, da randt ham tår på kind. *F. t.*

V. 20. Sil - de om den af - ten,
ri - men han faldt på, det var da den
un - ge brud, hun skul - de til sen - ge gå. *F. t.*

V. 21. Fulg - te de den un - ge brud
alt til det bru - de - hus, for går Eb - be
Skammel - søn, han bær for hen - de blus. *F. t.*

V. 22. Led - te han den un - ge brud alt ad den
høj - e - lofts - bro: „Min - des I, jom - fru
Lu - se - lil - le, I gav mig e - ders tro?“ *F. t.*

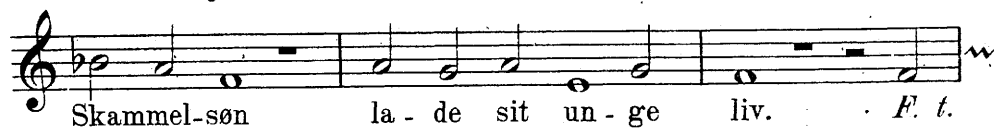
V. 23. „Al den tro, jeg e - der gav, den
ha - ver hr. Pe - der, e - ders bro - der;
al - le de da - ge jeg le - ve må, jeg
vil e - der væ - re for mo - der.“ *F. t.*

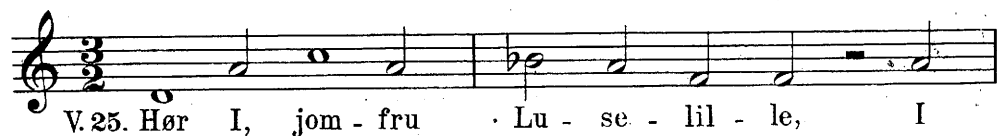
V. 24. „Jeg lo - ved jer ik - ke til min mo - der, jeg

lo - ved jer til min viv! der - før skal Pe - der

Skammel - søn la - de sit un - ge liv. *F. t.*

V. 25. Hør I, jom - fru Lu - se - lil - le, I

røm - mer med mig af lan - del!

jeg vil slå Pe - der min bro - der i - hjel og

tā - le for e - der den vån - de.“ *F. t.*

V. 26. „Slår I Pe - der e - ders bro - der i - hjel,

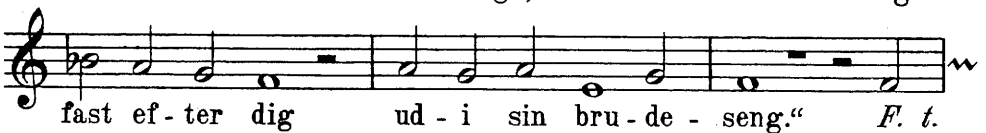
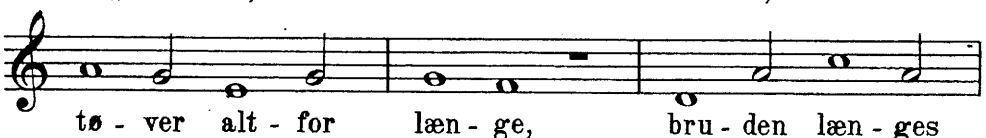
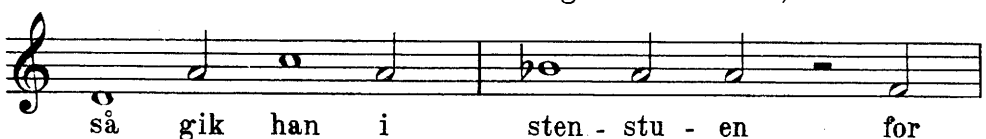
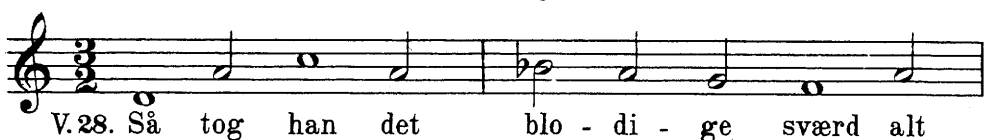
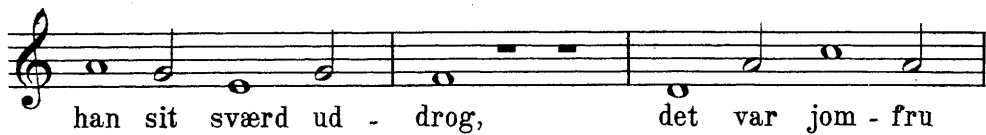
si - den skal I mig mi - ste!

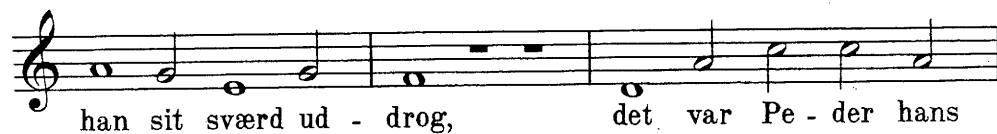
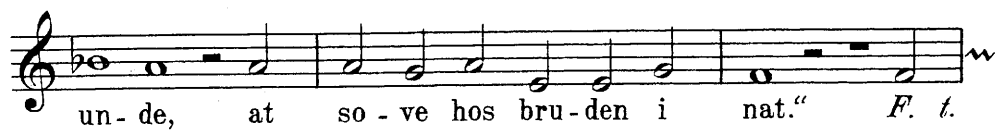

så må I sør - ge jer selv til dø - de som

vil - den fugl på kvi - ste.“ *F. t.*

13. Fru Gundelils harpeslæt.

V.1. Hr. Bon - de han skul - de til
lands-ting fa - re, og kon-gen be - der sad - le sin
gan - ger grå. *Stolt var hun Gun-de - lil, hr.*
Bon - des viv, de vandt hen-de ik - ke end.

V.2. Kon-gen han kom der ri - den-de i gård, u - de
stander hun stalten Gunde - lil, var svøbt i mår. *Stolt*

V.3. „Vær I vel - kom - men, dan - kon - ning,
u - di min gård! bå - de mjød og vin skal
væ - re u - spart“ *Stolt var hun Gun-de - lil, hr.*

V.4. „Jeg pas - ser ik - ke på din mjød el - ler vin, stalt
Gun-de - lil - le, bliv du al - ler - kæ - re - ste min! *Stolt*

V.5. Gun-de - lil - le, slå din har - pe af guld!

da skal jeg væ-re dig af hjær-tet huld. *Stolt*

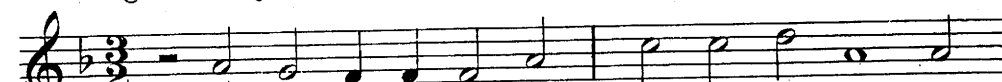
V.6. Stalt Gun - de - lil - le, slå din

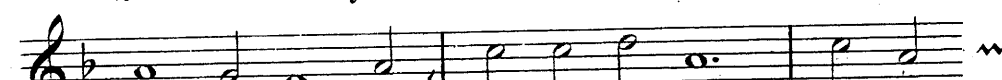
har - pe for mig! sa - del og grå - gan - ger

gi - ver jeg dig.“ *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

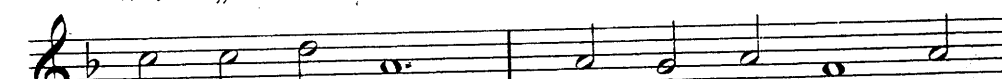
V.7. Ik - ke ly - ster mig guld - har - pen at slå, hr.

Bon - de han det sel - ver for - mår.“ *Stolt var*

V.8. „Stalt Gun - de - lil - le, slå guld -

har - pen for mig! Ri - be og Ring - sted

gi - ver jeg dig.“ *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

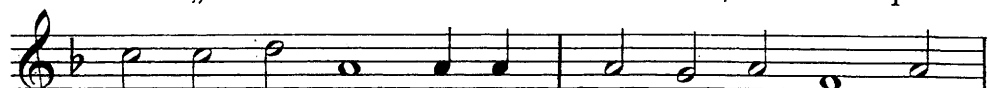
V.9. „Ik - ke ly - ster mig guld - har - pen at slå,

u - den jeg en bed - re skænk kan få.“ *Stolt var*

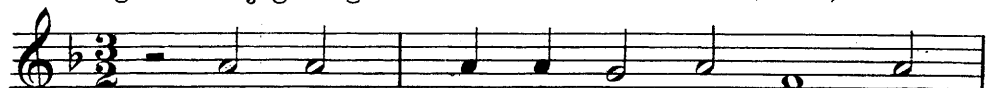
V.10. „Stal - ten   Gun - de - lil - le,   slå   på

har - pen for mig!   bå - de   Sæl - land og Skå - ne

gi - ver jeg dig.“   *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

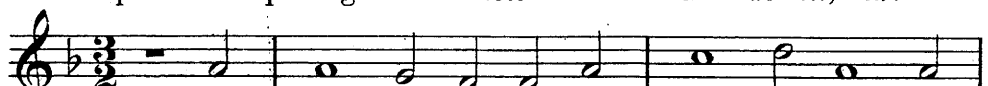
V.11.   Stal - ten   Gun - de - lil - le   lod   sin

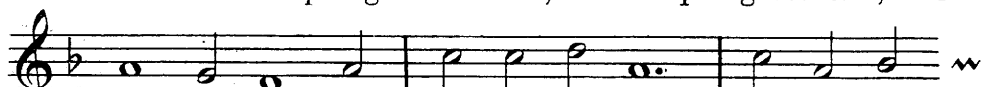
har - pe klin - ge, og   kon - gens gan - ger tog

på at sprin - ge.   *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

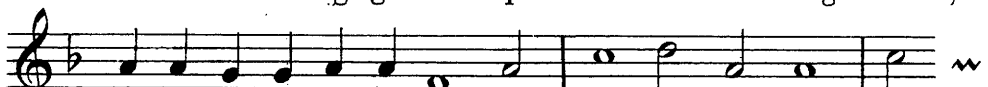
V.12.   Der   sprang vel fi - re, der   sprang vel fem, der

sprang vel tred - ve   kon - gens hovmænd.   *Stolt var hun*

V.13.   Hun   slog guld - har - pen un - der   skar - la - gen - skind,

dan - ner - kon - gen mon - ne selv i   dan - sen sprin - ge.   *Stolt*

V.14.   Og hun   leg - te alt så   så - re, de

dan - sed al - le ud - i   går - de.   *Stolt var hun*

V.15. Danner-kon-gen klapped hen-de ved hvi - den kind:, Hav

tak, stalt Gunde-lil-le, for dan-sen din!“ *Stolt var*

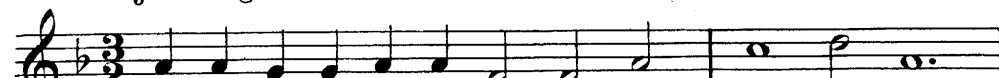
V.16. Stal-ten Gun-de-lil hun var en

fru-e så fin, hun skæn-ked for kon-gen bå-de

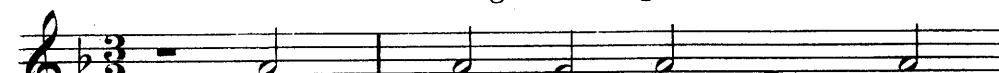
mjød og vin. *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

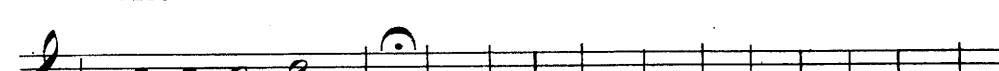
V.17. Dan-ner-kon-gen la-der sad-le sin gan-ger grå,

så ri-der han så glad af går-de. *Stolt var*

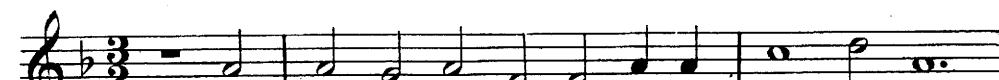
V.18. Hr. Bon-de han kom der

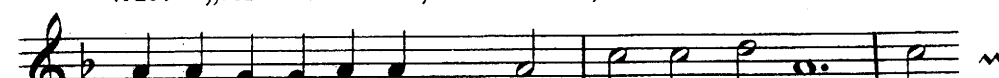
ri-den-de i gård, u-de stan-der stal-ten Gun-de-lil, var

svøbt i mår. *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

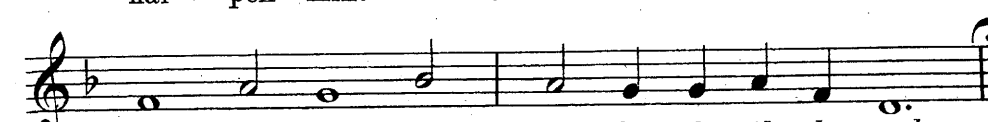
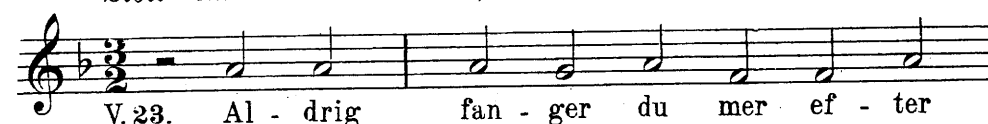
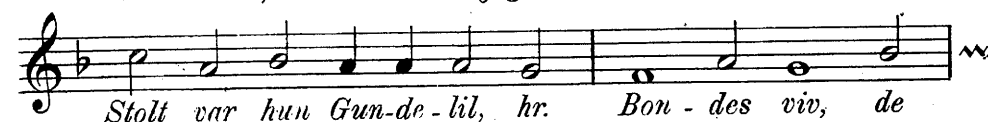
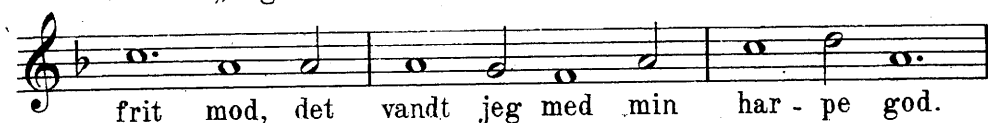
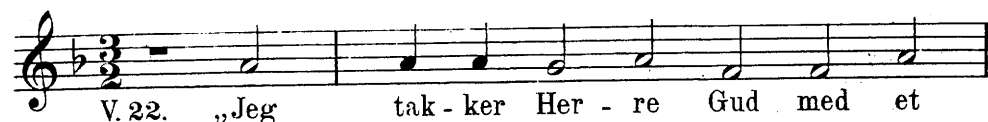
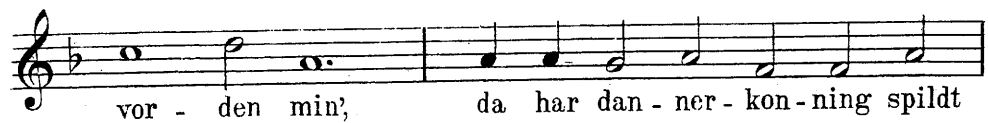
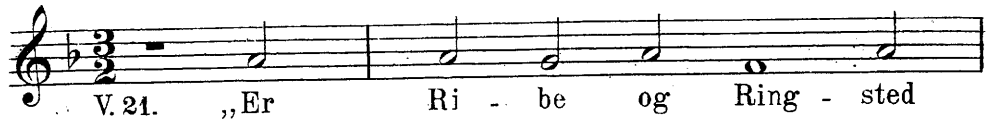
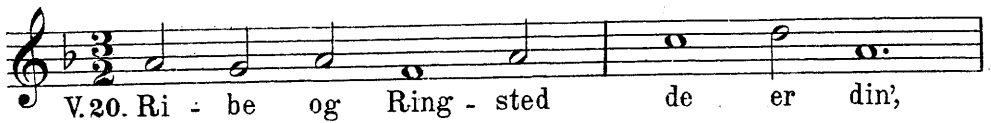

V.19. „Vel-kom men, hr. Bon-de, kæ-re her-re min!

dan-ner-kongen ha-ver gæ-stet hjem-me til din. *Stolt*

14. Hr. Luno og havfruen.

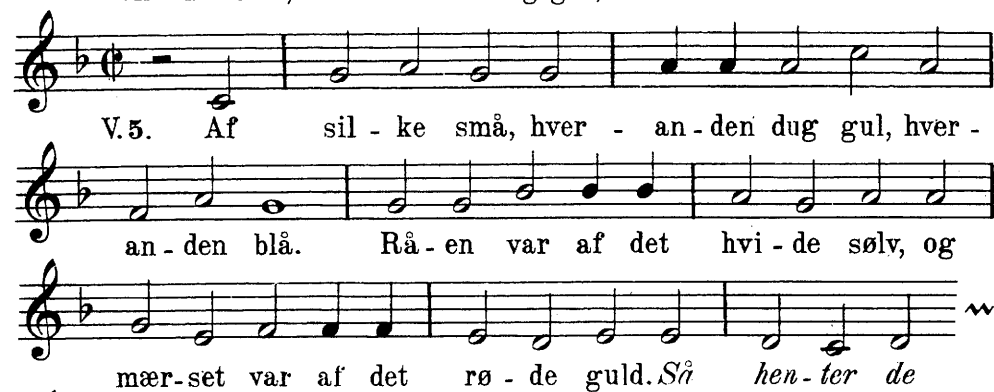
V.1. Hr Lu - no han la - der byg - ge et skib, der
kom ret al - drig på van - det slig. Så
hen - ter de de - res guld op - på Grøn - land.

V.2. La - der byg - ge et skib, der
kom ret al - drig på van - det slig.
Det var for - gyldt mel - lem bæg - ge stavn,
der står skre - vet jom - fru Ma - ris navn. Så

V.3. Mel - lem bæg - ge stavn, der står skre - vet jom - fru
Ma - ris navn. Det var for - gyldt mel - lem
bæg - ge bord, Je - su navn stod skre - vet der -
o - ver. Så hen - ter de de - res

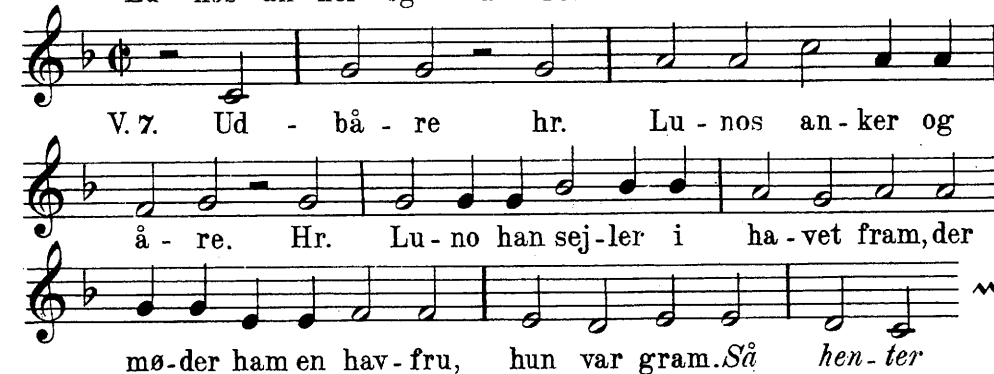
V. 4. Mel-lem bæg-ge bord, Je - su navn stod
 skre- vet der - o - ver. Sej - let var af
 sil - ke små, hver - an - den dug gul, hver - an - den blå. Så

V. 5. Af sil - ke små, hver - an - den dug gul, hver -
 an - den blå. Rå - en var af det hvi - de sølv, og
 mær - set var af det rø - de guld. Så hen - ter de

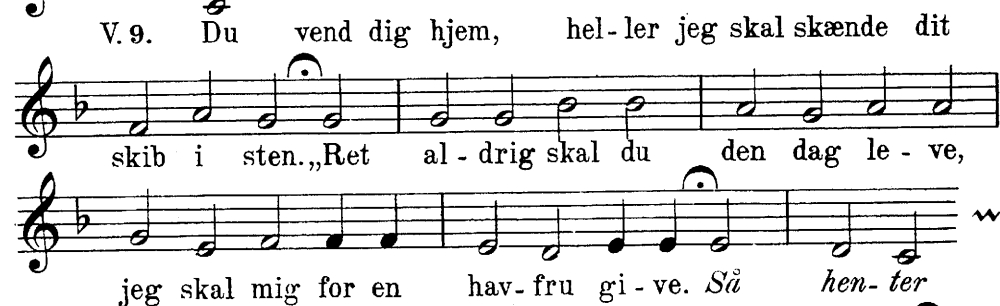
V. 6. Af det hvi - de sølv, og mær - set var af det
 rø - de guld. De til stranden ud - bå - re hr.
 Lu - nos an - ker og å - re. Så hen - ter de

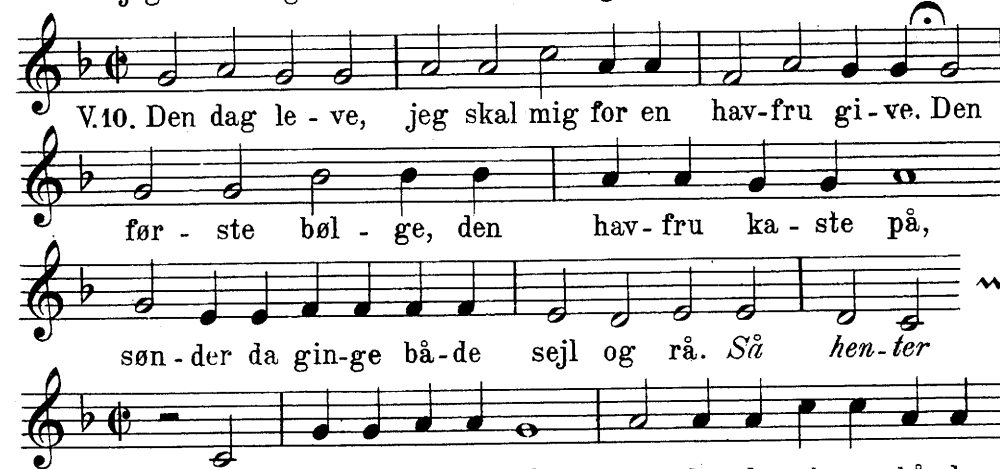
V. 7. Ud - bå - re hr. Lu - nos an - ker og
 å - re. Hr. Lu - no han sej - ler i ha - vet fram, der
 mø - der ham en hav - fru, hun var gram. Så hen - ter

V. 8. I ha - vet fram, der mø - der ham en hav - fru,
hun var gram. „Hør du, hr. Lu - no, du vend dig hjem,
hel - ler jeg skal skænde dit skib i sten.“ Så hen - ter

V. 9. Du vend dig hjem, hel - ler jeg skal skænde dit
skib i sten. „Ret al - drig skal du den dag le - ve,
jeg skal mig for en hav - fru gi - ve. Så hen - ter

V. 10. Den dag le - ve, jeg skal mig for en hav - fru gi - ve. Den
før - ste bøl - ge, den hav - fru ka - ste på,
søn - der da gin - ge bå - de sejl og rå. Så hen - ter

V. 11. Den hav - fru ka - ste på, søn - der da gin - ge bå - de
sejl og rå. Den an - den bøl - ge den hav - fru skød,
sil - ke - sejl i ha - vet flød. Så hen - ter de

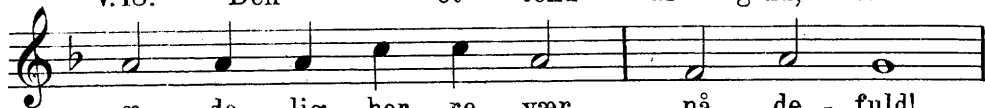
V.12. Den hav-fru skød, sil-ke-sejl i
 ha- vet flød. Det da mæld-te den
 sty-res-mand: „Er her nu in-gen, der
 ru-ner kan.“ *Så hen-ter de de-res*

V.13. Den sty-res-mand: er her nu in-gen, der
 ru-ner kan. Det sva-red hr. Lu-no, den
 vel-byr-dig mand: „De ru-ner jeg selv vel
 skri-ve kan.“ *Så hen-ter de de-res*

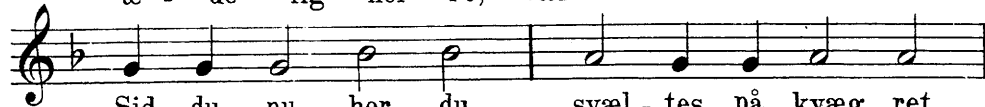
V.14. Den vel-byr-dig mand: de ru-ner jeg selv vel
 skri-ve kan. Han skrev de ru-ner på
 lin-de-kvist, han bandt den hav-fru
 med stor list. *Så hen-ter de de-res*

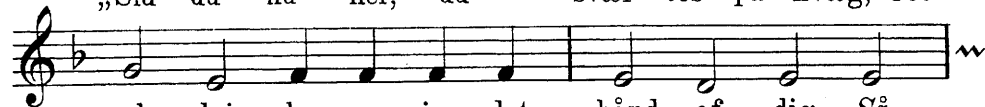
V.18. Den ot - tend' af guld, min

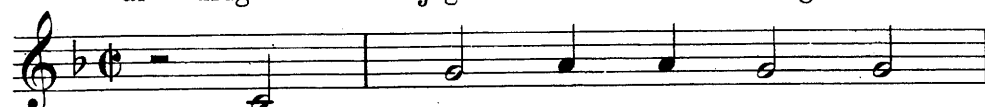
æ - de - lig her - re, vær nå - de - fuld!

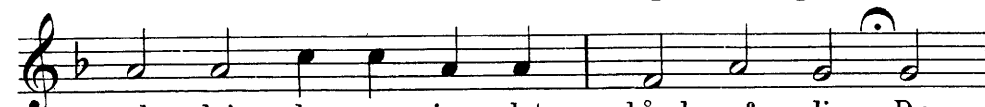
„Sid du nu her, du svæl - tes på kvæg, ret

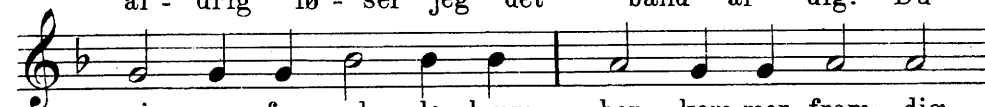
al - drig lø - ser jeg det bånd af dig. Så

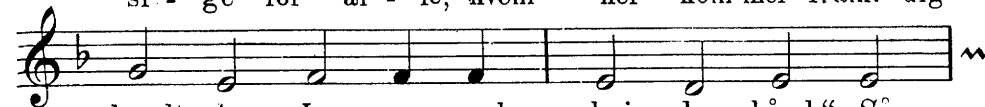
V.19. Du svæl - tes på kvæg, ret

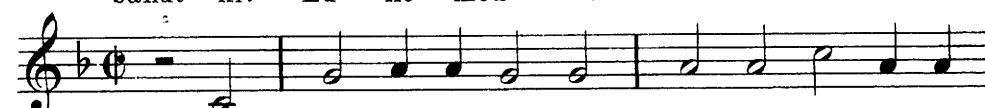
al - drig lø - ser jeg det bånd af dig. Du

si - ge for al - le, hvem her kom - mer fram: dig

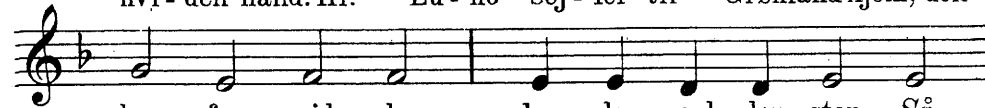
bandt hr. Lu - no med hvi - den hånd.“ Så

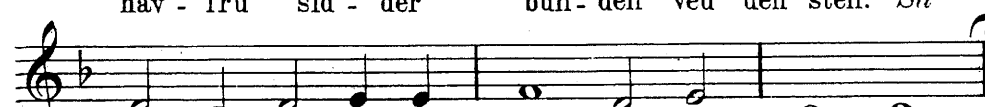
V.20. Hvem her kommer fram: dig bandt hr. Lu - no med

hvi - den hånd. Hr. Lu - no sej - ler til Grønland hjem, den

hav - fru sid - der bun - den ved den sten. Så

hen - ter de de - res guld op - på Grøn - land.

Akkordledsagelse til viserne.

Nr. 1.

First system of music, numbered 1. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in 6/4 time and features a melody with a first ending (marked '1.') and a second ending (marked '2.'). The piano accompaniment is in 6/4 time and provides harmonic support with chords and moving bass lines.

Nr. 2.

Second system of music, numbered 2. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in common time (C) and features a melody with various rhythmic patterns. The piano accompaniment is in common time and provides harmonic support with chords and moving bass lines.

Nr. 3.

Third system of music, numbered 3. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in common time (C) and features a melody with various rhythmic patterns. The piano accompaniment is in common time and provides harmonic support with chords and moving bass lines.

Nr. 4.

Fourth system of music, numbered 4. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in common time (C) and features a melody with various rhythmic patterns. The piano accompaniment is in common time and provides harmonic support with chords and moving bass lines.

Nr. 5.

Fifth system of music, numbered 5. It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in common time (C) and features a melody with various rhythmic patterns. The piano accompaniment is in common time and provides harmonic support with chords and moving bass lines.

Nr. 6.

Musical score for Nr. 6, measures 1-20. The score is in common time (C) and consists of three staves: a single treble clef staff at the top and a grand staff (treble and bass clefs) below. The melody in the top staff begins with a first ending (marked '1.') and a second ending (marked '2.'). The grand staff provides harmonic accompaniment. A repeat sign is present at the beginning of the piece. The first ending is marked 'V. 1-19.' and the second ending is marked 'V. 20.'.

Nr. 7.

Musical score for Nr. 7. The score is in 6/4 time and consists of three staves: a single treble clef staff at the top and a grand staff (treble and bass clefs) below. The melody in the top staff is in a key with one flat (B-flat). The grand staff provides harmonic accompaniment. A repeat sign is present at the beginning of the piece.

Nr. 8.

Musical score for Nr. 8, measures 1-16. The score is in common time (C) and consists of three staves: a single treble clef staff at the top and a grand staff (treble and bass clefs) below. The melody in the top staff is in a key with one flat (B-flat). The grand staff provides harmonic accompaniment. A repeat sign is present at the beginning of the piece. The first ending is marked 'V. 1-15.' and the second ending is marked 'V. 16.'.

Musical score for Nr. 8, measures 17-44. This section continues the accompaniment from the previous system. It is in 6/4 time and consists of three staves: a single treble clef staff at the top and a grand staff (treble and bass clefs) below. The melody in the top staff is in a key with one flat (B-flat). The grand staff provides harmonic accompaniment. A repeat sign is present at the beginning of this section, which is marked 'V. 17-44.'.

Nr. 9.

Musical score for Nr. 9. The score is in common time (C) and consists of three staves: a single treble clef staff at the top and a grand staff (treble and bass clefs) below. The melody in the top staff is in a key with one flat (B-flat). The grand staff provides harmonic accompaniment. A repeat sign is present at the beginning of the piece. The word 'Fine.' is written below the melody staff, and 'D.C.' (Da Capo) is written below the grand staff.

Nr. 10.

Musical score for Nr. 10, measures 1-31. The score is in G major and common time (C). The melody is written in the treble clef, and the piano accompaniment is in the grand staff (treble and bass clefs). The piece concludes with a double bar line and the measure numbers **V. 1-30.** and **V. 31.** above the staff.

Nr. 11.

Musical score for Nr. 11. The score is in B-flat major and common time (C). The melody is written in the treble clef, and the piano accompaniment is in the grand staff. The piece concludes with a double bar line.

Nr. 12.

Musical score for Nr. 12, measures 1-8. The score is in G major and 6/4 time. The melody is written in the treble clef, and the piano accompaniment is in the grand staff. The piece concludes with a double bar line.

Nr. 13.

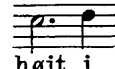
Musical score for Nr. 13, measures 1-8. The score is in B-flat major and 6/4 time. The melody is written in the treble clef, and the piano accompaniment is in the grand staff. The piece concludes with a double bar line.

Nr. 14.

Musical score for Nr. 14, measures 1-31. The score is in G major and common time (C). The melody is written in the treble clef, and the piano accompaniment is in the grand staff. The piece concludes with a double bar line, the word *Fine.* below the staff, and the initials *D. C.* to the right.

Trykfejl.

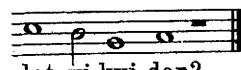
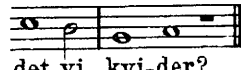

Side 13, system 2 fr. n. læs:
højt i højt i

S. 25, syst. 4 fr. o. læs:
tro-lo-vet tro-lo-vet

S. 26, syst. 1 fr. n. læs:
navn næv-ne navn næv-ne

S. 29, syst. 2 fr. n. læs:
sor-rig-fuld sør-ge-fuld

S. 40, syst. 1 fr. n. læs:
det, vi kvi-der? det, vi kvi-der?

S. 62, linie 4. fr. n. rådt læs: rådte.

---

15. De var vel syv og syvsindstve.

V. 1. De var vel syv og syv-sindsty-ve, der de drog ud fra
 Hald; og der de komme til Brattingsborg, der sløge de sil-ke-
 tjald. — *Det donner under ra-ske hovmænd, der de ud-ri-de.*

V. 2. Kong I - sung stan-der på høj - en værn og
 ser han ud så vi - de: „Hvi mon de kæm-per ha' de-res
 liv så fal, at dem ly - ster her at stri-de? — *D. d.*

*) V. 3. Hør du Si - vard Sna - rensvend, du har væ-ret så
 vidt om lan - de: hve-den er dis - se gyld - ne
 skjol-de, mon du ej de kæm-per ken - de? — *D. d.*

V. 4. „Der skin-ner i den før-ste skjold lø - ven
 alt så bjært; kro-nen af det rø - de guld den
 er kong Did-riks mær - ke. *D. d.*

*) *V. 3-10* kan ved udførelsen udelades.

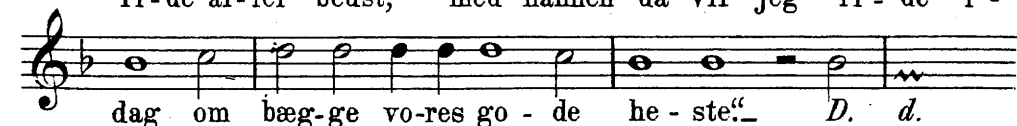
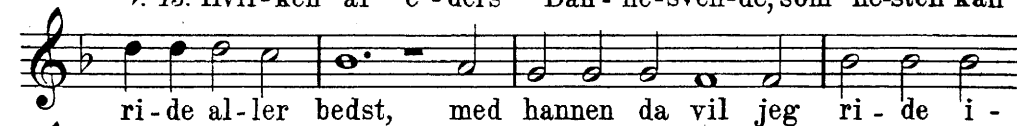
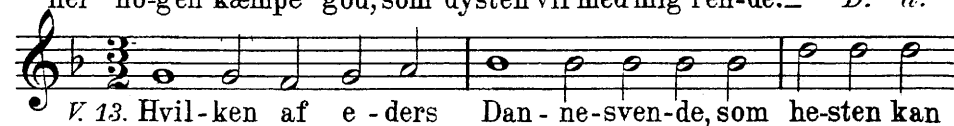
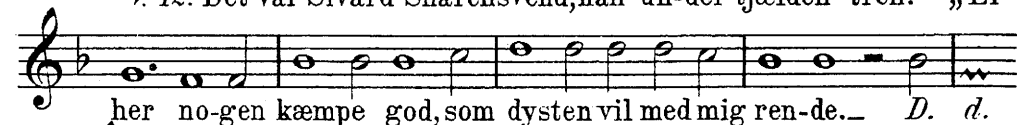
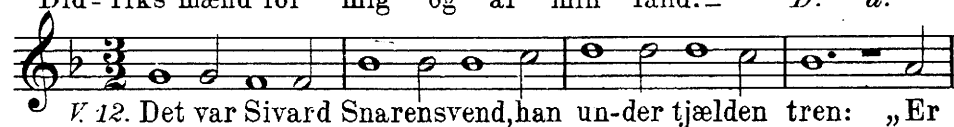
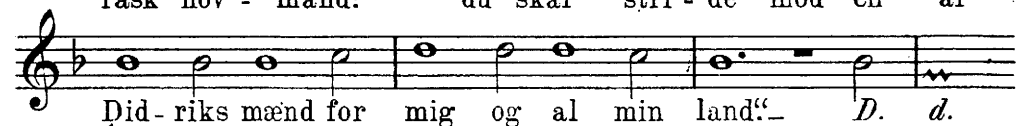
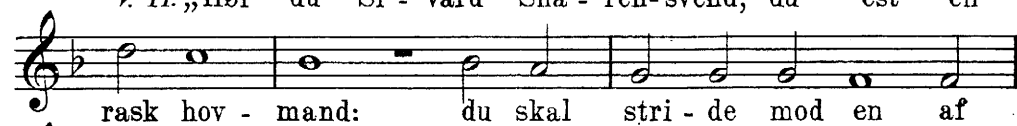
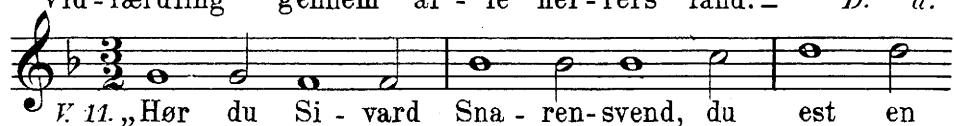
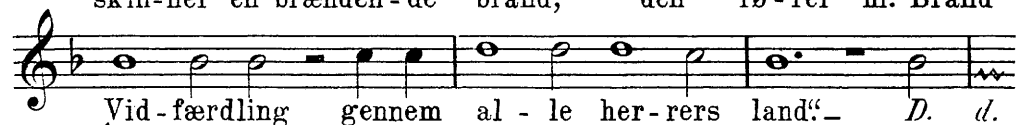
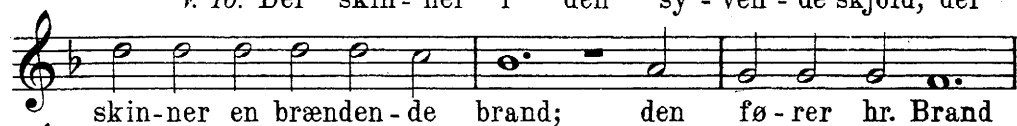
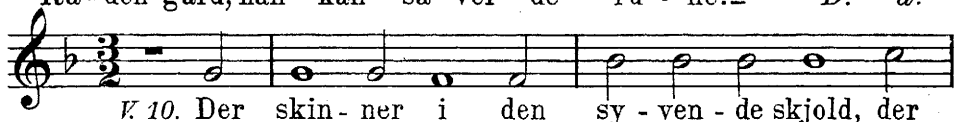

 V. 5. Der skin-ner i den an - den skjold en gyl - den
 orm i læn - ke; den fø - rer Me - ster Hil - de -
 brand, si - ne råd kan han vel tæn - ke. — *D. d.*

 V. 6. Der skin-ner i den tred - je skjold en ham - mer
 og en tang; den fø - rer Vid - rik Ver - land - søn, be - der
 slå og in - gen ta' til fan - ge. — *D. d.*

 V. 7. Der skin-ner i den fjær - de skjold lin - den
 alt så grøn; den fø - rer han un - ge Hum - lun - ger,
 er Horn - bog jar - lens søn. — *D. d.*

 V. 8. Der skin-ner i den fem - te skjold en fe - del
 og en bo - ve; den fø - rer han Falk - vor spil - le -
 mand, vil drik - ke og ik - ke so - ve. — *D. d.*

 V. 9. Der skin-ner i den sjæt - te skjold, der skin-ner

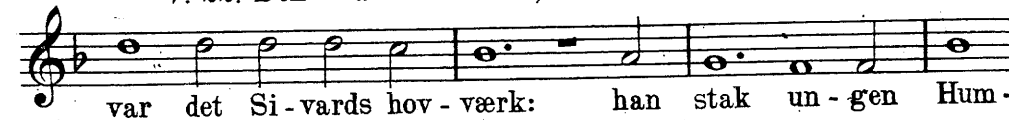
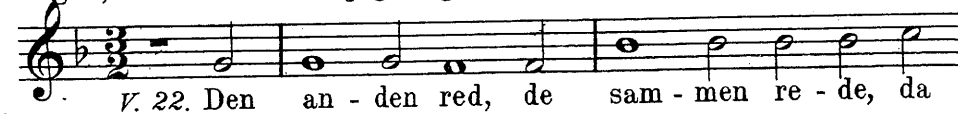
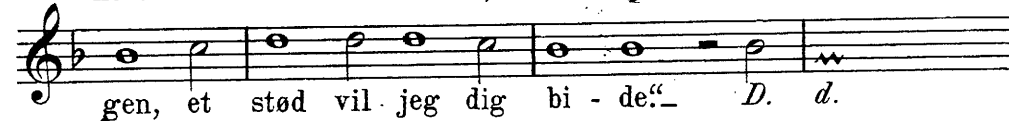
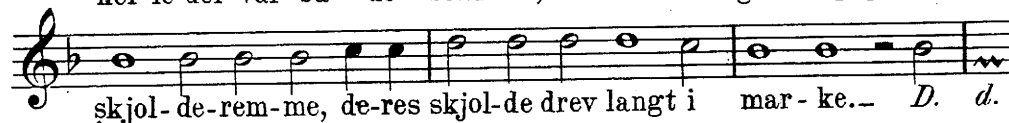
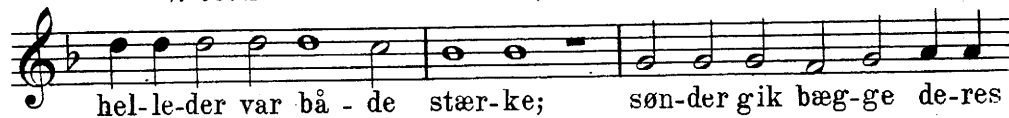
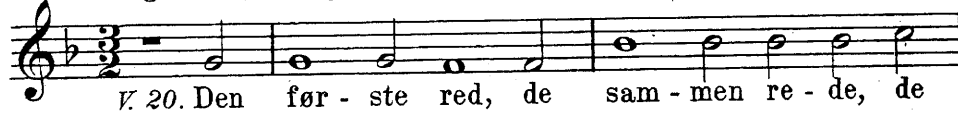
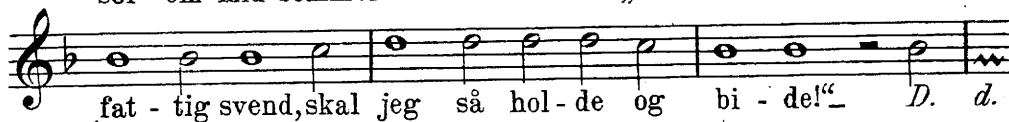
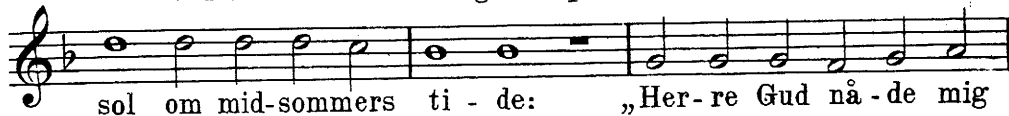
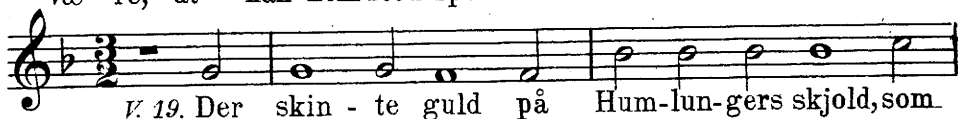
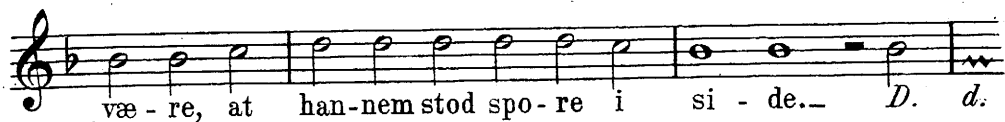
V. 14. De kæm-per ka-ste tær-ning på ta - vel-bord, de
 tær-nin-ge run-de så vi - de; lod-den faldt un - gen
 Hum-lun-ger til, han skul-de mød Si - vard ri - de. *D. d.*

V. 15. Det var un-gen Hum-lun-ger, han går for Vid-rik at
 stan - de: „Vil du lå - ne mig Skemming i - dag, da
 vil jeg sæt-te dig pant“ *D. d.*

V. 16. „Du får ik-ke af Skemming i - dag, u-den du
 sæt-ter mig vis - se pant: ot - te bor-ge i Bir-tings-
 land og din yng - ste sø-ster til hand“ *D. d.*

V. 17. „Ot-te bor-ge i Birtingsland, dem sætter jeg dig til fæ-ste,
 der-til min yngste sø-ster, hun bli-ver dig pan-tet bedst“ *D. d.*

V. 18. Hum-lun-ger sat' sig på Skemmings bag, så gla-de - lig
 mon-de han ri - de; Skemming tyk-tes det un-der-ligt at

V. 23. „Nu har jeg dig til mar-ken stun-gen, og vun - den
 har jeg din hest, du sig mig fav-ren un - gersvend,
 hve-den du kom-men est!“ — *D. d.*

V. 24. „Hornbog hedder min fa - der, er jarl på Bir-tings-
 land; selv hed-der jeg un - gen Hum - lun-ger, hvor jeg
 ri - der i mar-ken fram!“ — *D. d.*

V. 25. „Vel ken - der jeg din fa - der, han er min
 fuld-go - de ven; tag du nu din hest i - gen, du
 est min kær sø - ster - søn.“ — *D. d.*

V. 26. Tag du nu min skjol - de - rem, du bind mig til den
 eg! og rid du så til tjæl - den i - gen, du
 sig, du har vun-det den leg!“ — *D. d.*

 K. 27. Hum-lun-ger un - der tjæl - den tren, han ka - ste sit

 sværd på bord: „Nu har jeg bun - den den gam - le

 karl, der ta - led de sto - re ord“— *D. d.*

 K. 28. „Hør du, un - gen Hum - lun - ger, og du far

 alt med tant! det var alt med vil - je gjort,

 om du Si - vard bandt“— *D. d.*

 K. 29. Og det var Vi - drik Ver - land - søn, be - der

 sad - le gan - ger grå: „Jeg vil mig i mar - ken

 ud og se, hvor Si - vard må“— *D. d.*

 K. 30. Si - vard stan - der i lun - den og ser han

 Vi - drik ri - de; han vred e - gen op med rod, han

 tur - de ik - ke bun - den bi - de.— *D. d.*

K. 31. Han vred e - gen op med rod, han tur - de ham ik - ke
 bun - den bi - de: „Kommer her Vid - rik Ver - landsøn, han
 hug - ger mig rev fra si - de.“ *D. d.*

K. 32. Dronnin - gen står i høj - e - loft og ser hun ud mod
 sky: „His - set ser jeg Si - vard Sna - rensvend, han
 fø - rer os som - mer i by.“ *D. d.*

K. 33. Dronnin - gen står i høj - e - loft og ser hun
 ud med som - me: „Si - vard har i lun - den
 væ - ret og rykt op slig en blom - me.“ *D. d.*

K. 34. Der går dans på Brat - tingsborg, der dan - ser de
 stær - ke hel - te; der dan - ser Si - vard den star - blin - de
 svend med e - gen un - der sit bæl - te. *Def*
 don - ner under ræ - ske hov - mænd, der de ud - ri - de.

16. Valravn og dankongen.

V. 1. Hr. Ravn han ri - der sig un - der ø, fæ - ste li - den
 Ger - borg så væn en mø... Så vi - de som læ - ven' ud - springer.

V. 2. Så kom der or - log på det land, i le - ding
 skul - de hver kon - gens mand... *S. v.*

V. 3. Li - den Ger - borg stan - der ved bor - ge - led, hun
 tal - te de kon - gens mænd, som de red... *S. v.*

V. 4. Først da ri - der hr. I - ver Helt, der - næst
 ri - der kon - gen selv... *S. v.*

V. 5. Så da ri - der hin ri - ge Val - ravn, han min - ded stolt
 Ger - borg, tog hend' i favn... *S. v.*

V. 6. De til stran - den ud - bå - re bå - de
 an - ker og å - re... *S. v.*

 K 7. De kongens mænd sty-red de-res snæk-ke fra
 land, li-den Ger-borg då-ned på hvi-den sand... *S. v.*

 K 8. Val-ravn sid-der in-den, ski-bes bord, han sad der tre
 da-ge, han mæl-te ikk' et ord... *S. v.*

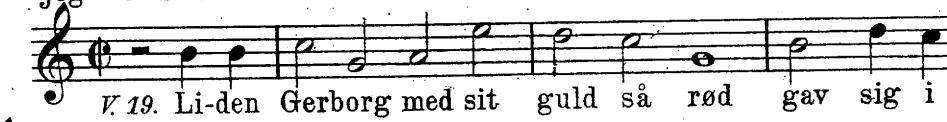
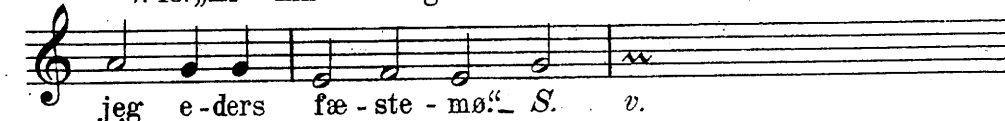
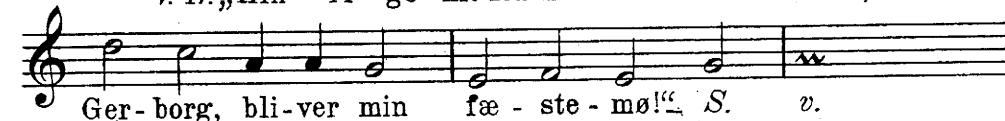
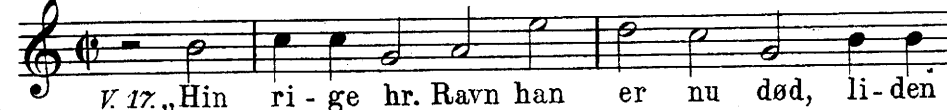
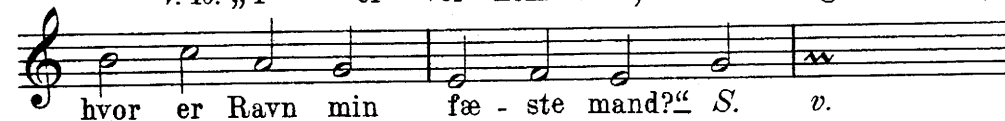
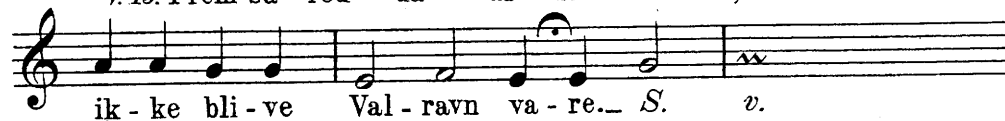
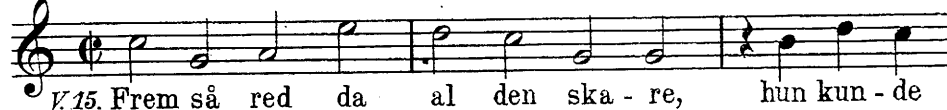

 K 9. Det mæl-te kon-gen i frem-mer stav: „Hvi
 sør-ger du så, hin ri-ge Val-ravn?... *S. v.*

 K 10. Du skæm-te dig med din for-gyld-te ljud, li-den
 Ger-borg vor-der ret al-drig din brud... *S. v.*

 11. Dan-kon-gen mæl-te et vre-des-ord: „I ka-ster
 Val-ravn ud for ski-bes-bord!... *S. v.*

 12. Læn-ge stod kon-gen og så der-på: Valravn tog den
 sti, til bun-den lå... *S. v.*

 K 13. De kongens mænd læg-ger de-res snæk-ke for

17. To brude om én brudgom.

 K 1. Hr. Jens han sid-der o-ver bre-den bord,- Så

 træ - de vil vi hans - sø - ster på gul - vet

 for ham stod.- Hr. La - ves a - mer.*)

 K 2., Hør du det, kær sø - ster min,- S. tr.

 og hvi da fal - mer din fav - re kind? Hr. L.

 K 3. Det sva-red li-den Kir-stin ud-af stor harm.- S. tr.

 „Jeg har hr. La-ves barn i barm“- Hr. L.

 K 4. Hr. Jens hansprang o-ver bre-den bord,- S. tr.

 den bru - ne mjød på gul - vet stod.- Hr. L.

 K 5. Hr. Jens han be - der sad - le sin hest:- S. tr.

 „Hr. La - ve vil vi hjem-me gæst“- Hr. L.

*) Meningen af omkvædene er måske: Så vil vi træde dansen på hr.Laves gulv, der er, med amer strø't. Amer er vellugtende grønt.

 K 6. Hr. Jens han kom til bor - ge - led, - S. tr.

 u - de stan - der hr. La - ve og hvi - ler sig der ved. - Hr. L.

 K 7., Her stander du, hr. La - ve, kær stal - broder min! - S. tr.

 hvi har du lok - ket hin li - den Kir - stin? - Hr. L.

 K 8., Hjel - pe mig Gud af al min nød! - S. tr.

 jeg lok - ked ret al - drig den væ - ne mø. - Hr. L.

 K 9. [Jeg har fæst en stol - te jom - fru, - S. tr.

 ret al - drig bli - ver li - den Kir - stin min brud. - Hr. L.

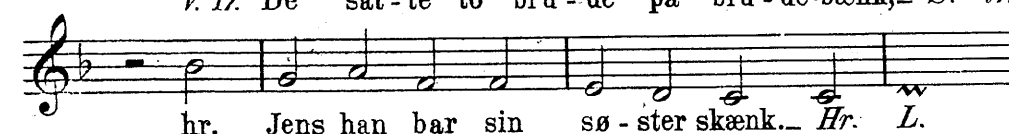
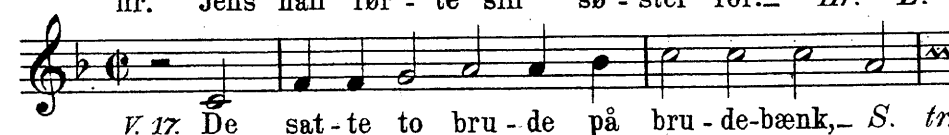
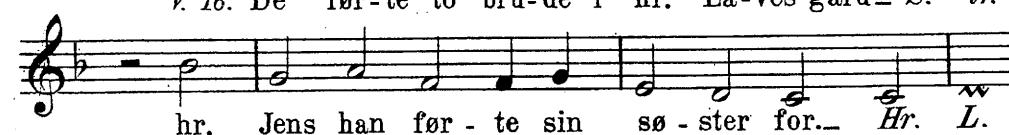
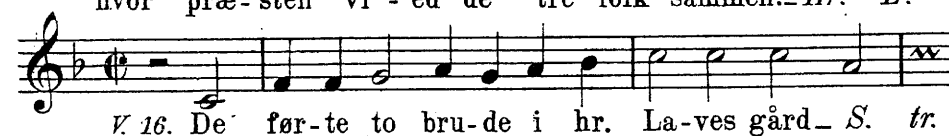
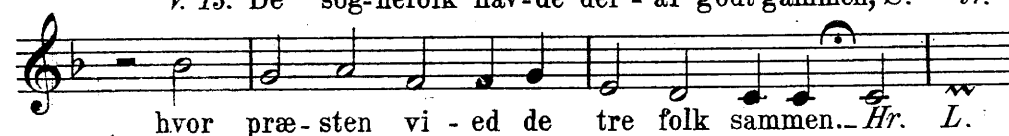
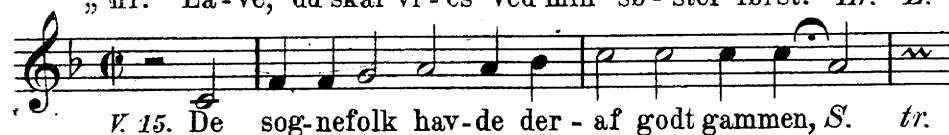
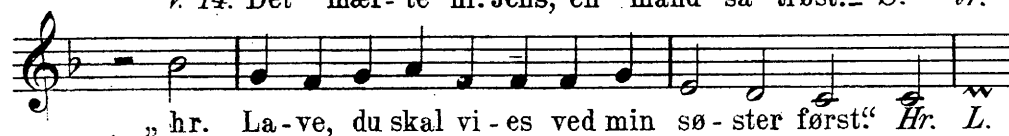
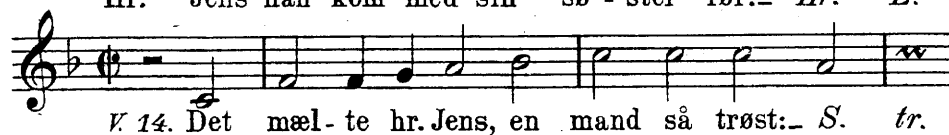
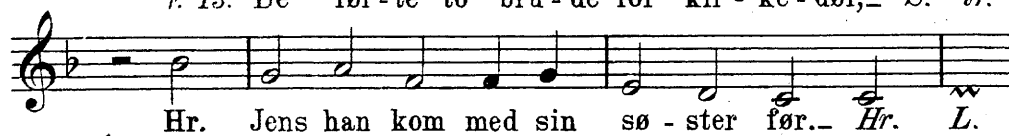
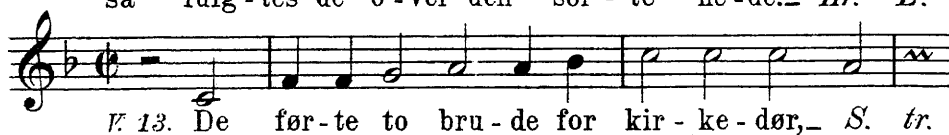
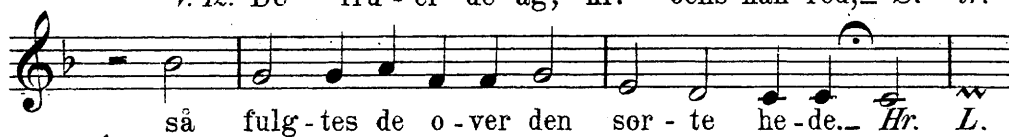

 K 10. Hr. Jens han ud af går - den reñd - te, - S. tr.

 hans fav - re gan - ger han un - der sig sprængte. - Hr. L.

 K 11. De fru - er de smykked hr. La - ves brud, - S. tr.

 selv smykked hr. Jens sin sø - ster så prud. - Hr. L.

V. 18. Sil - dig om af - ten, rim faldt på, - S. tr.
 de bru - de skul - de til sen - ge gå. - Hr. L.

V. 19. De tænd - te op de høj - e blus, - S. tr.
 de fulgte to bru - de til bru - de - hus. - Hr. L.

V. 20. Hr. Jens han sat - te sin sø - ster i seng, - S. tr.
 så gik han hr. La - ve i - gen. - Hr. L.

V. 21. „Hvad hel - ler vil du u - di sa - len dø. - S. tr.
 hel - ler du vil so - ve hos den lok - ked' mø? - Hr. L.

V. 22. „Hel - ler vil jeg so - ve hos den lok - ked' mø, - S. tr.
 end jeg vil u - di sa - len dø. - Hr. L.

V. 23. Hr. Jens han luk - te den lofts - dør brat. - Så
 træ - de vil vi „Stan - der u - de, vor un - ge brud, og
 ha - ver go - de nat! - Hr. La - ves a - mer.

18. Hr. Oluf og hans forgyldte ljud.

V. 1. Hr. Pe-der og hr. O-luf de sad o-ver bord,- Op
 un-der den lind-de snakked så mangt et skæmtens ord.- Op
 un-der den lind der våg-ner al-kæ-re-sten min.

V. 2. „Hør du, hr. O-luf, stal-bro-der min,- Op u.
 du æg-te dig en jom-fru fin!“ Op u.

V. 3. „Hvad skal jeg med æg-te-viv,- Op u.
 i-me-den jeg har min go-de ljud?- Op u.

V. 4. I-me-den jeg har min gyld-te ljud,- Op u.
 jeg då-rer der-med så man-gen jom-fru.- Op u.

V. 5. Jeg ved ik-ke den jomfru i ver-den til,- Op u.
 jeg kan jo hen-de med ru-ner vil-de!“ Op u.

V. 6. Hr. Pe-der slog sin hånd i-mod bord:- Op u.

The image shows a musical score for a song. It consists of ten staves of music, each with a vocal line and a corresponding line of lyrics. The music is written in a 3/4 time signature. The lyrics are in Danish. The score is divided into six verses (V. 1 to V. 6). Each verse starts with a treble clef and a 3/4 time signature. The lyrics are written below the notes. The music is simple and melodic, typical of a folk song or a simple ballad. The lyrics tell a story of a man named Oluf and his golden sound, and how he is tricked by a woman who claims to be a jomfru (maid) but is actually a thief. The story ends with the man slapping the woman on the forehead.

„Hr. O-luf, du sig ret al-drig slig ord!- *Op u.*

V. 7. Alt har jeg mig en jom-fru fæst,- *Op u.*

du skal hende ret al-drig med ru-ner fri-ste!- *Op u.*

V. 8.,Jeg sæt-ter mod min gan-ger grå,- *Op u.*

i af-ten skal hun til min bu-re gå.- *Op u.*

V. 9. Jeg sæt-ter mod mit hvi-de halsben,- *Op u.*

jeg då-rer den jom-fru så fin og væn!- *Op u.*

V. 10. Sil-dig om af-ten, der rø-gen faldt på,- *Op u.*

hr. O-luf han leg-te det bed-ste han må.- *Op u.*

V. 11. Hr. O-luf blæst i sin gyld-te ljud,- *Op u.*

det hør-te jomfru Met-te-lil hjem til sit bur.- *Op u.*

V. 12. Læn-ge stod jomfru Met-te og lyd-de der-på.- *Op u.*

„Mon jeg skulde did i - af-ten gå? - *Op u.*

V. 13. Alt stod jomfru Met-te, hun tænk-te ved sig:- *Op u.*

„In-gen af min'mør tør jeg ta-ge med mig:- *Op u.*

V. 14. Stalt Met-te-lil og hen-des li-den hund.- *Op u.*

så e-ne går de gennem ro-sen-lund.- *Op u.*

V. 15. Hun klap-ped på lofts-dør med sit skind: *Op u.*

„Stat op, hr. O-luf, og lad mig ind:- *Op u.*

V. 16. „In-gen så har jeg stæv-ne sat,- *Op u.*

og in-gen la-der jeg i loft om nat:- *Op u.*

V. 17. „Stat op, hr. O-luf, og lad mig ind,- *Op u.*

så ve er mig for ta-le din:- *Op u.*

V. 18. „Est du så ve for ta-le min,- *Op u.*

i af-ten kommer du ik-ke ind:- *Op u.*

V. 19. „Stat op, hr. O-luf, og lad mig ind!:- *Op u.*

der dri-ver dug o-ver min skar-la-gen-skind! Op u.

V. 20. „Dri-ver der dug o-ver din skar-la-gen-skind,- Op u.

da vend det ud, som før-re vendt' ind! Op u.

V. 21. „I - me-den du vil ik - ke la - de mig ind,- Op u.

da lad nogen af di-ne sven-de føl-ge mig hjem! Op u.

V. 22. „Den må - ne skinner bå-de klar og ren,- Op u.

i af - ten må du nu e - ne gå hjem.- Op u.

V. 23. Den må - ne hun skinner så klar o-ver toft,- Op u.

du gak end e - ne hjem til dit loft! Op u.

V. 24. Stalt Met-te - lil og hen-des li - den hund- Op u.

så e - ne gik de hjem gennem ro - sen-lund.- Op u.

V. 25. Der hun kom til bor - ge - led,- Op u.

der stod hr. Pe-der, han hvil-te sig der-ved.- Op u.

 V. 26. „Vel - kommen stalt Mette, al - ler - kæ - re - ste min! - *Op u.*

 hvor har du væ - ret om nat - te - tid? - *Op u.*

 V. 27. „Jeg var mig gan - gen - de u - de med å, - *Op u.*

 jeg sku - ed de blom - ster, bru - ne og blå. - *Op u.*

 V. 28. Jeg sku - ed de ro - ser, hvi - de og rø - de, - *Op u.*

 de står i deres al - ler - fej - re - ste grø - de. - *Op u.*

 V. 29. „Den - ne nats gang og an - dre sli - ge - *Op u.*

 de då - rer os bå - de så vis - se - li - ge. - *Op u.*

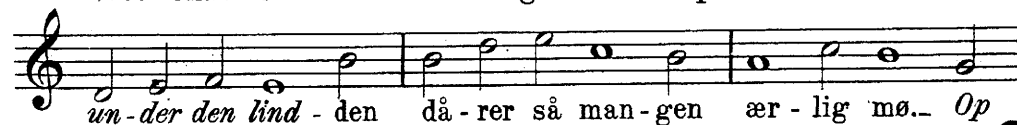
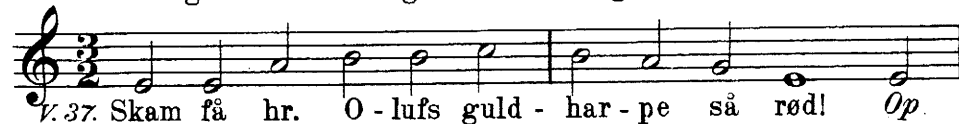
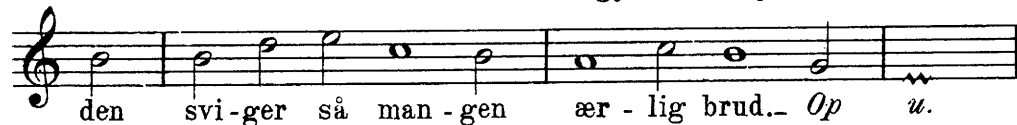
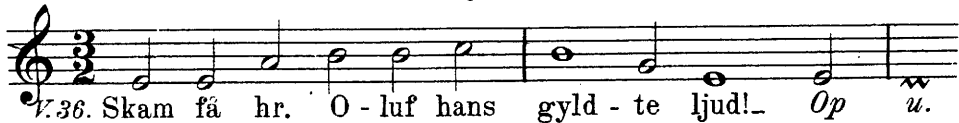
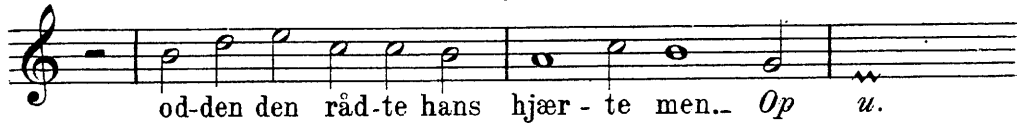
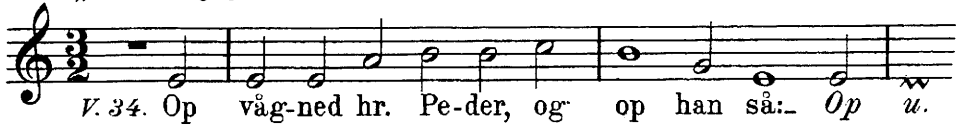
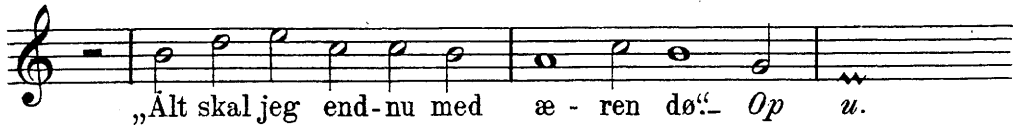
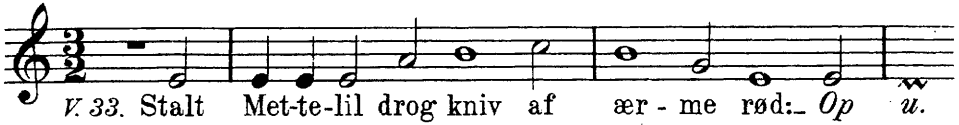

 V. 30. Den - ne nats gang og an - dre fle - re, - *Op u.*

 stalt Met - te - lil I gø - re så al - drig me - re! - *Op u.*

 V. 31. Hør du, stalt Met - te - lil, kæ - re - ste min, - *Op u.*

 du gæk i seng un - der hvi - den lin! - *Op u.*

 V. 32. Den før - ste søvn, hr. Pe - der fik, - *Op u.*

19. Hr. Verner i fangetårn.

V. 1. De fru - er sid - der på Lind - holms
 hus, de hovmænd de drikker, de gøres god rus... De
 fru - erkund' al - drig gem - me så ri - ger en fan - ge.

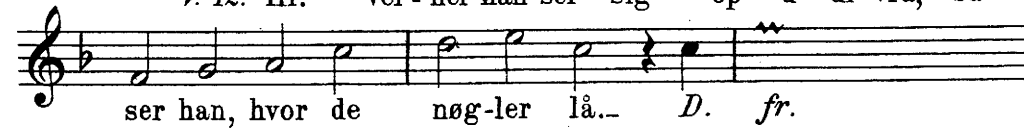
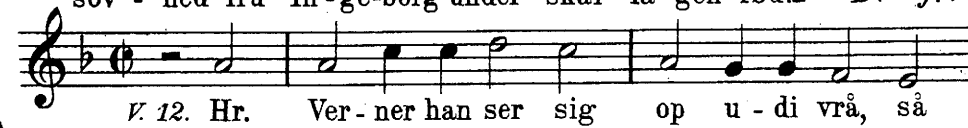
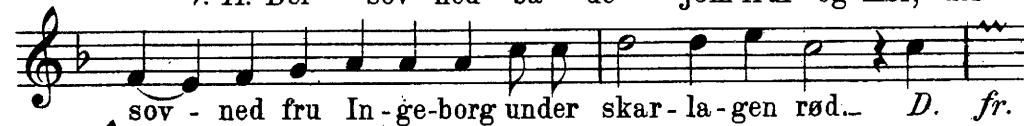
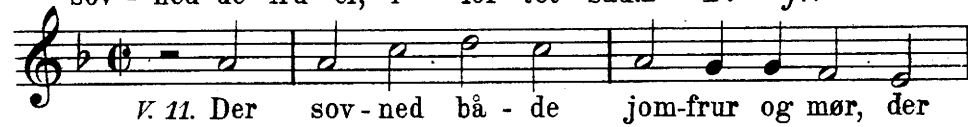
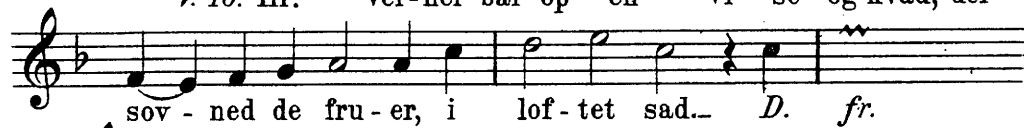
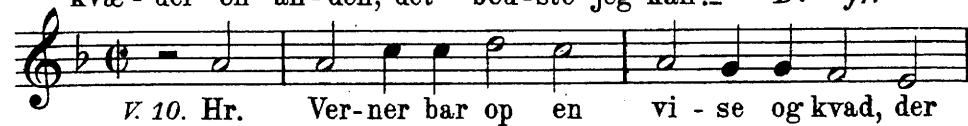
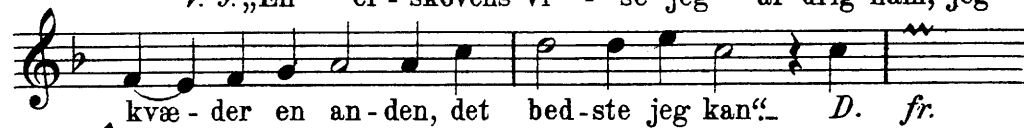
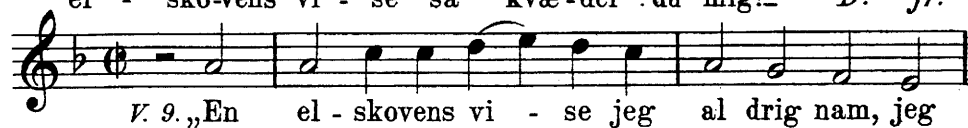
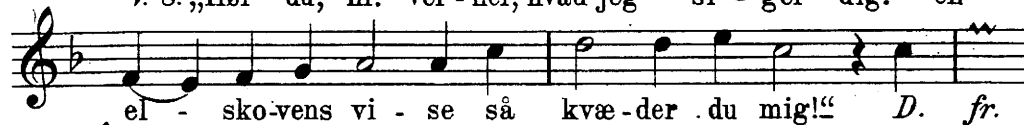
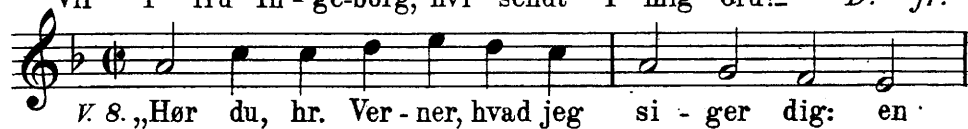
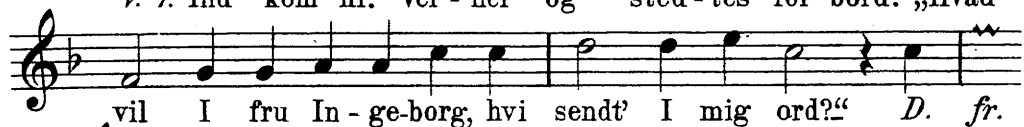
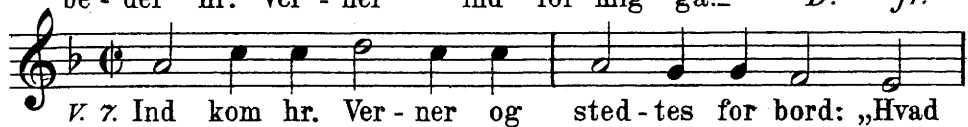
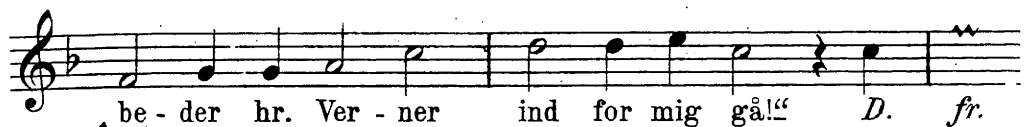
V. 2. De hov - mænd de drikker, de gør dem glad, så gør
 og hr. Ver - ner, i tår - net sad... D. fr.

V. 3. Hr. Ver - ner bar op en vi - se og kvad, det
 hør - te de fru - er, i lof - tet sad... D. fr.

V. 4. Fru In - ge - borg våg - ned og op hun så:
 „Hvilken af min' mør slår har - pen så?“ D. fr.

V. 5. „Det er slet in - gen har - pe - slæt, det er hr.
 Ver - ner, han kvæ - der så let...“ D. fr.

V. 6. Fru In - ge - borg ta - ler til sven - de to: „I

V. 13. Han sku-ed de sto-re, han sku-ed de små, så
 tog han den nø-gel, til bol-ten lå. *D. fr.*

V. 14. Hr. Ver-ner han var de fru-er så tro: han
 hæng-te de nøg-ler på Lindholms bro. *D. fr.*

V. 15. Da han kom for - o - ven by, da bar han
 op en vi - se af ny. *D. fr.*

V. 16. Hr. Ver-ner han vif - ted med sin hat: „I
 si - ger mig fru In - ge - borg tu - send godnat. *D. fr.*

V. 17. Krist sig - ne den fru - e, der bad mig kvæ - de, nu
 fan - ger hun mig ret al - drig me - re. *D. fr.*

V. 18. I går vild' hun ik - ke for en skæp - pe af
 guld, nu får hun den ik - ke med pen - din - ge fuld. *De*
 fru - er kund' al - drig gem - me så ri - ger en fan - ge.

20. Hr. Bøsmer i elverhjem.

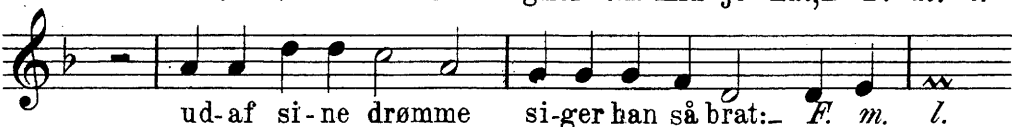
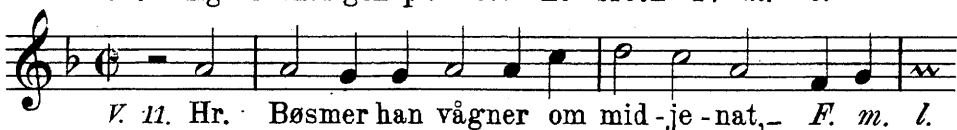
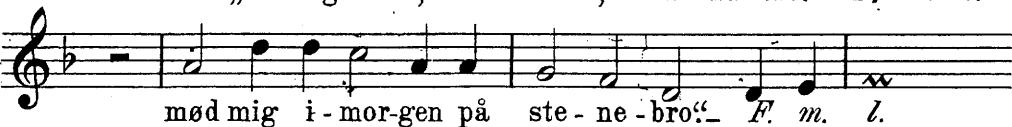
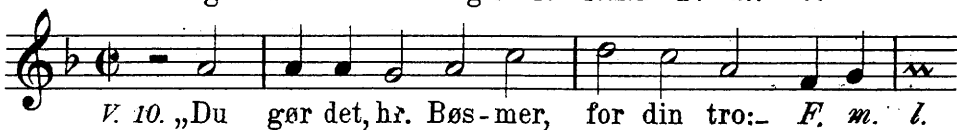
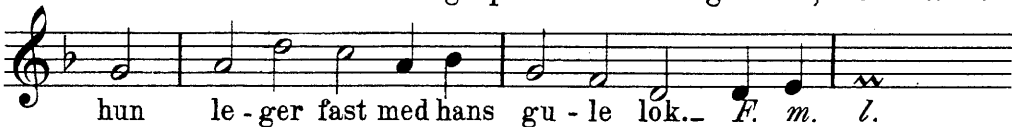
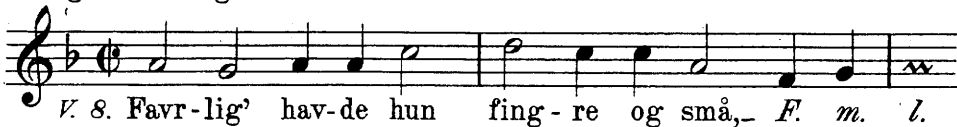
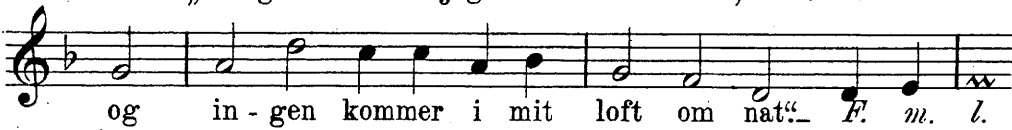
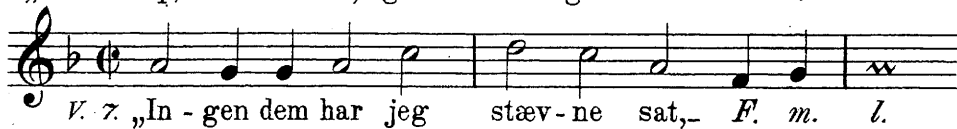
V. 1. Hr. Bon-de han bor sig ud - e ved å,- For mig
 læn-ges end-nu - så væ - ne da har han döt - ter
 to... For mig læn-ges i al - le mi - ne da - ge.

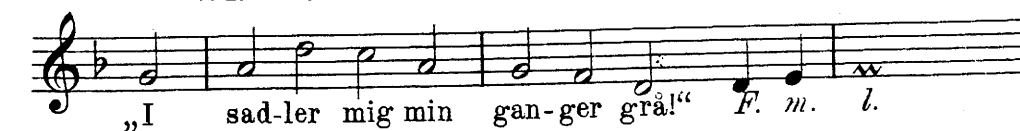
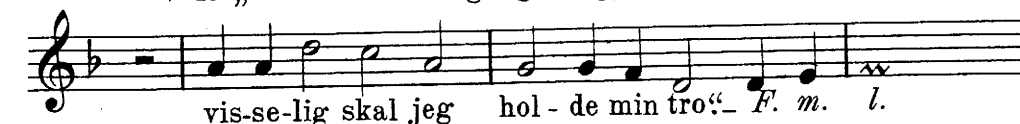
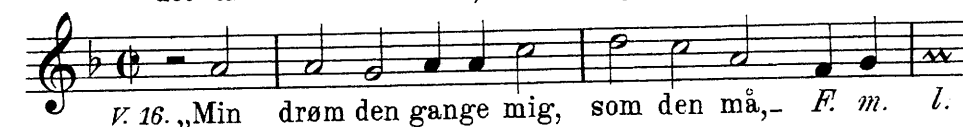
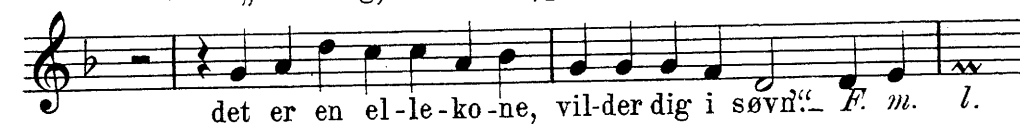
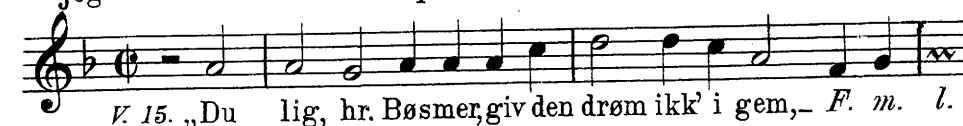
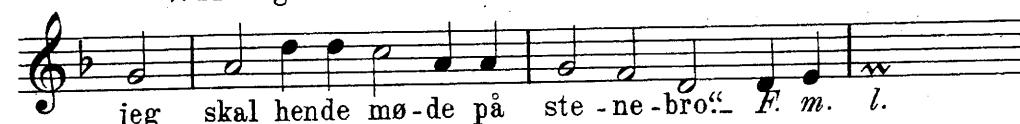
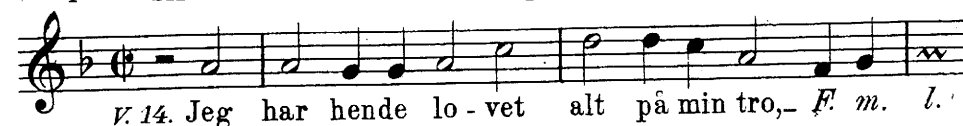
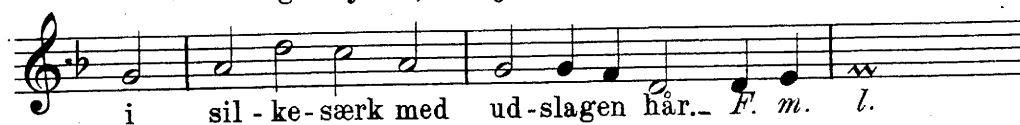
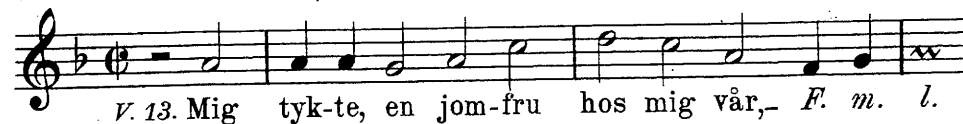
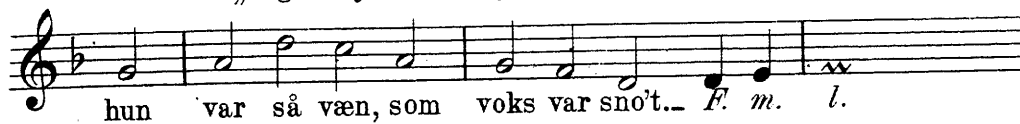
V. 2. Döt-ter to og søn - ner fem,- *F. m. l.*
 hr. Bøs-mer var den væ - nest af dem... *F. m. l.*

V. 3. Den el-le-ko-ne bor sig u - de ved å,- *F. m. l.*
 vel fem-ten vin-ter hun lagde det i træ... *F. m. l.*

V. 4. Fem - ten vin - ter og end et år,- *F. m. l.*
 alt hvor hun skul-de hr. Bøs-mer få... *F. m. l.*

V. 5. Sil - de om af - ten der dug drev på,- *F. m. l.*
 til hr. Bøs - mers loft så mon-de hun gå... *F. m. l.*

V. 18. Hr. Bøs-mer ud af går-den red,- *F. m. l.*

hans mo - der hun græd, og hæn-der hun vred.- *F. m. l.*

V. 19. Og der han kom på ste - ne - bro- *F. m. l.*

der sna-ved hans gan-ger i rø-de guldsko.- *F. m. l.*

V. 20. Gan - ger-en sna-ved i rø-de guld-søm,- *F. m. l.*

hr. Bøs-mer ud for stri-den støm.- *F. m. l.*

V. 21. Så sam han til el - ver - hjem,- *F. m. l.*

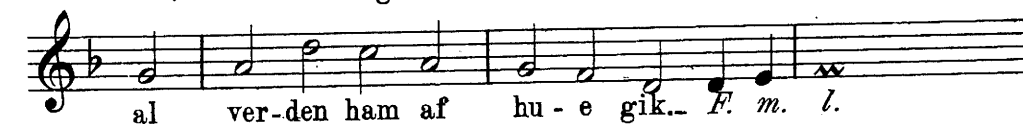
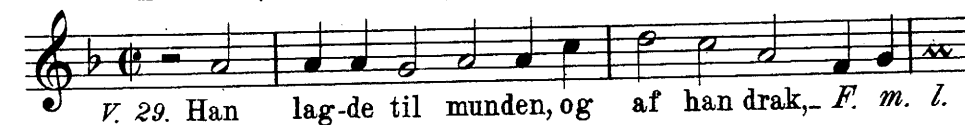
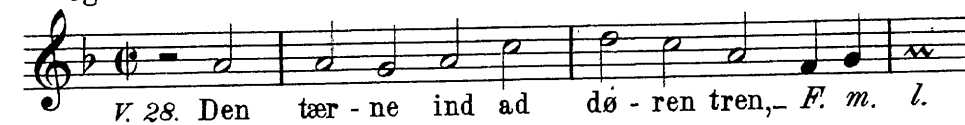
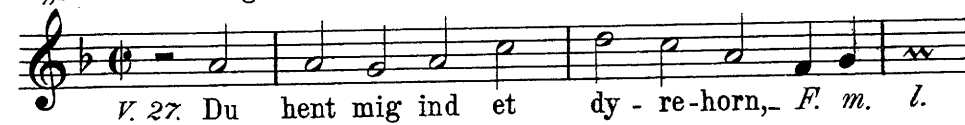
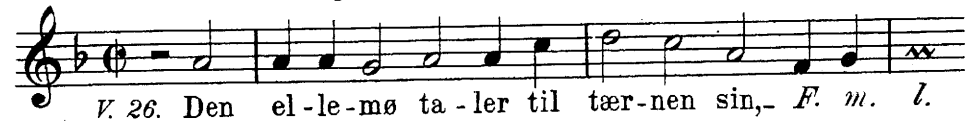
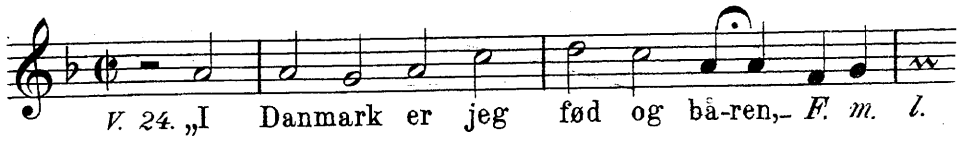
den el - ver mø går ham i - gen.- *F. m. l.*

V. 22. „Vel - kommen hr. Bøsmer hjem til min,- *F. m. l.*

og jeg har blændet bå-de mjød og vin.- *F. m. l.*

V. 23. Si-ger mig hr. Bøs-mer på e-ders mål,- *F. m. l.*

Hvor er I fød, og hvor er i bår'n?“ *F. m. l.*

V. 30. „Si - ger mig, hr. Bøs-mer, på e - ders mål:— *F. m. l.*
 hvor er I fød, og hvor er I bårn?“ *F. m. l.*

V. 31. „I el-verhjem er jeg fød og bå-ren,— *F. m. l.*
 og der er al-le mi-ne klæ-der skåren.— *F. m. l.*

V. 32. Her står I, min fæ- ste - mø,— *F. m. l.*
 med e - der vil jeg bå-de le - ve og dø.“ *F. m. l.*

V. 33. Den el - ver-mø har nu for-vunden al sin kvide,— *F. m. l.*
 hun lægger hr. Bøsmer ved sin si-de.— *F. m. l.*

V. 34. Ham græder for fa - der og mø-der,— *F. m. l.*
 hans sø - ster og hans brø-der.— *F. m. l.*

V. 35. Hal - ve me - re da græd hans fæ - ste - mø,— *For mig*
 læn-ges end-nu— og sør - ged hun sig selv til
 død.— *For mig læn-ges i al - le mi - ne da - ge.*

21. Esbern Snare.

V. 1. Hr. I - ver og hr. Es-bern Sna-re,- *Sk.*
Sko-ven står
her-lig og grøn- de druk-ke mjød i Mid-del far.- *D. s.*
Den
som-mer og den eng- så vel kun-ne sam-men.

V. 2., Hør du, hr. I - ver, kær stal-bro-der min,- *Sk.*
D. s.
 du gi - ve mig hin li - den Kir-stin!“ *D. s.*

V. 3., Hvad vil du med li - den Kir-stin gø - re? *Sk.*
D. s.
 hun kan ik - ke sin' eg - ne ær - mer snø - re.. *D. s.*

V. 4. Hun kan hvær-ken skær' el - ler sy,- *Sk.*
D. s.
 al sin søm sen-der hun ud - i by!“ *D. s.*

V. 5. Hr. Es - bern dra-ger til Ri - be,- *Sk.*
D. s.
 det skar-la-gen ny at kø - be.. *D. s.*

V. 6. Han køb - te skarlag'n og sin - dal af ny, - *Sk.*
 bad li - den Kir - stin skæ - re og sy. - *D. s.*

V. 7. Hun sat - te sig på søm - me - stol, - *Sk.*
 hun søm - te det mod den kla - re sol. - *D. s.*

V. 8. Hun lag - de det på til - je, - *Sk.*
 hun skar det i ro - ser og lil - je. - *D. s.*

V. 9. Hun skar på hans hær - de, - *Sk.*
 to rid - der' med drag - ne svær - de. - *D. s.*

V. 10. Hun skar i hans si - de - søm - *Sk.*
 snæk - ken ud - for stri - den strøm. - *D. s.*

V. 11. Hun skar i hans ær - me - krans - *Sk.*
 fem - ten jom - fru - er i en dans. - *D. s.*

V. 12. Hun skar på hans brys - te - *Sk.*

hvor rid - der - en jom - fru - en ky - ste... *D. s.*

V. 13. „Nu er de klæ - der bå - de syt og skå - ren... *Sk.*

Gud gi - ve, de va - re vel hjem - bå - ren!... *D. s.*

V. 14. Det da svar - te den li - den små - dreng... *Sk.*

„Jeg fø - rer hr. Es - bern de klæ - der hjem!... *D. s.*

V. 15. Det før - ste hr. Es - bern de klæ - der så... *Sk.*

„Krist sig - ne jom - fru - ens fing - re små!... *D. s.*

V. 16. Krist sig - ne jom - fru - ens fing - re små... *Sk.*

for hver den søm, hun lag - de der - på!... *D. s.*

V. 17. Det skal hun ha - ve til skræd - der - løn... *Sk.*

Ri - be og så alt Ri - ber - len... *D. s.*

V. 18. Det skal hun ha - ve til skræd - der - ga - ve... *Sk.*

mig sel - vær, alt om hun mig vil ha - ve!... *D. s.*

V. 19., Ha-ver tak, skøn ridder, for e-ders ga-vel. Skoven står her-lig og grøn. det er e-der selv, den jomfru vil ha-ve. Den som-mer og den eng så vel kun-ne sam-men.

22. Dronning Dagsmars død.

V. 1. Dronning Dagmar ligger ud i Ri-be syg, til Ringsted lader hun sig ven-te; al-le de fru-er, i Danmark er, dem la-der hun til sig hen-te. Ud-i Ringsted hviles dronning Dagmar.

V. 2. „I hen-ter mig fi-re, I hen-ter mig fem, I hen-ter mig af de vi-se! I hen-ter mig hid den li-den Kir-stin, hr. Karls sø-ster af Ri-se. Ud-i R.

V. 3. Li-den Kir-stin ind ad dø-ren tren med tugt og me-gen som-me; dronning Dag-mar sid-der hen-de

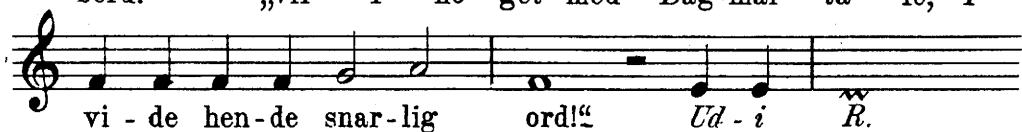
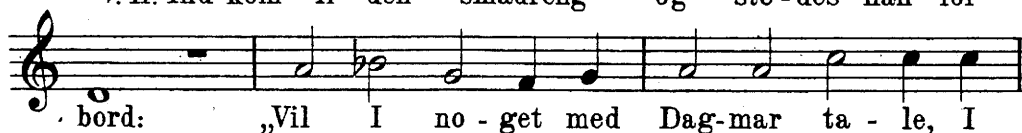
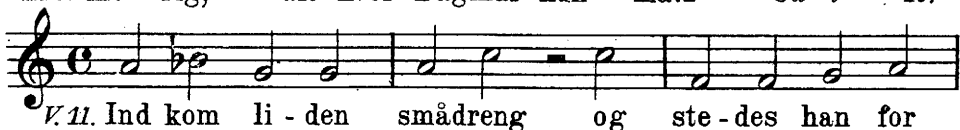
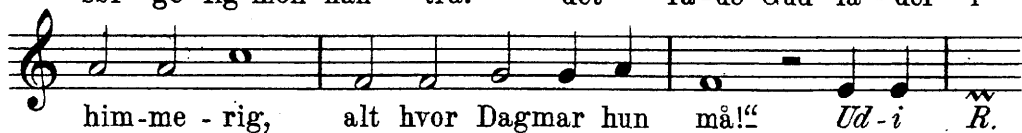
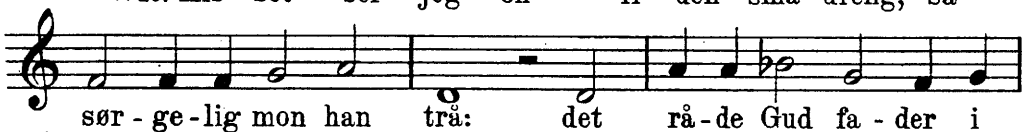
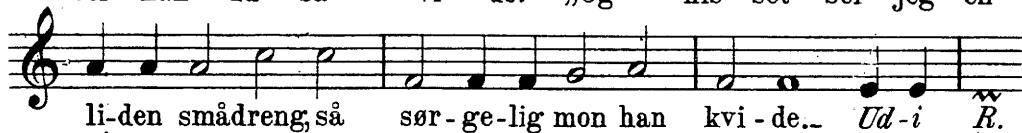
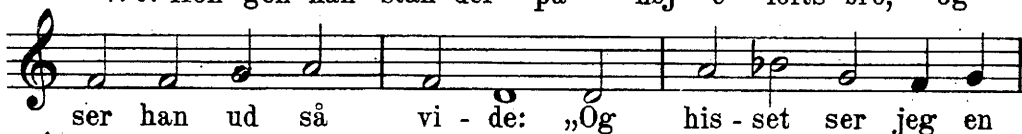
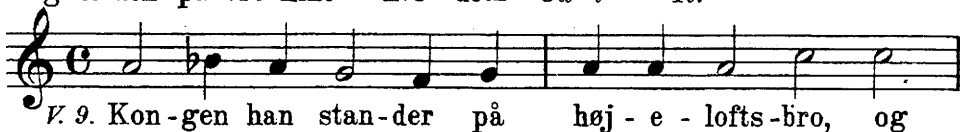
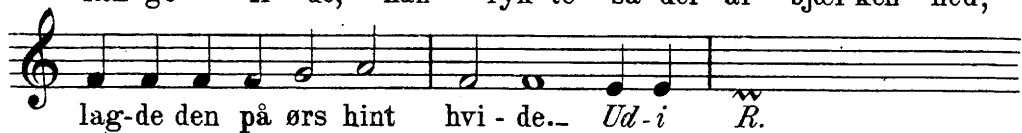
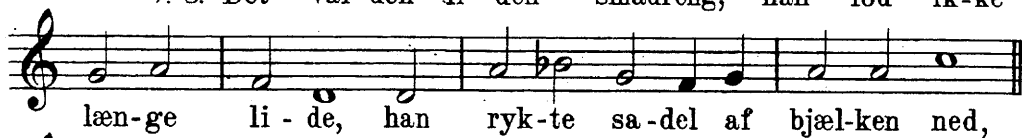
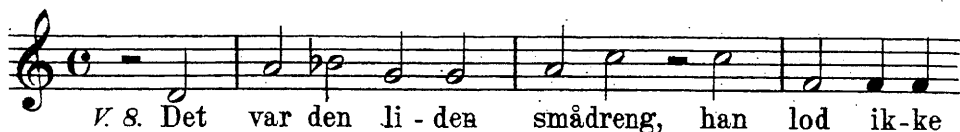
op i - gen, hun fav - ned saa vel hen - des kom - me. - Ud - i *R.*

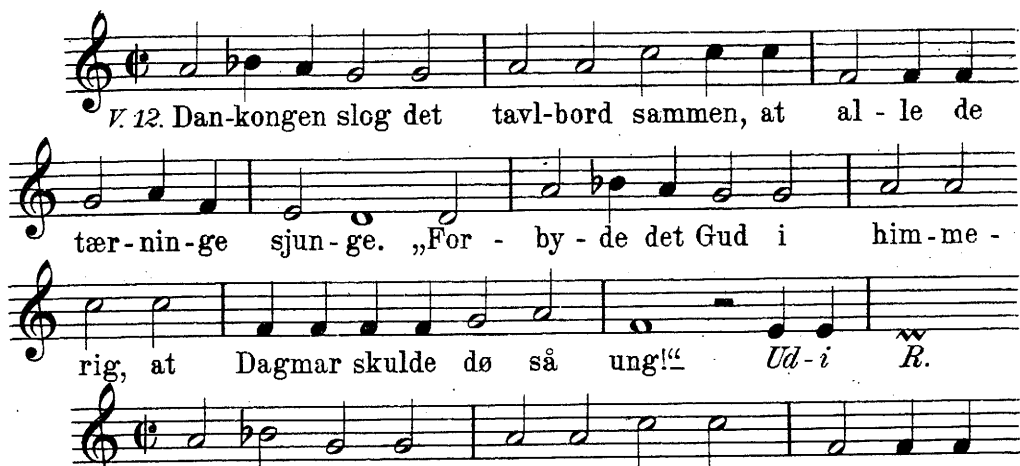
V. 4. „Kan du læ - se og kan du skri - ve og kan du
lø - se min pi - ne, da skal du sli - de rød skar -
la - gen og ri - de grå gan - ger min!“ Ud - i *R.*

V. 5. „Kun - de jeg læ - se og kun - de jeg skri - ve, jeg
gjør - de det alt så gær - ne; det vil jeg for san - den
si - ge: e - ders pi - ne er hår - der' end jær - ne!“ Ud - i *R.*

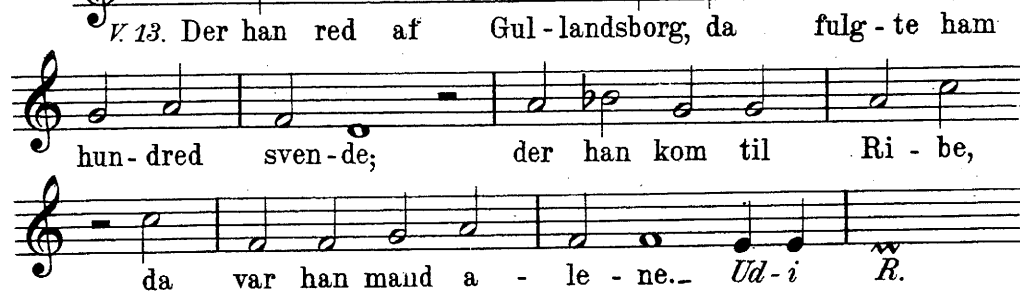
V. 6. Så tog hun Sankt Ma - ri bog, hun læ - ste
alt det hun kun - de; hun kun - de ik - ke lys på kro - nen
se, så så - re hendes øj - ne de run - de. - Ud - i *R.*

V. 7. De led - te hen - de ud, de led - te hen - de ind, det
blev jo længer og vær - re: „I me - den det kan ej bed - re
vor - de, I sender bud ef - ter min her - re!“ Ud - i *R.*

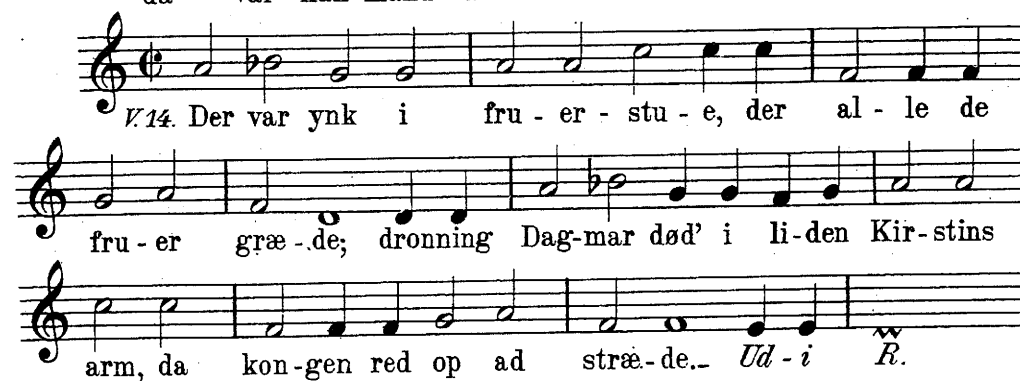

V. 12. Dan-kongen slog det tavl-bord sammen, at al - le de
 tær-nin-ge sjun-ge. „For - by - de det Gud i him-me -
 rig, at Dagmar skulde dø så ung!“ Ud-i R.

V. 13. Der han red af Gul-landsborg, da fulg-te ham
 hun-dred sven-de; der han kom til Ri - be,
 da var han maud a - le - ne. Ud-i R.

V. 14. Der var ynkk i fru - er - stu - e, der al - le de
 fru - er græ - de; dronning Dag-mar død' i li-den Kir-stins
 arm, da kon-gen red op ad stræ-de. Ud-i R.

V. 15. Kon-gen ind ad dø-ren tren, han så den lig - bå-re
 stan - de: „Her-re Gud fa - der i him-me - rig, da
 bed - re mig den-ne vån - del. Ud-i R.

V. 16. Jeg be - der e - der, fru - er og mør og
så I go - de tær - ner: I be - der en bøn alt for
mig! jeg ta - ler med Dagmar så gær - ne. Ud - i *R.*

V. 17. Dronning Dag - mar rej - ser sig af bå - ren op, hendes
øj - ne var blo - di - ge rø - de: „O ve, o ve, min
æ - de - lig her - re, hvi gjor - de I mig den mø - de? - Ud - i *R.*

V. 18. Den før - ste bøn, jeg e - der be - der, den
vi - der I mig så gær - ne: al - le fred - lø - se mænd dem
gi - ver I fred og al - le fan - ger af jær - nel. Ud - i *R.*

V. 19. Den an - den bøn, jeg e - der be - der, den
er e - der selv til som - me: I lo - ver ik - ke Ben - gerd
ef - ter mig, hun er så besk en, blom - me. Ud - i *R.*

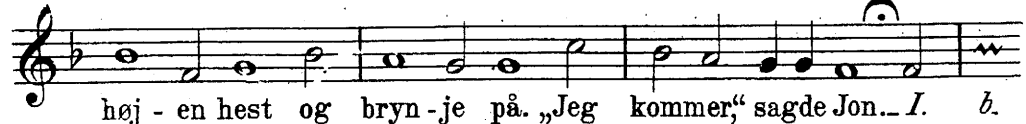
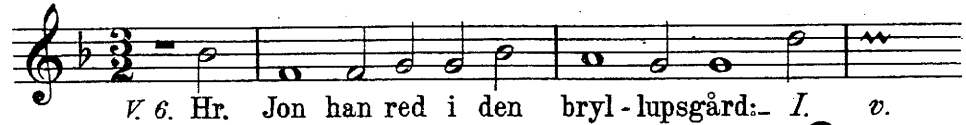
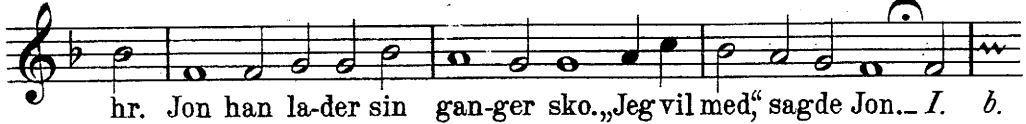
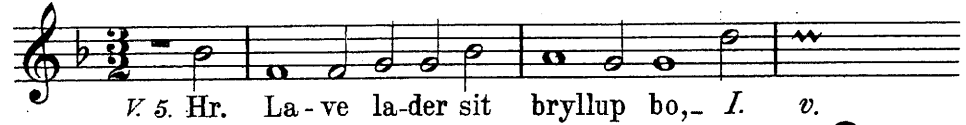
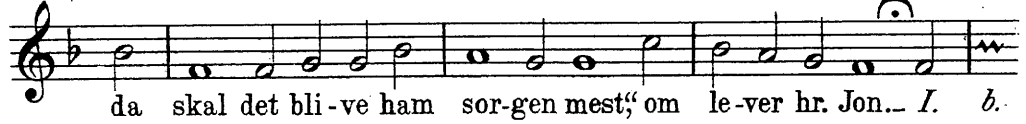
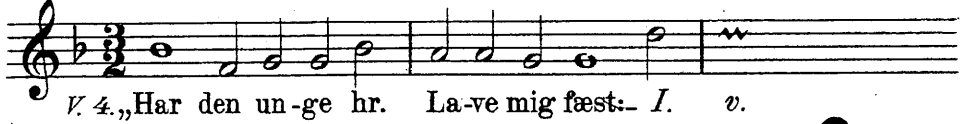
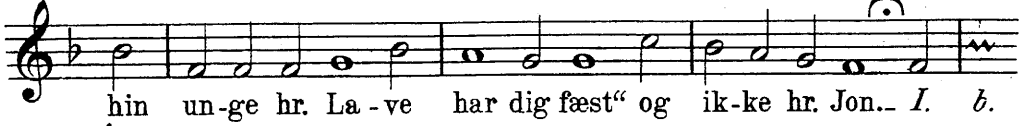
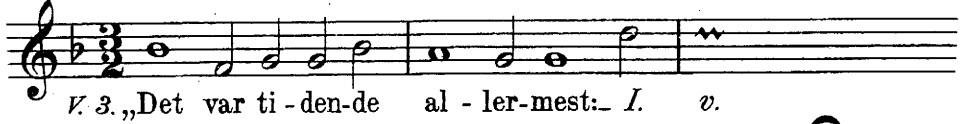
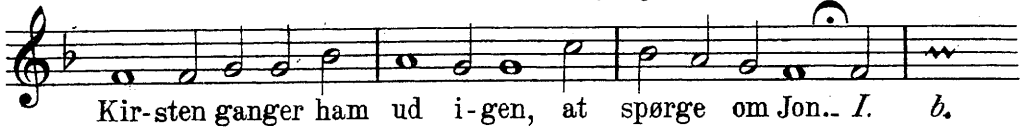
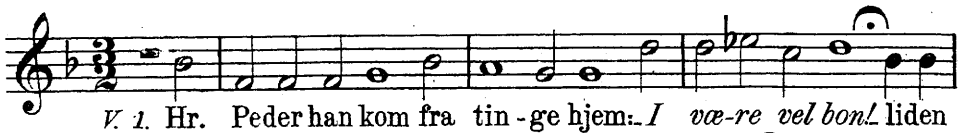
N 20. Den tred-je bøn, jeg e - der be - der, den
 vi - der I mig så gær - ne: la - der I Knud, min
 yng - ste søn, kon - ning i Dan - mark væ - re! *Ud-i R.*

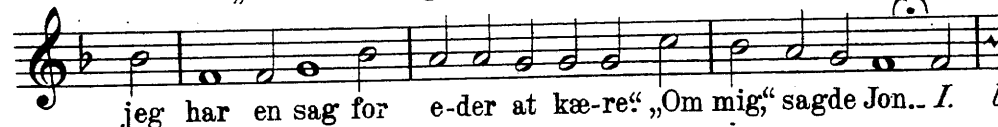
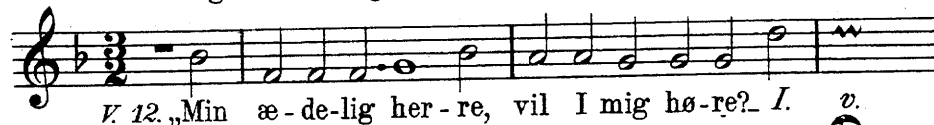
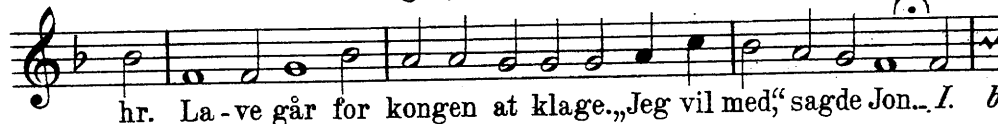
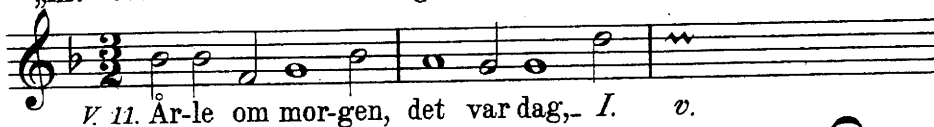
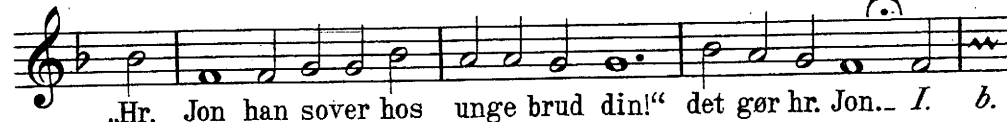
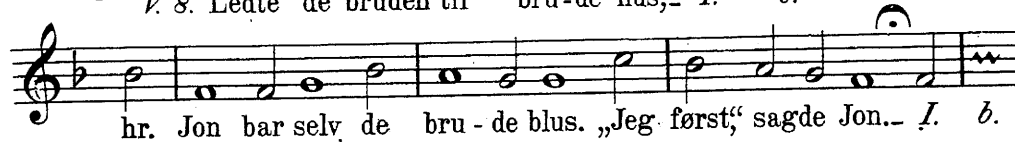
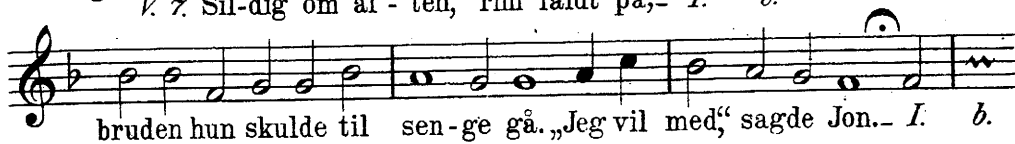
N 21. Jeg tør - de ik - ke ved i pi - nen bræn - de
 bå - de dag og nat, havd' jeg ik - ke mi - ne ær - mer om
 søn - da - gen snørt og ik - ke stri - ge på sat... *Ud-i R.*

N 22. Nu er det tid jeg fa - rer her - fra, jeg må ik - ke læn - ger
 li - de: nu gan - ger him - merigs klokke for mig, Guds eng - le
 ef - ter mig bi - de... *Ud-i Ringsted hvi - les dronning Dagmar.*

23. Lave og Jon.

Jeg be - der e - der al - le mi - næmænd, I væ - re vel -
 bon! I bin - der op hjæl - men af rø - den guld og følger hr. Jon!

V. 13., Jeg hav - de mig en un - ge brud fæst, - I. v.

en anden ridder har so - vet hende næst, „Det var mig,“ sagde Jon. - I. b.

V. 14., Meden I har bå - de den jomfru så kær, - I. v.

da skal I bry - de om hen - de et spær, „Da vinder jeg,“ sagde Jon. - I. b.

V. 15. Den før - ste dyst, de sammen red, - I. v.

hr. La - ves hest den gik i knæ. „Stat op“ sagde Jon. - I. b.

V. 16. Den an - den dyst, de sammen red, - I. v.

hr. La - ves hals den gik i tre. „Lig der,“ sagde Jon. - I. b.

V. 17. Den jom - fru hun slog si - ne hæn - der

sammen: - I væ - re vel bon, „Jeg så ret al - drig en

fej - re gammen.“ Nu vandt hr. Jon. - I bin - der op

hjel - men af rø - den guld og føl - ger hr. Jon!

24. Moder under mulde.

V. 1. Hr. Bjørn han ri-der sig op un-der ø,
 fæ-ste han sig så væn en mø, fæ-ste han stol-ten
 Søl-ver-lad... Fav-re ord fry-der så mangt et hjær-te.

V. 2. Fæste han stol-ten Søl-ver-lad, hun var sørgen-de og
 sjæl-den glåd. I ot-te år de sammen var... *F. o.*

V. 3. I ot-te år de sammen var, ot-te børn hun til
 ver-den bær. Så kom der dø-den på det land... *F. o.*

V. 4. Så kom der dø-den på det land, tog bort stolt Søilverlad, den
 lil-je-vånd. Hr. Bjørn han ri-der så vi-de... *F. o.*

V. 5. Hr. Bjørn han ri-der så vi-de, så fæ-ste han jom-fru
 Bli-de. De før-te brud i hr. Bjørns gård... *F. o.*

V. 6. De før-te brud i hr. Bjørns gård, hans småbørn går hende
 ud-i-mød. De klap-per hen-de på skar-lagenskind... *F. o.*

V. 7. De klapper hen-de på skarlagenskind: „I vær velkommen, kær mo - der min!“ Hun stød-te dem fra sig med sin fod... *F. o.*

V. 8. Hun stødte dem fra sig med sin fod: „Mon det-te skal væ-re min første mod?“ Hr. Bjørn gav hende de skar-lagen blå... *F. o.*

V. 9. Hr. Bjørn gav hende de skar-la-gen blå, for hun skulde el:ske hans børn så små. Hangav hen-de det guld så rød... *F. o.*

V. 10. Han gav hen-de det guld så rød, så så - re svalt hun hans småbørn for brød. Hun tog fra dennem de bol-stre blå... *F. o.*

V. 11. Hun tog fra dennem de bol-stre blå, hun lag-de hans børn i ba - ren strå. Så så-re da græd hans småbørn under ø... *F. o.*

V. 12. Så så-re da græd hans småbørn under ø; det hør-te stolt Søl-ver-lad, hun var død. Det var om en lørdag ad kvæl-de... *F. o.*

V. 13. Det var om en lørdag ad kvæl-de, al-le sjæ-le de

skulde da hvi - læ. Hun går sig til eng - le - vist... *F. o.*

V. 14. Hun går sig til eng - le - vist, hun bad sig lov af

Je - su Krist: „Og må jeg mig til Mejl - hjem gå?.. *F. o.*

V. 15. Og må jeg mig til Mejl - hjem gå, og ta - le med mi - ne

børn så små?“ „Ja, så mænd da må du så... *F. o.*

V. 16. Ja, så mænd da, må du så, vær her ik - ke

længe fra!“ Stolt Søl - ver - lad rej - ser sig af sin grav... *F. o.*

V. 17. Stolt Søl - ver - lad rej - ser sig af sin grav, så ta - ger hun

ki - sten på sin bæg. Der hun kom til bor - ge - led... *F. o.*

V. 18. Der hun kom til bor - ge - led, hendes æld - ste dat - ter

stod der - ved: „Her står du, æld - ste dat - ter min!.. *F. o.*

V. 19. Her står du æld - ste dat - ter min, hvor li - der kæ - re

søskend' din?“ „Du est ik - ke mo - der min... *F. o.*

V. 20. Du est ik - ke mo - der min, meden du bær så
bleg en kind! "Hun går sig ud - i den sto - ve... *F. o.*

V. 21. Hun går sig ud - i den sto - ve, som hendes små - børn
in - de lå - ve. Hun gik til sengen og i hun så... *F. o.*

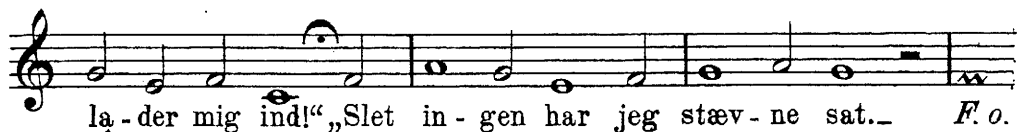
V. 22. Hun gik til sengen og i hun så, hendes børn de
lå 'i baren strå. Hun sat - te sig ne - der på en stol... *F. o.*

V. 23. Hun satte sig ne - der på en stol, den e - ne hun børste, den
anden hun tød? Hun sat - te den mindste på sit skød... *F. o.*

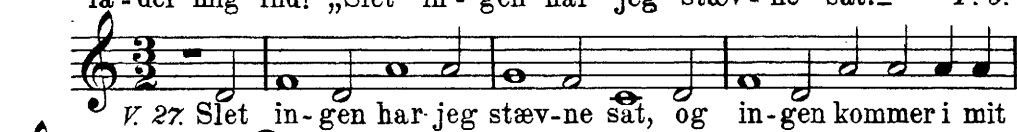
V. 24. Hun sat - te den mindste på sit skød, så så - re hun
græd, hendes hjærte det blødt. Så går hun sig til høj - e - loft... *F. o.*

V. 25. Så går hun sig til høj - e - loft, som her - re Bjørn han
in - de søv. Hun stød - te på dø - ren med ki - ste sin... *F. o.*

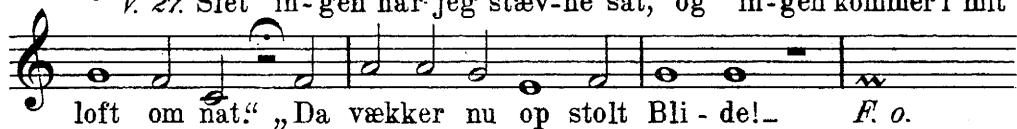
V. 26. Hun stødte på døren med ki - ste sin: „Står op, hr. Bjørn, og

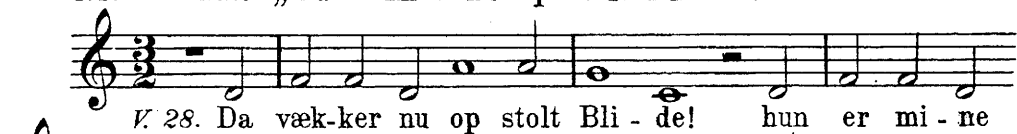
la - der mig ind!“ „Slet in - gen har jeg stæv - ne sat... *F. o.*

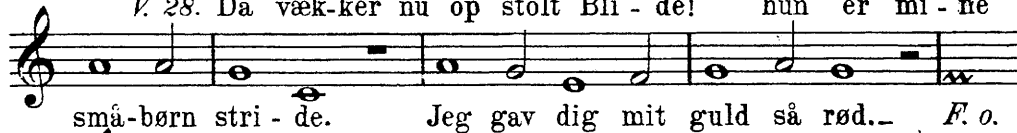
V. 27. Slet in - gen har jeg stæv - ne sat, og in - gen kommer i mit

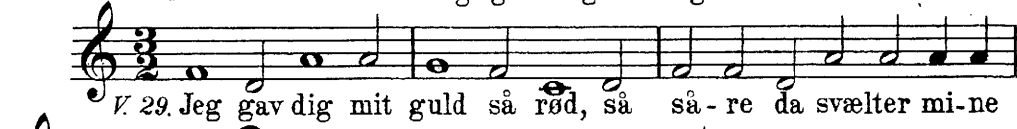
loft om nat.“ „Da vækker nu op stolt Bli - de!... *F. o.*

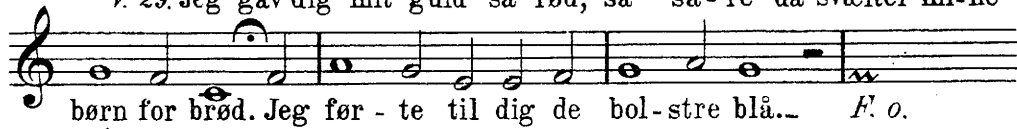
V. 28. Da væk - ker nu op stolt Bli - de! hun er mi - ne

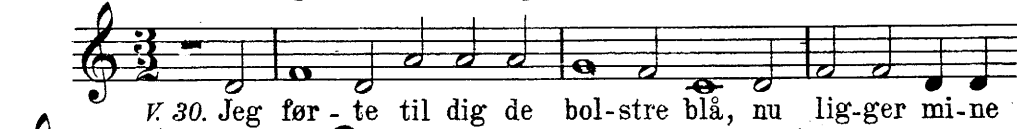
små - børn stri - de. Jeg gav dig mit guld så rød... *F. o.*

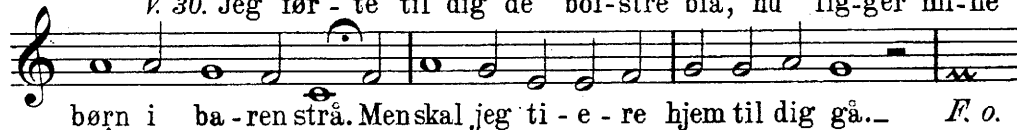
V. 29. Jeg gav dig mit guld så rød, så så - re da svælter mi - ne

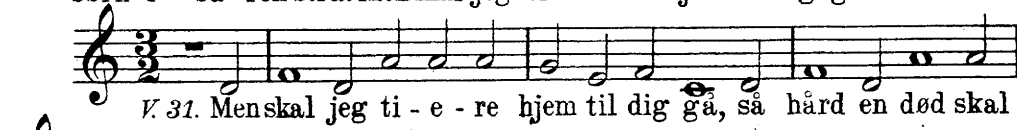
børn for brød. Jeg før - te til dig de bol - stre blå... *F. o.*

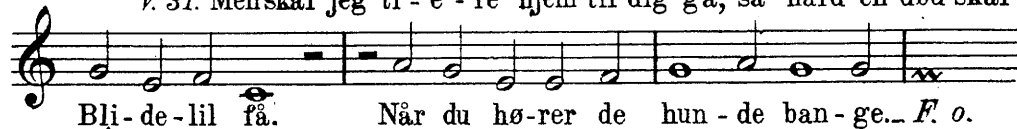
V. 30. Jeg før - te til dig de bol - stre blå, nu lig - ger mi - ne

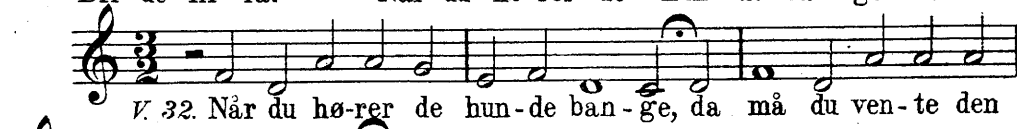
børn i ba - ren strå. Menskal jeg ti - e - re hjem til dig gå... *F. o.*

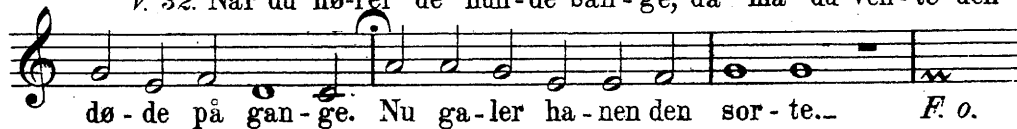
V. 31. Menskal jeg ti - e - re hjem til dig gå, så hård en død skal

Bli - de - lil få. Når du hør - rer de hun - de ban - ge... *F. o.*

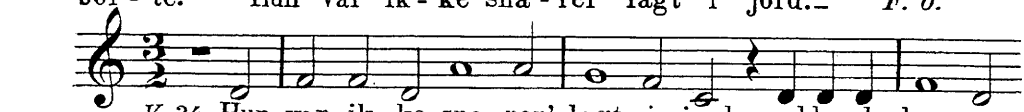
V. 32. Når du hør - rer de hun - de ban - ge, da må du ven - te den

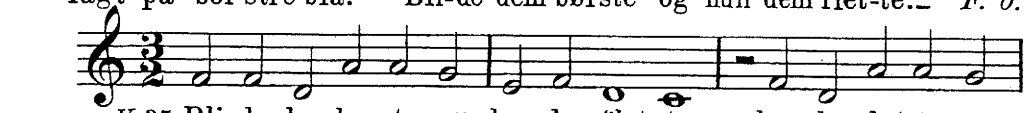
dø - de på gan - ge. Nu ga - ler ha - nen den sor - te... *F. o.*

V. 33. Nu ga-ler ha-nen den sor-te, så snar-lig må jeg
bor-te.“ Hun var ik-ke sna-rer' lagt i jord.- *F. o.*

V. 34. Hun var ik-ke sna-rer' lagt i jord, end hendes børn var
lagt på bol-stre blå. Bli-de dem børste og hun dem flet-te.- *F. o.*

V. 35. Bli-de dem børste og hun dem flet-te, hun dem løf-te og
hundem let-te. Hver gang hun hør-te de hun-de gø.- *F. o.*

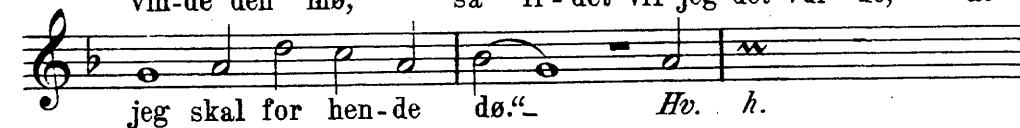
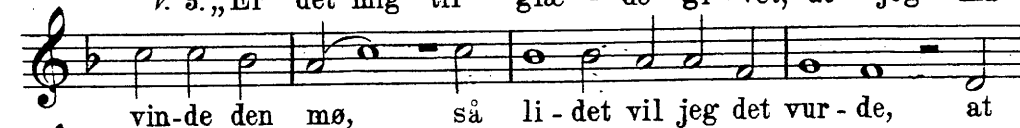
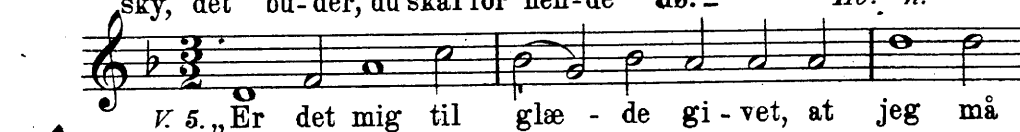
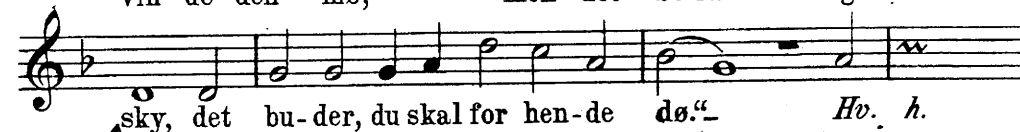
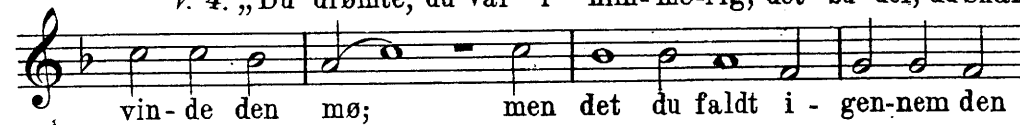
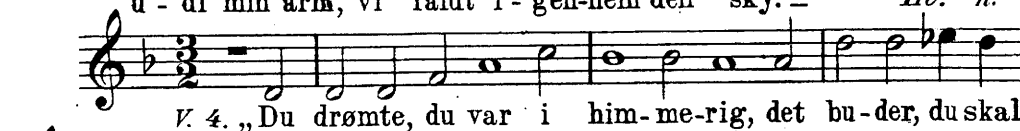
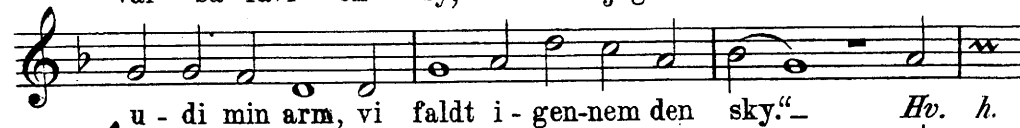
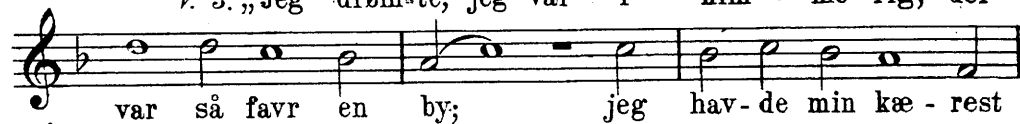
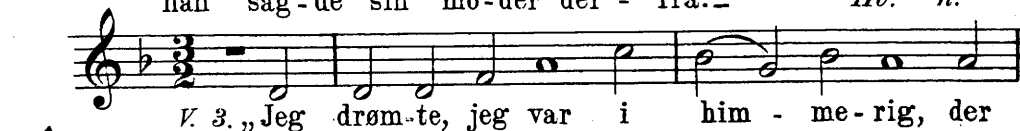
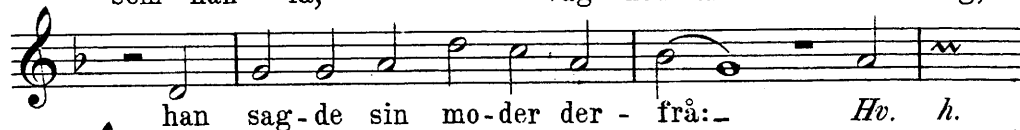
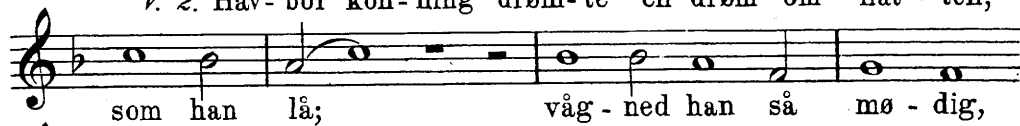
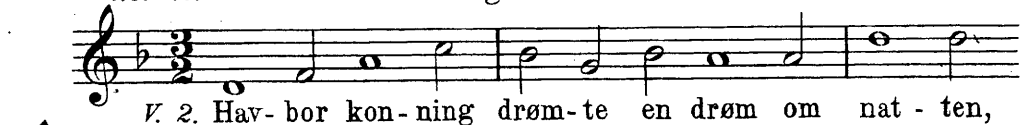

V. 36. Hver gang hun hør-te de hun-de gø, da le-ger de
børn med guld så rød, da le-ger de børn med rø-den
guld.- *Fav-re ord fry-der så mangt et hjær-te.*

25. Havbor og Signelil.

V. 1. Hav - bor kon-ning og Si - vord kon-ning de
yp - ped dem en kiv: alt om hin stol - ten
Sig - ne - lil, hun var så væn en viv.- *Hvad*

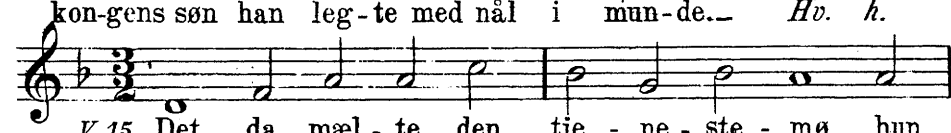
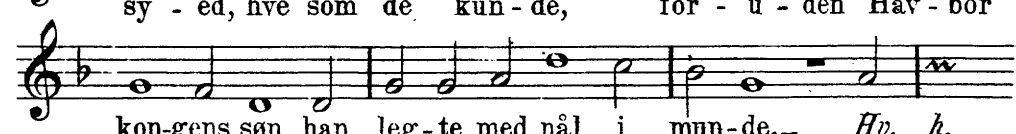
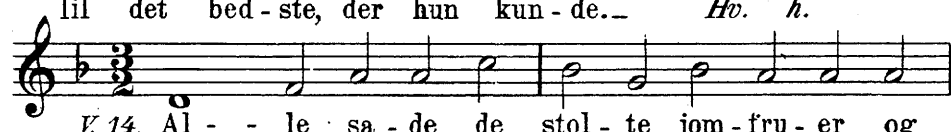
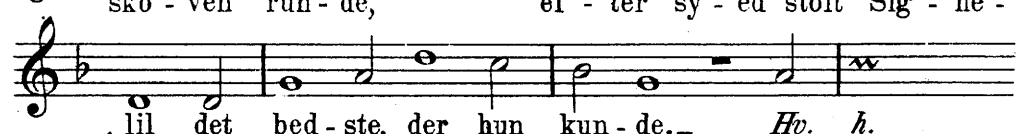
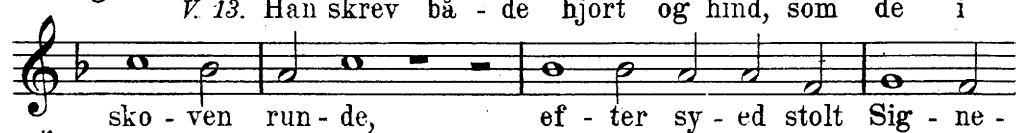
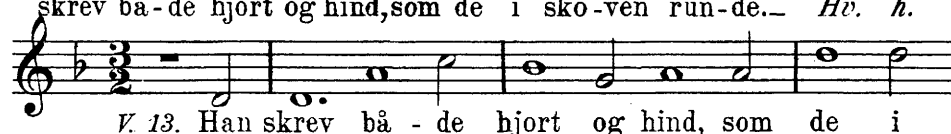
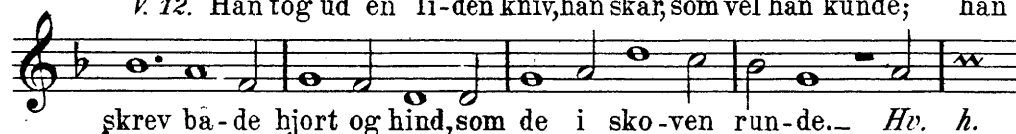
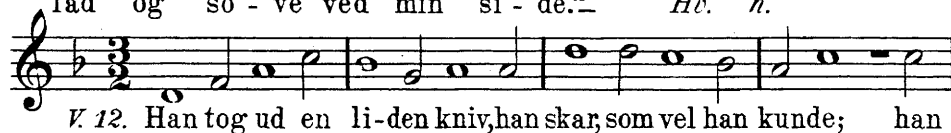
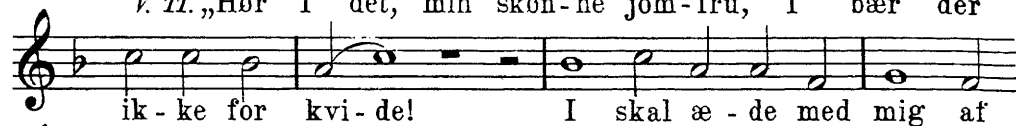
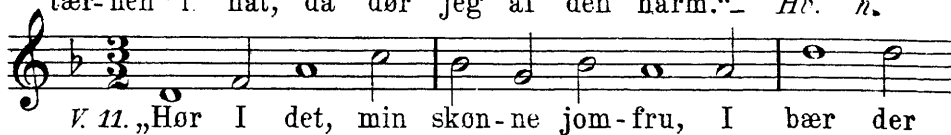
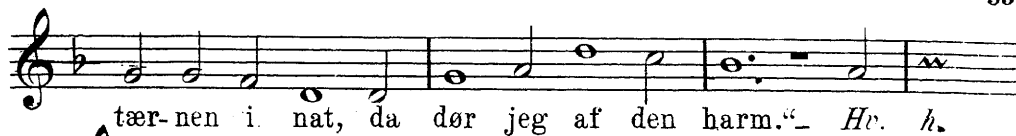
K 6. Hav - bor la - der sig vok - se hår og jom - fru -
 klæ - der skæ - re; så red han sig til Dan - ne -
 mark, som mon - de han jom - fru væ - re. *Hv. h.*

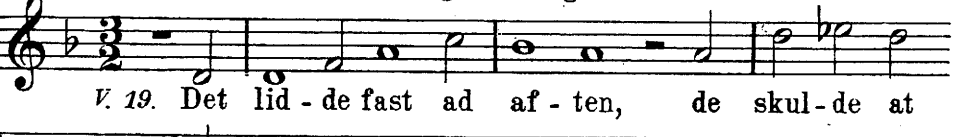
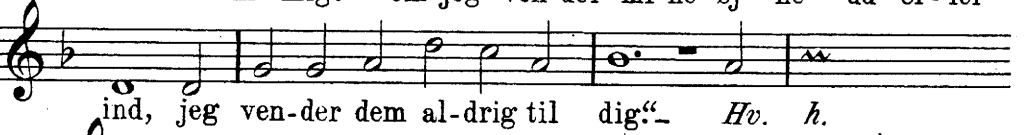
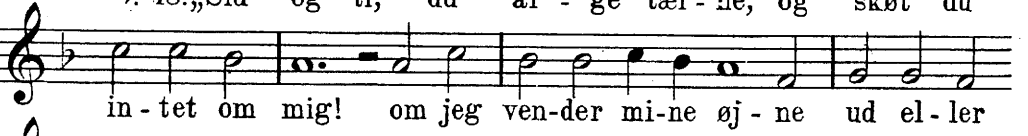
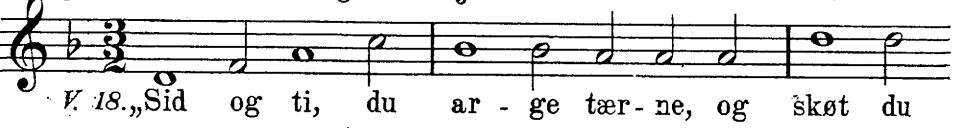
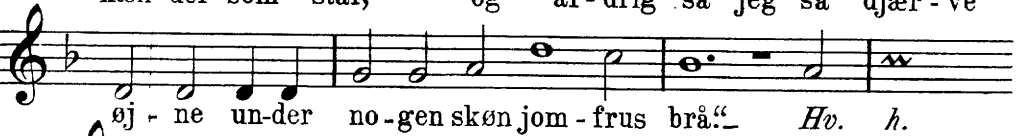
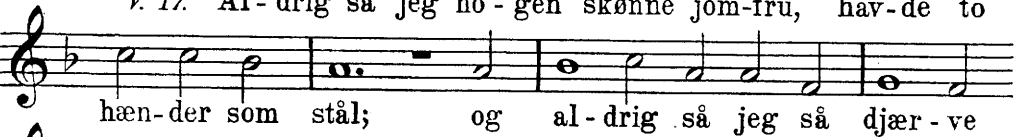
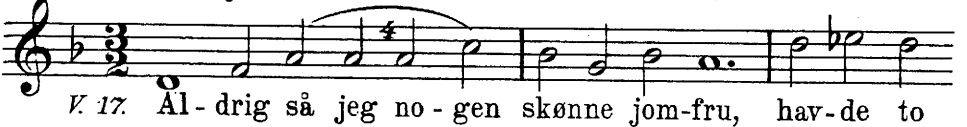
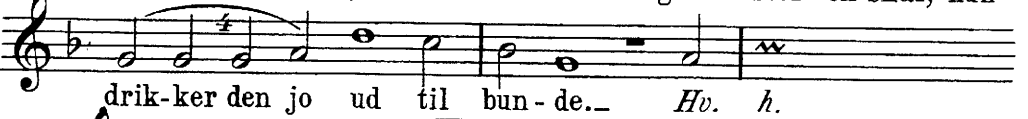
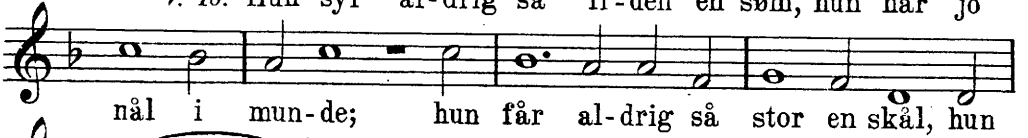
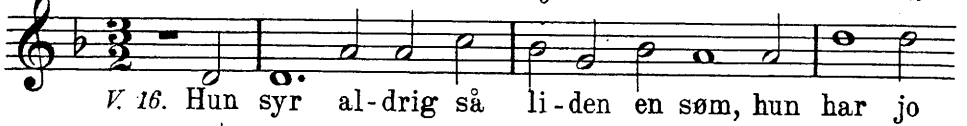
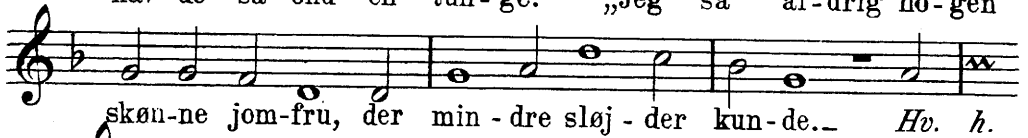
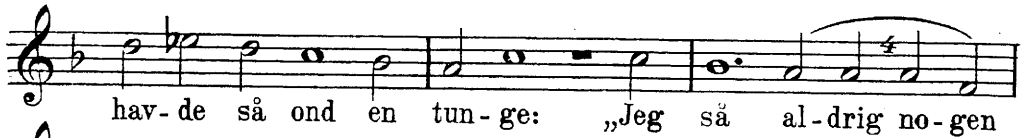
K 7. Midt u - di den bor - gegård, der aksler han sit skind;
 sa går han i bu - re for stol - ten Sig - nild ind. *Hv. h.*

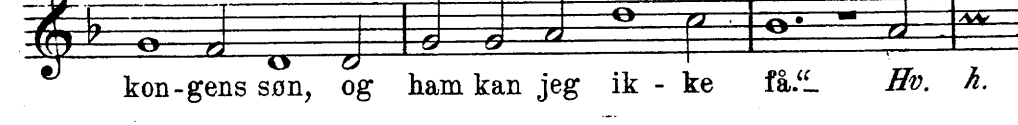
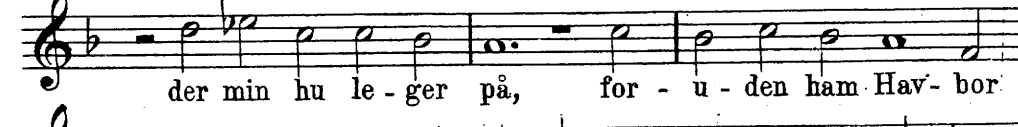
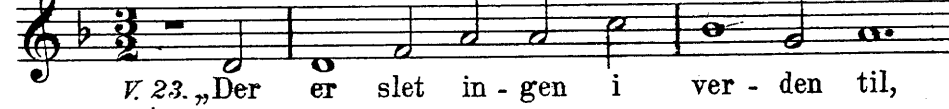
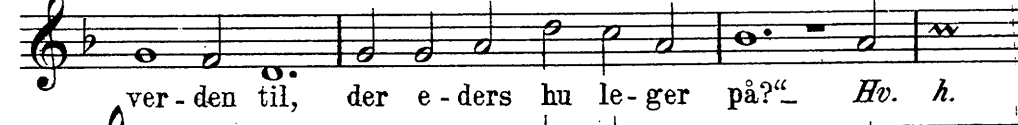
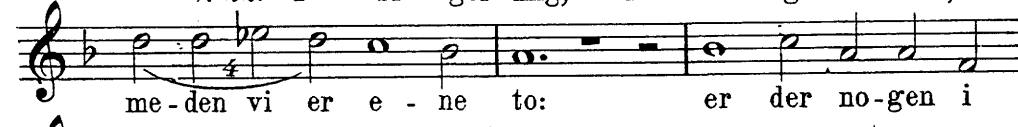
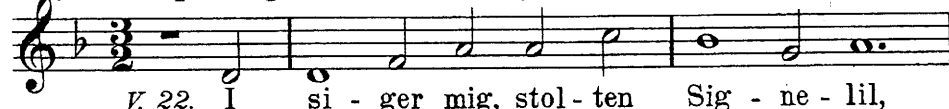
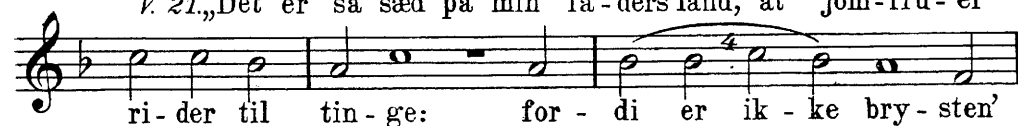
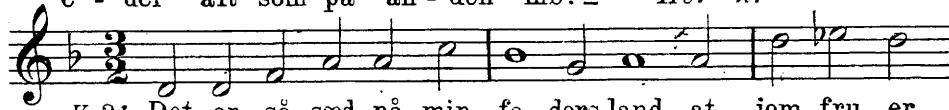
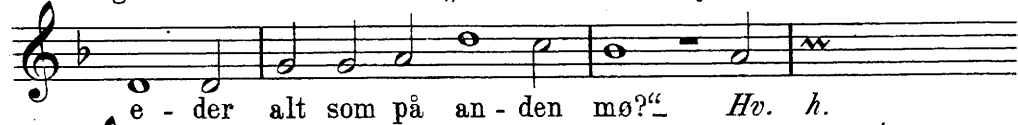
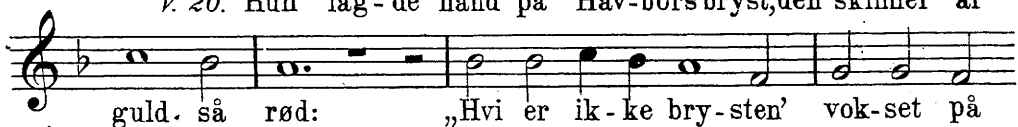
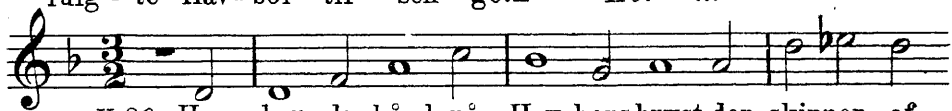
K 8. „Hil sid - der I, stol - ten Sig - ne - lil, med mør og
 go - de kvin - de! Hav - bor har mig til e - der
 sendt, om I vil mig sløj - der ken - de.“ *Hv. h.*

K 9. „Al - le de sløj - der, der jeg kan, dem læ - rer jeg
 e - der så gær - ne; I skal æ - de med mig af
 fad og so - ve hos min tær - ne.“ *Hv. h.*

K 10. „Jeg har æ - det med kon - ge - børn og so - vet
 i de - res arm; skal jeg so - ve hos

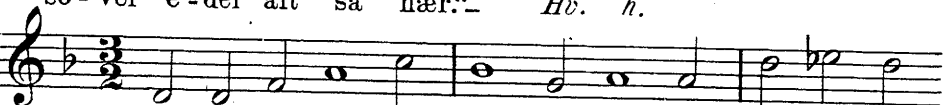

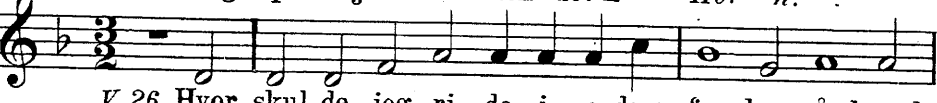

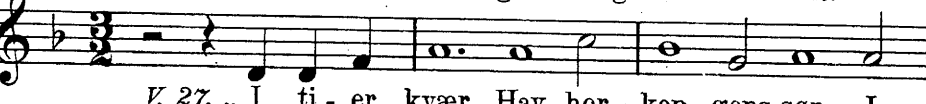
V. 24. „Er det Hav-bor kongens søn, I har i hjer-tet
kær, da ven-der e-der hid, al-ler - kæ-re-ste min, han
so-ver e-der alt så nær.“ *Hv. h.*

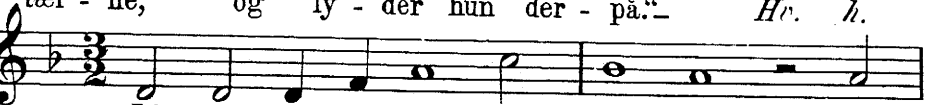
V. 25. „Er I nu Hav-bor kongens søn, hvi vil-de I
mig så skænde? hvi red I ik-ke i min fa-ders
gård med høg på høj-re hæn-de?“ *Hv. h.*

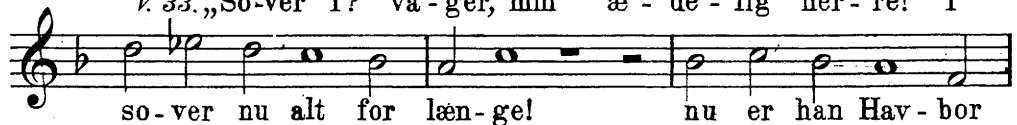
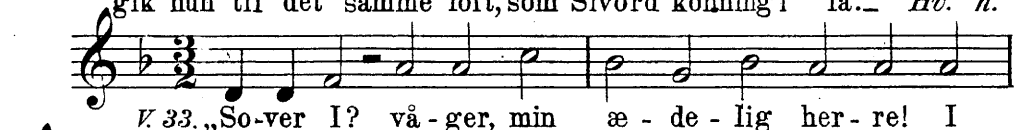
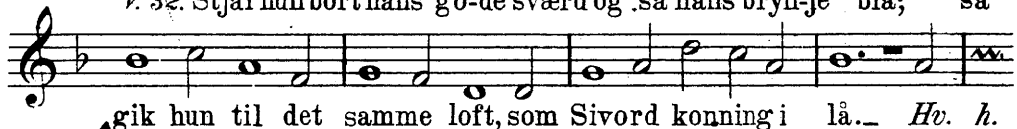
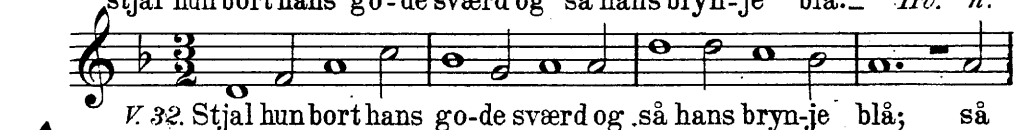
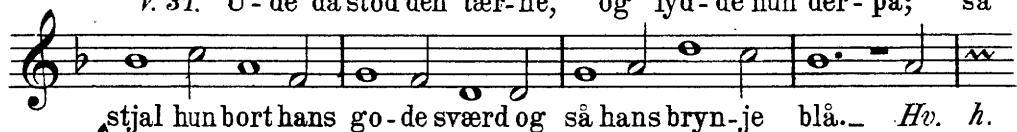
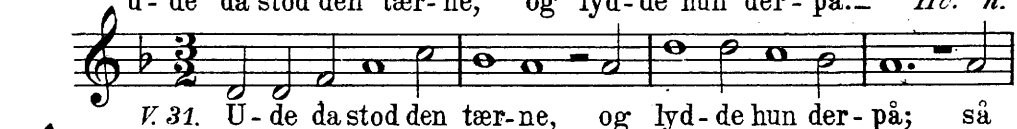
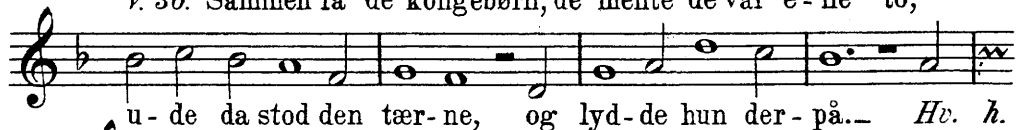
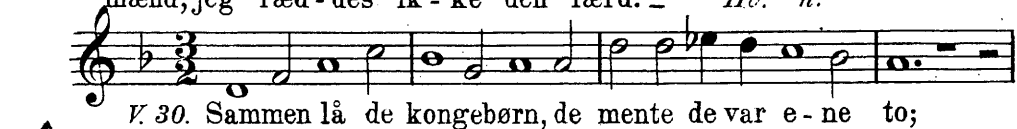
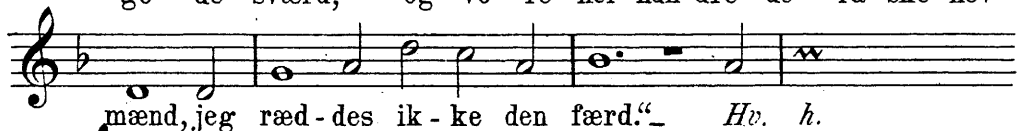
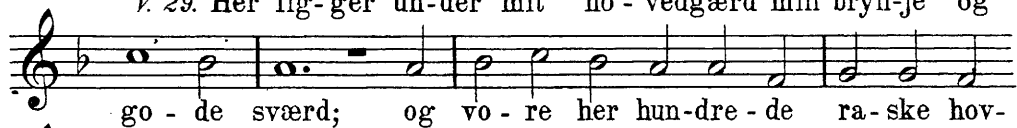
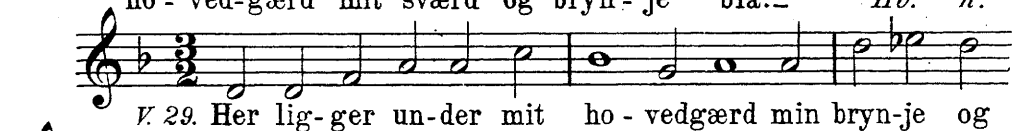
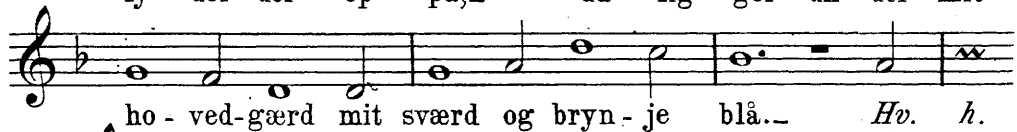
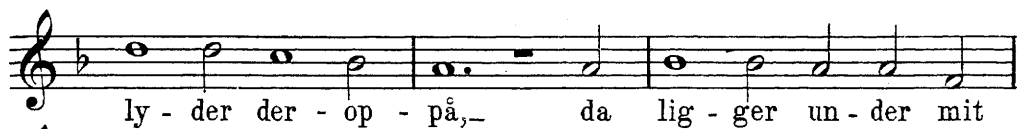
V. 26. „Hvor skul-de jeg ri-de i e-ders fa-dersgård med
høg på høj-re hæn-de! e-ders fa-der han er vor-den mig
vred, han tru-er at la-de mig hæn-ge?“ *Hv. h.*

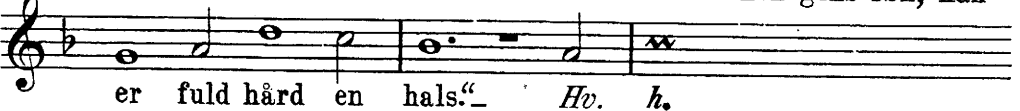
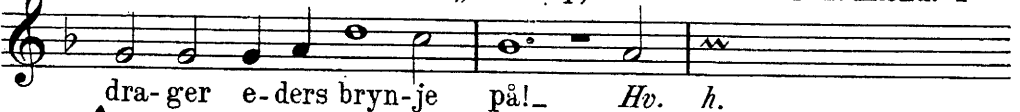
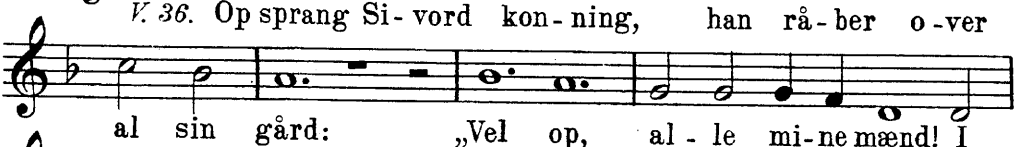
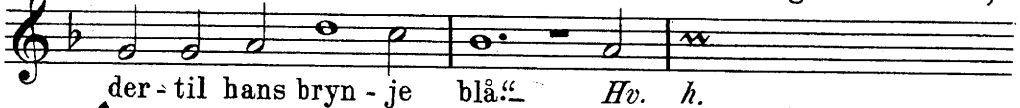
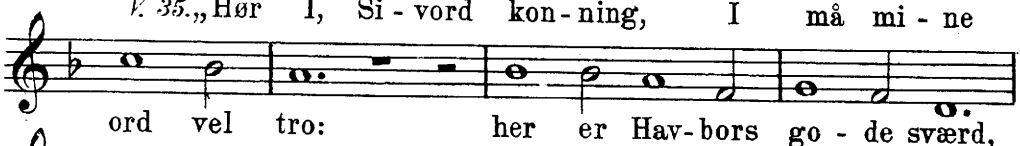
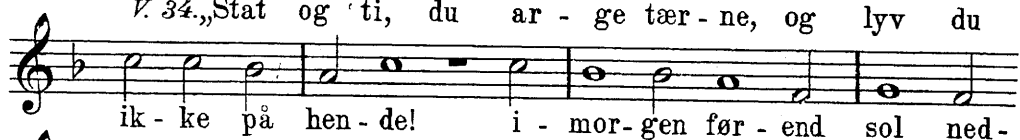
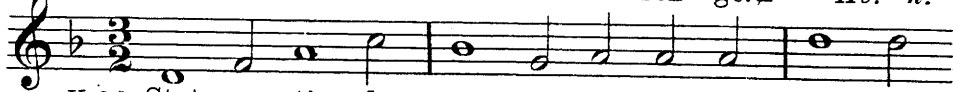
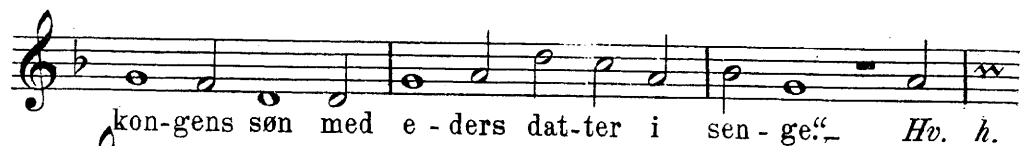

V. 27. „I ti-er kvær, Hav-bor kongens søn, I
si-ger ik-ke så! vå-gen lig-ger min
tær-ne, og ly-der hun der-på.“ *Hv. h.*

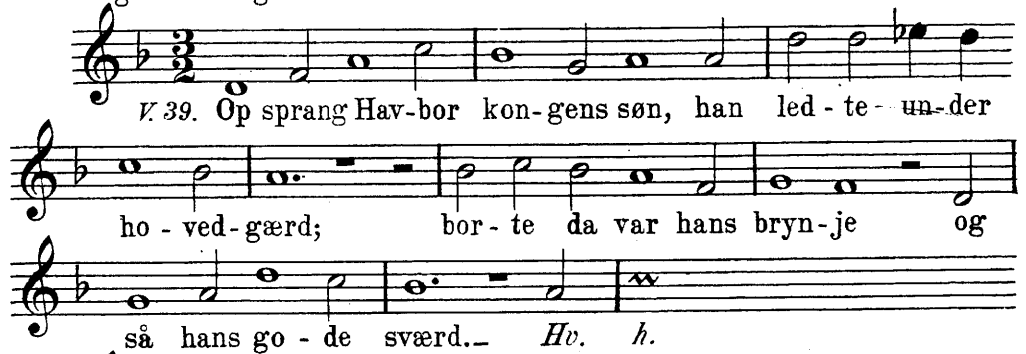
V. 28. „Lig-ger e-ders tær-ne vå-gen og

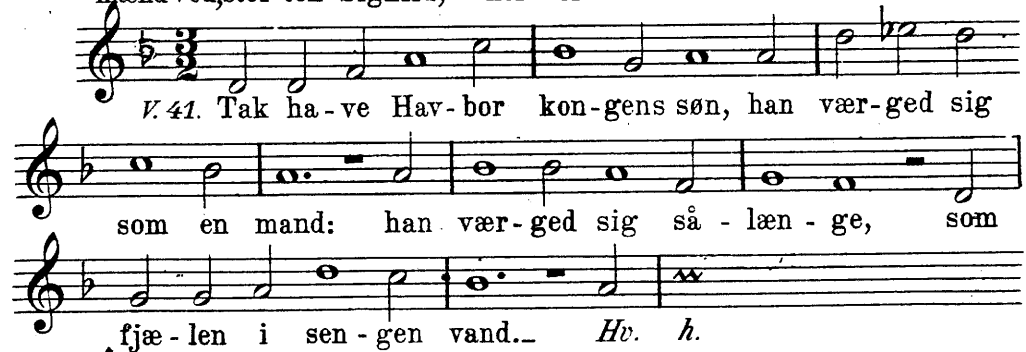
V. 38. Stød-te de på dø-ren bå-de med glavend og
 spjud: „Du stat op, Hav-bor kon-gens søn, du
 gak i går-den ud!“ *Hv. h.*

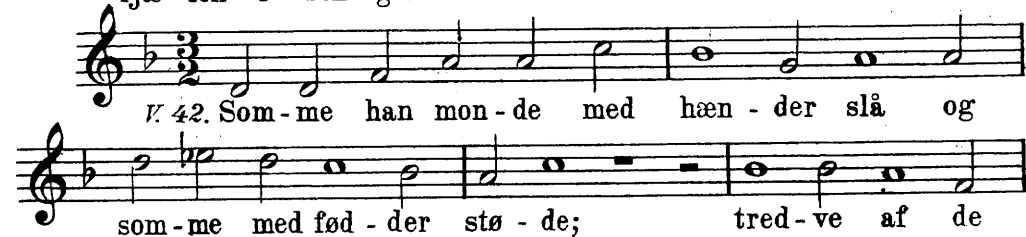
V. 39. Op sprang Hav-bor kon-gens søn, han led-te-un-der
 ho-ved-gærd; bor-te da var hans bryn-je og
 så hans go-de sværd... *Hv. h.*

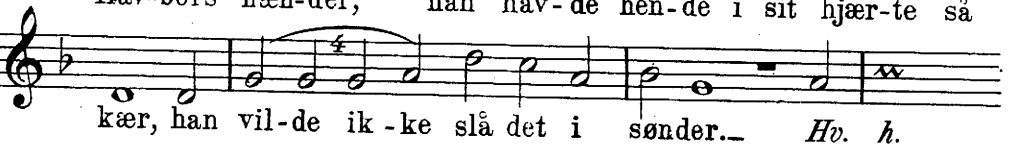
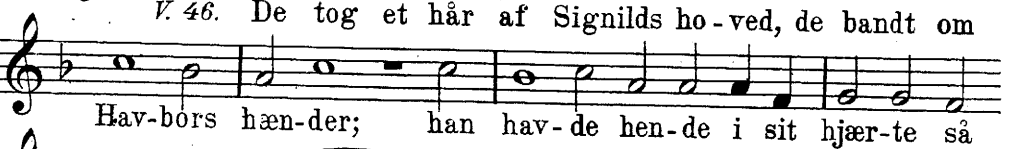
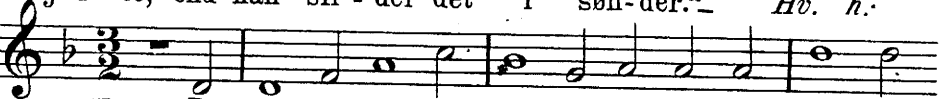
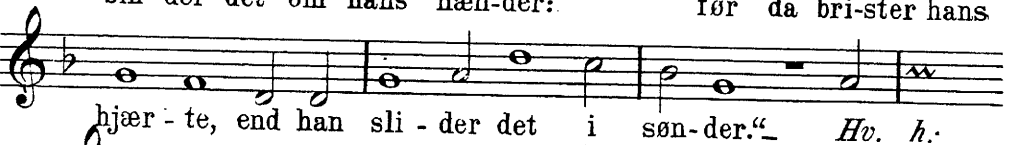
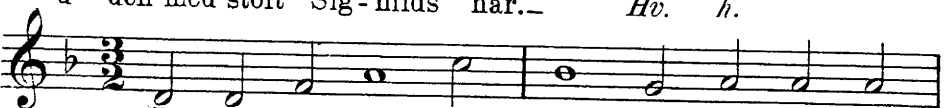
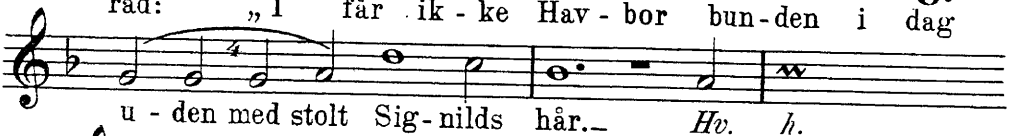
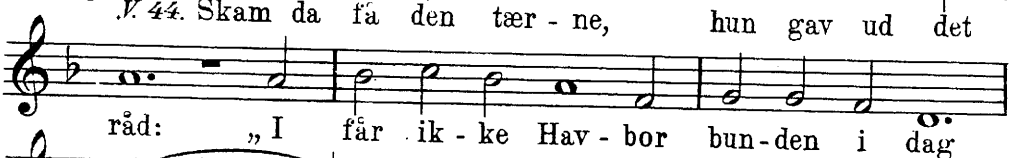
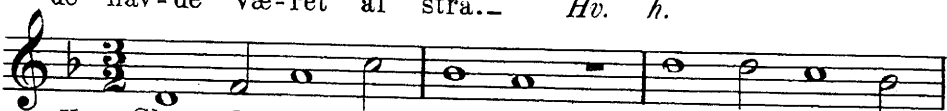
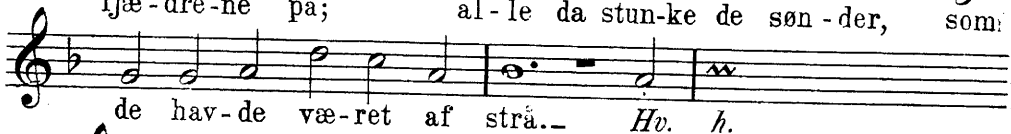
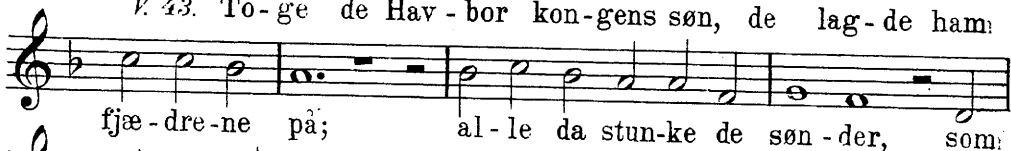
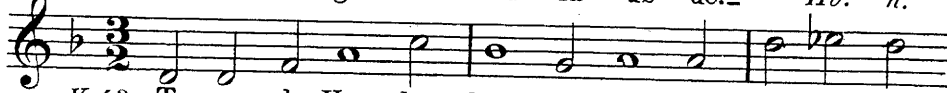
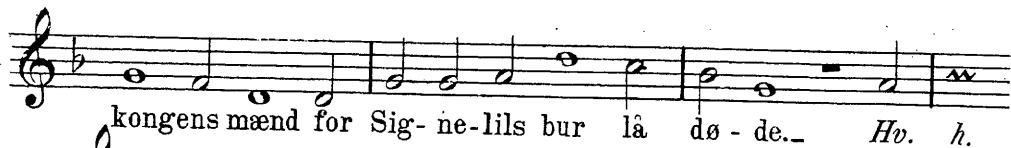
V. 40. „Nu er bor-te min brynje og så mit go-de sværd; så
 mænd ved, stol-ten Signild, her bli-ver fuld ond en færd.“ *Hv. h.*

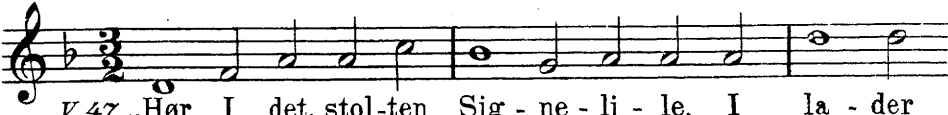

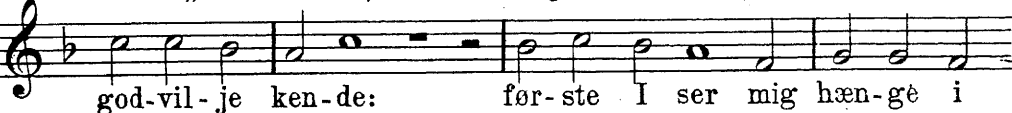
V. 41. Tak ha-ve Hav-bor kon-gens søn, han vær-ged sig
 som en mand: han vær-ged sig så-læn-ge, som
 fjæ-len i sen-gen vand... *Hv. h.*

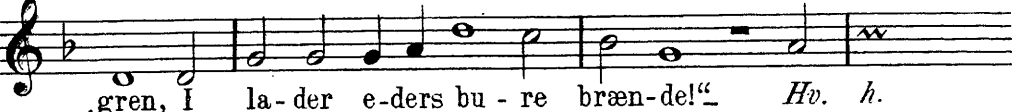

V. 42. Som-me han mon-de med hæn-der slå og
 som-me med fød-der stø-de; tred-ve af de

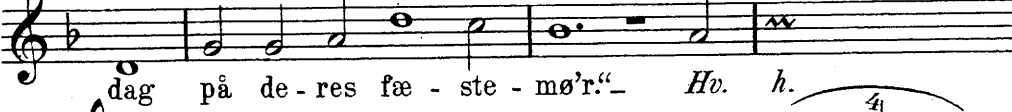

 V. 47. „Hør I det, stol-ten Sig - ne - li - le, I la - der

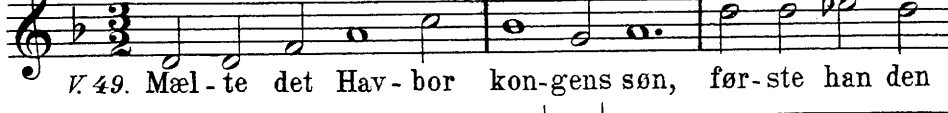

 god-vil-je ken-de: før-ste I ser mig hæn-ge i

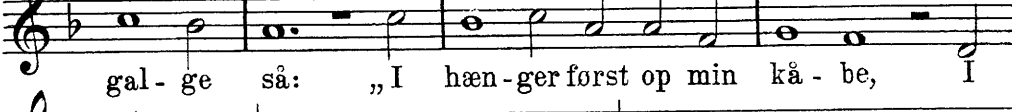

 gren, I la-der e-ders bu - re bræn-del!“ *Hv. h.*

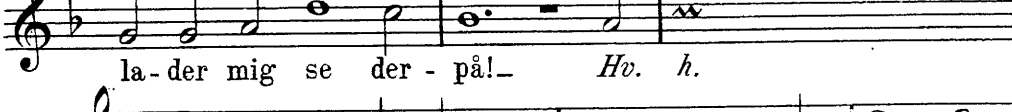

 V. 48. „Er her no-gen i min fa - ders gård, som vol - det

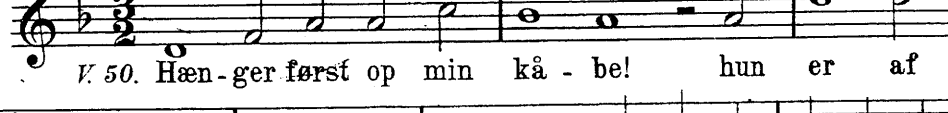

 har i e-ders død, da skal jeg det hæv - ne i

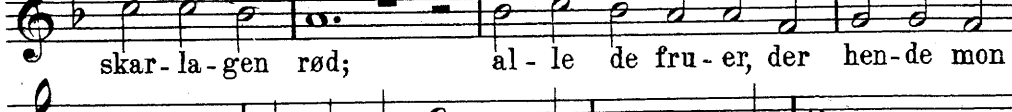

 dag på de - res fæ - ste - mø'r.“ *Hv. h.*

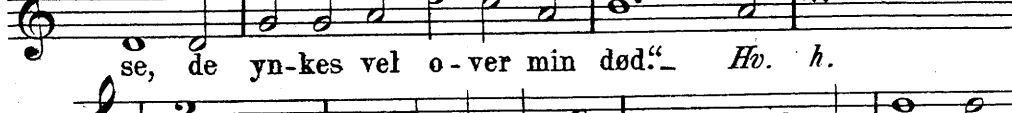

 V. 49. Mæl-te det Hav - bor kon-gens søn, før-ste han den

 gal-ge så: „I hæn-ger først op min kå - be, I

 la-der mig se der - på!- *Hv. h.*

 V. 50. Hæn-ger først op min kå - be! hun er af

 skar-la-gen rød; al - le de fru - er, der hen-de mon

 se, de yn-kes vel o-ver min død.“ *Hv. h.*

 V. 51. Stolt Sig-nild stan-der i bu - re, hun ser den

kå - be hæn - ge; lag - de hun ild i bu - re
 sin, sig sel - ver in - de at bræn - de. — *Hv. h.*

V. 52. Det var stol - ten Sig - nild, stak ild på
 tag og rør: så brændte hun sig in - de med
 al - le si - ne mør. — *Hv. h.*

V. 53. Læn - ge stod Hav - bor kongens søn, sag - de han vil - de
 ver - den sku - e, til han så stolt Sig - ne - lils
 bur stan - de i ly - sen - lu - e. — *Hv. h.*

V. 54. „Ta - ger nu ned min kå - be rød, hun må vel på
 jor - den lig - ge: hav - de jeg nu ti tu - send
 liv, jeg vil - de ik - ke et af dem - tig - ge.“ — *Hv. h.*

V. 55. Mæl - te det Si - vord kon - ning, han holdt ik - ke
 langt der - fra: „Hve - den er det - te bræn - den - de

bål, den sto - re røg dri - ver af?— *Hv. h.*

V. 56. Det da sva - red den li - den små - dreng, så så - re hans

øj - ne mon - de rin - de: „Det er stol - te Sig - ne -

lil - le, hun la - der god - vil - je ken - de.“— *Hv. h.*

V. 57. „Somme I lø - ber til bu - re, I la - der ik - ke

Sig - ne - lil brænde! og som - me lø - ber til gal - gen, I

la - der ik - ke Hav - bor hæn - ge!“— *Hv. h.*

V. 58. Der de kom til bu - re, da var Sig - ne - lil brændt, og

der de kom til gal - gen, da var Hav - bor hængt.— *Hv. h.*

V. 59. „Hav - de jeg det før - re vidst, at kær - lig - hed

var så stærk, jeg vil - de ik - ke gjort den gær - ning i

dag for al Dan - ne - mark.“— *Hv. h.*

V. 60. Hav - bor var hængt og Sig - ne - lil - le brændt, det

var så yn-ke-ligt et mord; så to - ge de den
 tær - ne sat - te hen - de le - ven - de i jord. - *Hvad*
hel - ler I vin - der mig el - ler end så væn en.

26. Rige hr. Palles bryllup.

V. 1. Det var jom - fru Gun - de - lil, hun skul - de til kir - ken
 fa - re; der mødt' hende ri - ge hr. Pal - le, vil - de hen - de med
 vold bort - ta ge. *Der springer ud lø - ven i så grøn - nen.*

V. 2. Det var ri - ge hr. Pal - le; han ri - der til
 hæn - gen - de karm; hil - sed han jom - fru Gun - de -
 lil, han tog hen - de i sin arm. - *Der spr.*

V. 3. „I ri - der bort, ri - ge hr. Pal - le, I
 gør mig in - gen men! først mes - sen er ud - sun -
 gen, så vil jeg føl - ge jer hjem.“ *D. s.*

V. 4. Det var ri - ge hr. Pal - le, han ri - der, til
 kir - ken fo - re; for - gyl - de - ne var hans
 he - ste - sko, så var og hans spo - re... *D. s.*

V. 5. Det var jomfru Gun - de - lil, hun hol - der i grøn - nen lund,
 klædte hun sin kø - re - svend i så snar - en stund... *D. s.*

V. 6. Klædte hun sin kø - re - svend i brun og i blå,
 ef - ter gik jomfru Gun - de - lil i den vadmel grå... *D. s.*

V. 7. Messen var ud - sun - gen, og fol - ke - ne de for hjem;
 det var jomfru Gun - de - lil, hun fulg - te hr. Pal - le hjem... *D. s.*

V. 8. Så fulg - te de den un - ge brud i ri - ge hr. Pal - les gård; det
 hvi - de sølv, det rø - de guld skulde da væ - re u - spart... *D. s.*

V. 9. Sat - te de den un - ge brud på den bru - de - hæng;
 for går riddere og sven - de, de bar for hen - de skænk... *D. s.*

V. 10. Sil-dig om den af-ten, der duggen dri-ver på,
 det var da den un-ge brud, hun skulde til sen-ge gå... *D. s.*

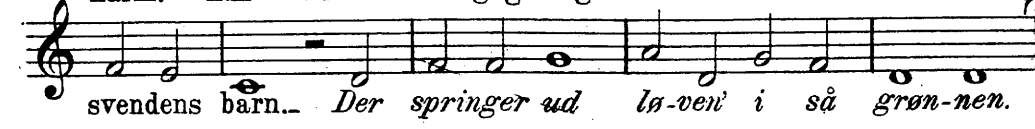
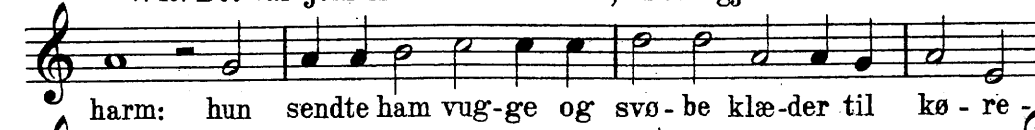
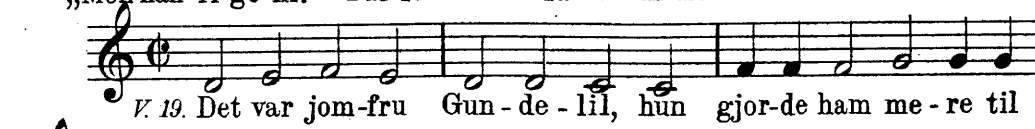
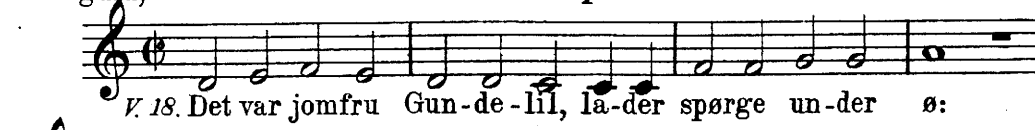
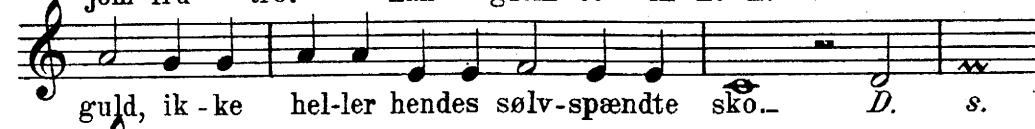
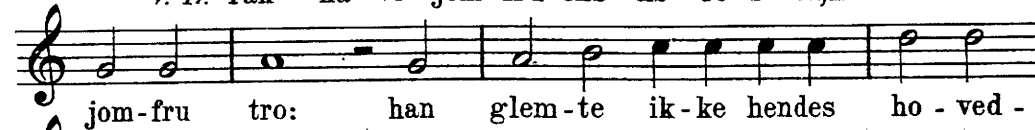
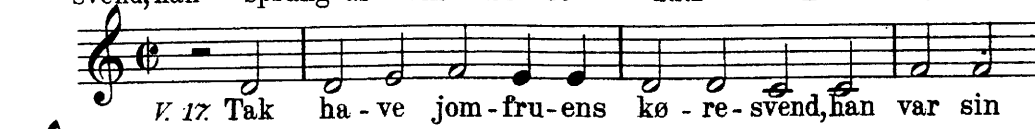
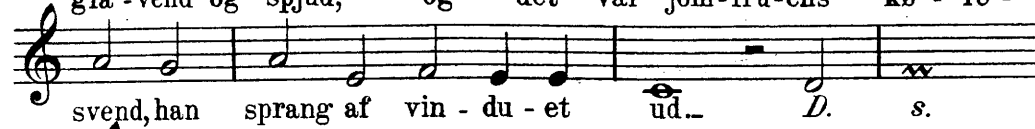
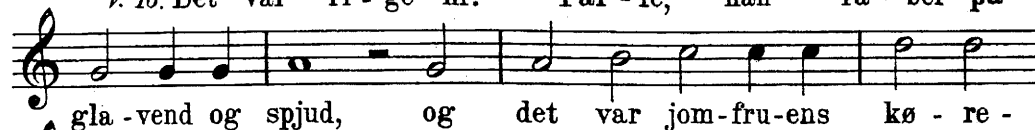
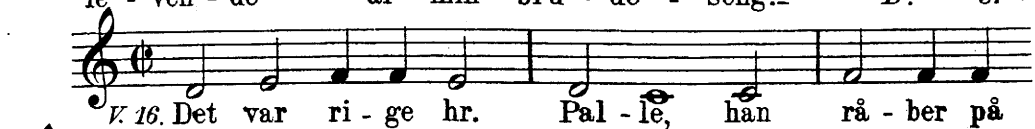
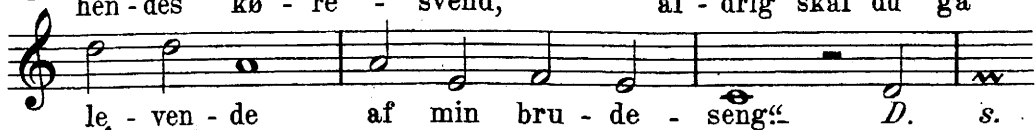
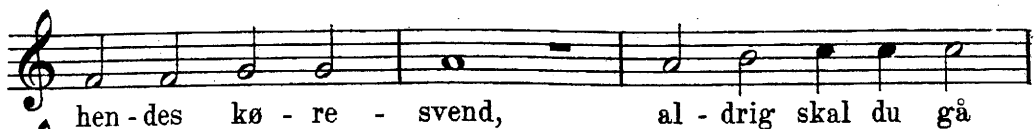
V. 11. Fulgte de den un-ge brud alt til det bru-de - hus,
 for går riddere og sven-de, de bær for hen-de blus... *D. s.*

V. 12. Det var ri-ge hr. Pal-lé, sat-te sig i sengen ned;
 det da var den un-ge brud, hun vendtes til væggen der-ved... *D. s.*

V. 13. Det var ri-ge hr. Pal-lé, klapped hend' ved
 hvi - den kind: „I ven-der e - der om, jom-fru
 Gun-de - lil, I er al-ler kæ - re-sten min!“ *D. s.*

V. 14. „I lig-ger bort, ri-ge hr. Pal - lé, det
 er stor spot og harm; det er, jom-fru Gun-de-lils
 kæ - re-svend, I har i e - ders arm.“ *D. s.*

V. 15. „Og er det jom - fru Gun - de - lil - lé

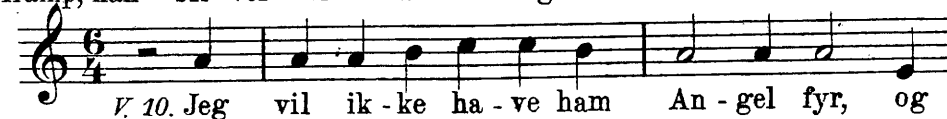
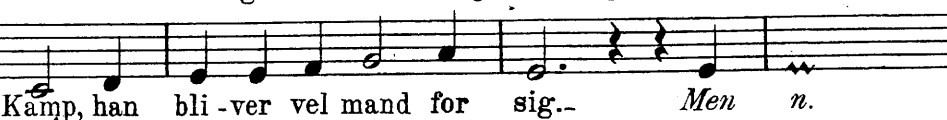
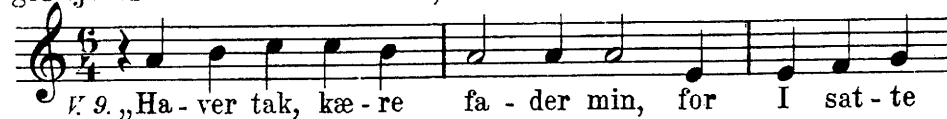
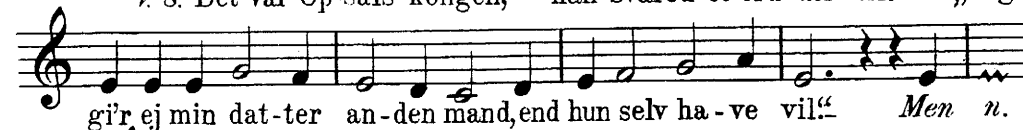
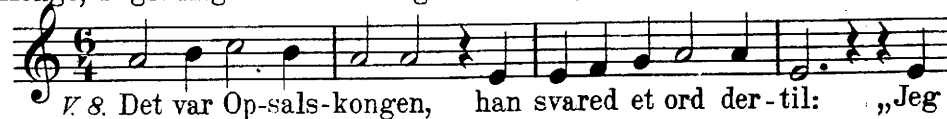
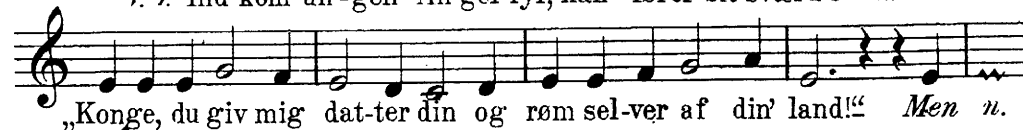
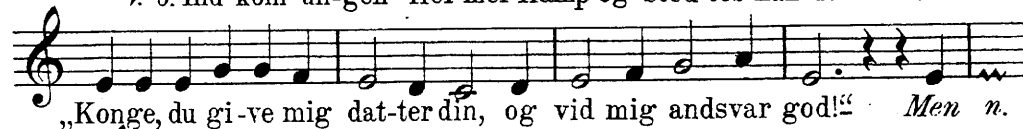
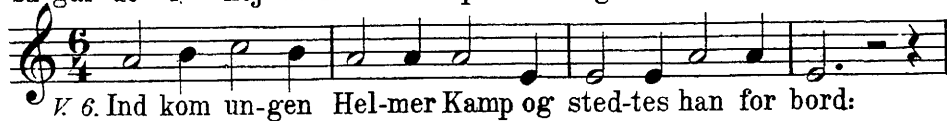
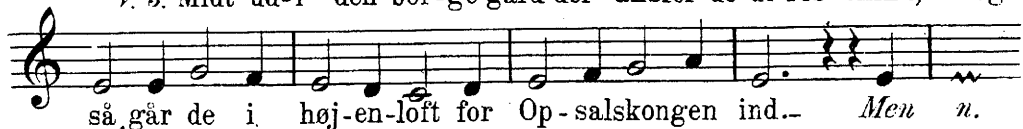
27. Alf i Odderskær.

V. 1. Alf han bor i Od - ders - kær, er rig og
 bold med al - le; så væ - ne da ha - ver han
 søn - ner to, de la - der dem kæm - per kal - de... *Men*
nu dri - ver u - ren på hvi - den sand for nor - den.

V. 2. Alf han bor i Od - ders - kær, han ha - ver de
 søn - ner snel - le; og de vil kon - gens dat - ter
 be - de alt ud - af Op - sals væl - de... *Men n.*

V. 3. Det var un - gen Hel - mer Kamp, han be - der lægg'
 sa - del på he - ste: „Jeg ri - der mig til Op - sal i
 dag, og kon - gens dat - ter at fæ - ste“... *Men n.*

V. 4. Det var un - gen An - gel - fyr, be - der sad - le sig
 he - ste: „Alt skal jeg ri - de til Op - sal i dag, det

han er halvt en trold; så er hans fa-der og så er
mo-der og så er slæg-ten al.“ *Men n.*

V. 11. Det svared ungen An-gel-fyr, og så tog han op-på: „Da
gå vi os i går-den ud og fægte om jomfruen bå-de.“ *Men n.*

V. 12. Det var Op-sal-kon-gen, han sva-red et ord der-
til: „Sværden' er hvas-se og drengen' er ra-ske, I

må vel prø-ve det spil.“ *Men n.*

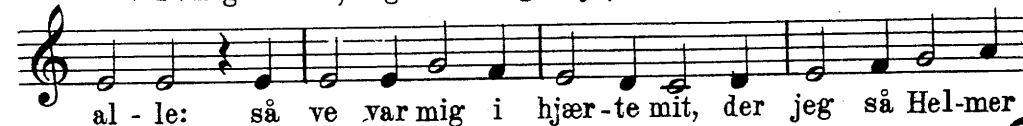
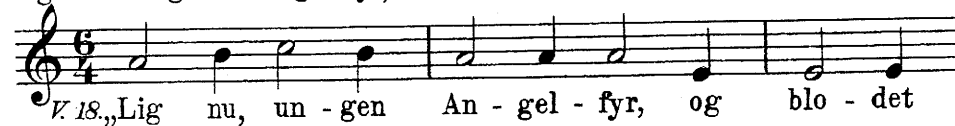
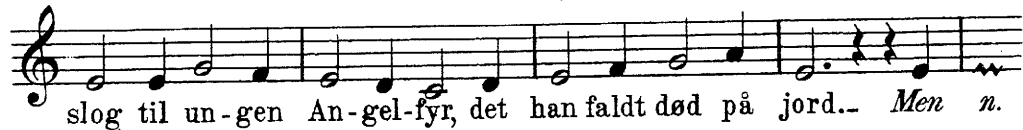
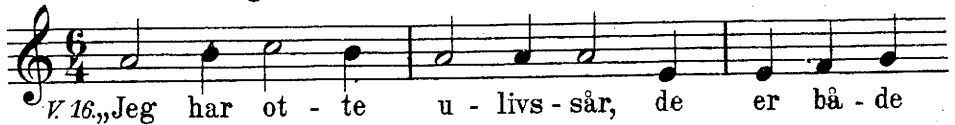
V. 13. Alf han stan-der i Od-ders-kær, han ly-der alt
o-ver de fel-de; da måt-te han hø-re så

langt af led, hans sønner der' svær-de gjæl-le. *Men n.*

V. 14. Det var Alf i Od-derskær, han sprang til ganger rød;

end kom han til kongens gård, før drenge-ne ginge til død. *Men n.*

V. 15. „Hør du un-gen Hel-mer Kamp og kæ-re søn-ne min:

28. Harpens kraft.

V. 1. Vil-lemand og hans væ - ne brud - Strængen er af
 guld - de leg - te guld-tavl i hen-des bur - Så
 lif - lig leg - te han for sin jom - fru.

V. 2. For hver en gang guldtavl på bor - de rend-te, - Str.
 så man - ge tå - rer den jom-fru fæld-te. - Så l.

V. 3. „Hvad hel - ler græder I for guld så rød? - Str.
 hel - ler græder I, for I er blev'n min mø? - Så l.

V. 4. Hvad hel - ler græder I, for jeg er ik-ke rig? - Str.
 hel - ler I tykkes jeg kan ik-ke vær'jer li - ge? - Så l.

V. 5. „Jeg græ - der ik - ke for guld så rød, - Str.
 det er og med min vil - je, jeg er ble - ven jer mø. - Så l.

 K 6. Jeg græ-der ik-ke, for at I er jo rig,- *Str.*

 fuld-vel må I væ-re min li-ge.. *Så l.*

 K 7. Jeg græ-der langt me-re for Bli-de,- *Str.*

 som jeg skal o-ver ri-de.. *Så l.*

 K 8. Der sank ne-der ri-ne sø-stre to,- *Str.*

 den tid de lod de-res bryl-lup bo.. *Så l.*

 K 9., I skal ik-ke græ-de for Bli-de,- *Str.*

 mi-ne sven-de skal med e-der ri-de.. *Så l.*

 K 10. Mi-ne sven-de skal med e-der ri-de,- *Str.*

 hun-dre-de ved hver je-res si-de.. *Så l.*

 K 11. Det skal jeg e-der til æ-re gø-re,- *Str.*

 tolv rid-de-re skal e-ders gan-ger fø-re.. *Så l.*

 K 12. Han lod lægge-un-der gan-ger de rø-de guld-sko,- *Str.*

og så ri-der hun til Bli - de bro._ Så l.

V. 13. Da hun kom der midt på bro,- Str.-

da skrej-ned hendes gan-ger i rø-de guld-sko._ Så l.

V. 14. Hen-des gan-ger den skred på fem-ten søm,- Str.-

ne-der sank den jom-fru for stri-den strøm._ Så l.

V. 15. Al-le to-ge ridder' ef-ter sa-del - bu - e,- Str.-

men in-gen kun-de hjæl - pe den skøn - ne jom-fru - e._ Så l.

V. 16. Jom-fru rak-te op sin hvi - de hand:- Str.-

„Min æ - de - lig her - re, hjælp mig til land!“ Så l.

V. 17. „Hjæl - pe dig Gud og den Hel - lig - ånd,- Str.-

som jeg dig ik - ke hjæl - pe kan.“ Så l.

V. 18. Vil - le-mand ta - ler til li-den små-dreng:- Str.-

„Du en-te mig ind guld - har - pen min!“ Så l.

V. 19. Vil - le-mand tog har - pen i hæn - de,- *Str.*
han går for strømmen at stan - de.- *Så l.*

V. 20. Han leg - te alt så li - ste,- *Str.*
der rør-tes ik - ke fugl på kvi - ste.- *Så l.*

V. 21. Han slog har - pen så så - re,- *Str.*
det hør-tes o - ver al - le de går - de.- *Så l.*

V. 22. Bar - ken sprak ud - af e - ge - træ,- *Str.*
og hor - net af det bø - ven - de fæ.- *Så l.*

V. 23. Bar - ken sprak af bir - ke,- *Str.*
og knap - pen af Mar - ri - kir - ke.- *Så l.*

V. 24. Så slog han har - pen af har - me:- *Str.*
hans brud ud - af trol - dens ar - me,- *Så l.*

V. 25. Så slog han har - pen til bun - .de,- *Str.*

den trold måt-te op fra grun-de... *Så l.*

K. 26. Op kom den trold fra grun-de... *Str.-*

med Vil-le-mands mø i mun-de... *Så l.*

K. 27. Ik-ke hans mø æ-le-ne... *Str.-*

men og bå-de hen-des sø-stre så væ-ne... *Så l.*

K. 28. „Vil-le-mand, Vil-le-mand, tag din mø!... *Str.-*

du lad mig selv vol-de mit vand un-der ø!“ *Så l.*

K. 29. „Gær-ne da ta-ger jeg min mø,- *Str.-*

men al-drig skal du vol-de dit vand un-der ø!“ *Så l.*

K. 30. Han slog o-ver hen-de skar-la-gen små,- *Str.-*

så løf-te han hen-de på gan-ger grå... *Så l.*

K. 31. Vil-le-mand red sig un-der ø,- *Srængen er af guld.* Så drak han
bryl-lup med sin mø... *Så lif-lig leg-te han for sin jom-fru.*

Akkordledsagelse til viserne.

Nr. 15.

Nr. 16.

Nr. 17.

Nr. 18.

Nr. 19.

Musical score for Nr. 19, measures 1-8. The piece is in 3/4 time and B-flat major. The melody is in the right hand, and the piano accompaniment is in the left hand.

Nr. 20.

Musical score for Nr. 20, measures 1-8. The piece is in 3/4 time and B-flat major. The melody is in the right hand, and the piano accompaniment is in the left hand.

Nr. 21.

Musical score for Nr. 21, measures 1-8. The piece is in 6/4 time and D major. The melody is in the right hand, and the piano accompaniment is in the left hand.

Nr. 22.

Musical score for Nr. 22, measures 1-8. The piece is in 3/4 time and B-flat major. The melody is in the right hand, and the piano accompaniment is in the left hand. The score includes first and second endings.

Nr. 23.

Musical score for Nr. 23, measures 1-17. The piece is in 6/4 time and D major. The melody is in the right hand, and the piano accompaniment is in the left hand. The score includes first and second endings.

Nr. 24.

V. 1-35. | V. 36.

con 8

Nr. 25.

Nr. 26.

Nr. 27.

Nr. 28.